Vrăjitorii din Lisabona

GERARD DE VILLIERS

EDITURA Tineretului

Gérard de Villiers

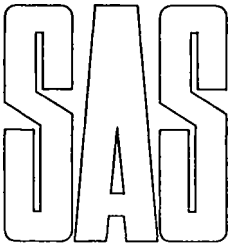

Vrăjitorii din Lisabona

V.2.0

ISBN:
973-8070-21-X

Malko Productions – Paris,
Les sorciers du Tage.
© Gerard de Villiers,
Pentru versiunea românească:
© TINERAMA 2000

Gérard de Villiers

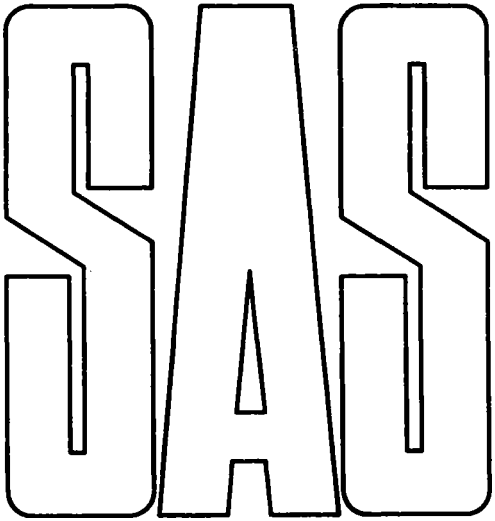

Vrăjitorii din Lisabona

2000

Capitolul I.

Un Boeing 707 al companiei aeriene TAP, care se pregătea să aterizeze pe aeroportul din Lisabona, trecu cu zgomot pe deasupra autostrăzii din Porto, zburând spre nordul ţării. Era plin în întregime cu refugiaţi din Angola, care soseau câte cinci sute pe zi. Mai mult de două sute cincizeci de mii de albi aşteptau încă în Luanda pentru a fi evacuaţi.

Joe Walker, cu armele la bandulieră, reveni fără să se grăbească pe drumul prăfuit care întâlnea autostrada, de-a lungul zidurilor albe ale cazărmii Primului Regiment de Artilerie Uşoară. Cu blugii peticiţi şi găuriţi în fund, cu ochelarii pătraţi, fumurii, cu lentile groase ca nişte lupe, cu tenul acneic şi tunsoarea ciudată care termina înălţimea-i de 1,95 metri, Joe Walker nu putea trece neobservat. Dar nimic din el nu trăda capitalismul, fapt ce era esenţial în Portugalia, în luna mai 1975, cu atât mai mult cu cât era într-un loc periculos.

Primul „Ralis”, cum era numit, se găsea practic în stare de insurecţie, după lovitura din 25 aprilie 1974. „Soviete” alcătuite din simpli soldaţi înlocuiseră ofiţerii şi nimeni nu ştia cine avea comanda. Cei care se aventurau în interiorul cazărmii, nu ştiau niciodată ce-i aşteaptă.

Joe Walker trecu prin faţa bătrânei sale motociclete, pe care Associated Press i-o punea la dispoziţie, verifică dacă era bine proptită şi luă un film dintr-o sacoşă. Neliniştit, el îşi consultă ceasul. Alfonso şi Guadaloupe trecuseră deja pe sub poarta albă de aproximativ trei sferturi de oră. Cu un mers nepăsător, el se apropie de mulţimea care înconjura intrarea cazărmii.

Sute de tineri, băieţi şi fete, fâlfâiau steaguri roşii, împodobite cu secera şi ciocanul, emblema M.R.P.P.[1] unul dintre partidele de stânga, dintre cele mai virulente în noua

[1] Movimento Reorganizativo do Partido do Proletariado (n.a.).

Portugalie, urlând la intervale regulate sloganuri antifasciste. Era o manifestaţie de susţinere a primului Ralis.

În realitate, constituia o presiune discretă asupra artileriştilor, pentru a-i determina să acţioneze împotriva Consiliului Revoluţiei, considerat prea de dreapta, deşi naţionalizase toate băncile, cenzurase presa şi alungase 60.000 de „bogătaşi” în Brazilia. Dar, pentru unii, nu era destul. În mod public, generalul Otelo de Carvalho se plânsese că nu se împuşca suficient de mult.

Joe Walker se fofilă cu prudenţă printre cei adunaţi şi se apropie de grilajul păzit de doi soldaţi în ţinută de camuflaj, cu automate la umăr. Bărboşi, murdari, cu mărgele multicolore în jurul gâtului, glumeau cu manifestanţii. Cu coada ochiului, Joe inspectă curtea pustie. Manifestanţii aşteptau întoarcerea unei delegaţii purtătoare a dorinţei lor de victorie. Nu departe de intrare, câţiva soldaţi stăteau întinşi pe o automitralieră parcată în curte. Unul cânta la chitară. Nici urmă de Guadaloupe sau Alfonso. Joe Walker trase un scuipat, obicei tipic portughezilor. Era neliniştit. O atmosferă apăsătoare domnea deasupra Lisabonei.

Întreg cartierul de birouri, între Rossio[2] şi mare, era întotdeauna la fel de murdar, asudat şi animat, dar zidurile dispăreau sub afişele roşii care anunţau punerea în autogestiune a unei întreprinderi sau proclamau susţinerea diferitelor partide în lupta antifascistă. Afişele M.F.A., *Mişcarea Forţelor Armate,* erau omniprezente, reprezentând un soldat şi un ţăran sub sloganul: „M.F.A. E O POVO, O POVO E M.F.A”. Nimeni nu mai acorda de mult timp nici o atenţie militarilor în ţinută de camuflaj, care se plimbau pe străzile oraşului, golit de turiştii care fugiseră de revoluţie.

Majoritatea hotelurilor erau pustii. Preţurile crescuseră cu treizeci şi cinci la sută în şase luni, pe când salariul minim era fixat la numai 4.000 *escudos*[3]*.*

Numai soarele, nestingherit, continua să încălzească bătrânele pietre de Casteloni din São Jorge, care domina peste străduţele întortocheate din Alfama. Alături de Joe

---

[2] Marea piaţă din centrul Lisabonei (n.a.).

[3] Circa 750 de franci (n.a.).

Walker, o fată, unsuroasă ca o măslină, ridică pumnul şi urlă:

— *„Abacsa o fascismo!*[4]*”*

Ea îi zâmbi fotografului. Joe îi întoarse zâmbetul, întrebându-se ce ar face mulţimea dacă ar şti că un agent al C.I.A. asista la zbenguiala lor…

Joe Walker era fotograf şi informator cu jumătate de normă pentru C.I.A. Strecurându-se printre manifestanţi, el obţinea mici informaţii, substanţial plătite de către cei pentru care lucra ca agent de legătură. Câţiva dintre aceştia îi informau pe americani, dar nu doreau să ia un contact direct cu agenţii *Companiei,* ce-şi avea sediul în Ambasadă.

În Portugalia, C.I.A. s-a lăsat mai întâi surprinsă. De-abia după aceea, ea a început jocul dublu. Tot personalul Ambasadei a fost înlocuit, cel mai vechi funcţionar având doar unsprezece luni la post…

Steve Thomas, noul şef al staţiei *Companiei,* nu era prea sigur pe poziţie. O simplă surpriză neplăcută era de-ajuns. Şefii lui aflaseră din ziare despre lovitura din 25 aprilie.

Joe Walker rămase pe loc. Un cuplu tocmai ieşea din clădirea principala a cazărmii. Îşi fixă privirea-i de miop pe pletele roşii ale Guadalupei Sanchez. Mersul ei legănat făcea să-i iasă în evidenţă şoldurile impunătoare.

Dar în ochii lui Joe, ea avea mult farmec. Guadaloupe îşi petrecea timpul frecându-se precum o pisică de toţi masculii. Nici măcar aerul colonial şi stilul vagabond al lui Joe nu o descurajau. Într-o seară, în timp ce el dădea un telefon din cabina de mahon şi sticlă de la *Gremio Litterario,* ea se strecurase încet lângă el, se ghemuise, protejată de peretele de mahon şi îi administrase o felaţie focoasă. Deşi la *Gremio Litterario* nu se afla nimeni, cu excepţia barmanului, fusese totuşi un gest frumos.

Guadaloupe, ziaristă şomeră, avea întotdeauna un apetit sexual considerabil, iar revoluţia reuşise să i-l sporească. Pe lângă ea, Alfonso, soţul ei, părea caraghios. Fusese totuşi un excelent ziarist, înainte de 25 aprilie.

Joe Walker îşi luă ochii de pe pletele roşii ale femeii

---

[4] Jos fascismul! (n.a.).

pentru a-şi muta privirea pe vesta ei de culoare deschisă. Cuplul traversa curtea cu paşi repezi. Liniştea lui Joe nu dură mult. Un ofiţer tocmai ieşise din cazarmă şi alerga în urma lor. Ei se opriră şi se întoarseră. Ce se întâmpla? Joe ştia că ei luaseră contact cu un informator care trebuia să le furnizeze amănunte despre intenţiile sovieticilor…

Fotograful se afla în acest loc tocmai pentru a-i transmite cât mai curând posibil lui Steve Thomas informaţiile. Acesta din urmă ştia despre K.G.B. Faptul că făcea eforturi disperate în Portugalia, trimiţând lunar două sau chiar trei milioane de dolari pentru Partidul Comunist Portughez. Trebuiau cunoscute exact veritabilele lor intenţii. Acest gen de noutăţi nu putea fi obţinut nici cu ajutorul celor mai sofisticate sateliţi. Ele trebuiau căutate numai în capul celor care le cunoşteau.

Joe Walker îşi lipi ochiul de vizorul teleobiectivului său, îl fixă pe ofiţer şi pe apoi pe cuplu, scrutându-le expresiile. Guadaloupe îşi privea picioarele, zâmbind mecanic. Spaima se citea însă mult mai clar pe chipul lui Alfonso, pe maxilarele sale încleştate şi în privirea sa prea fixă. Ei îşi reluară mersul.

Într-o secundă, Joe realiză că ceva nu e în regulă. Ofiţerul care-i escorta nu părea totuşi a-i împiedica să plece. Ciudat!

Dar, în Lisabona, lucrurile se petreceau într-o manieră aparte; pâcloasă, ceţoasă, disimulată şi vicleană. Astăzi după amiază, el făcuse o vizită la domiciliul unei informatoare, moştenitoarea uneia din vechile familii de colonişti portughezi. Era o tânără fermecătoare, bine crescută şi foarte bogată. Un servitor cam bâlbâit îl anunţase cu voce ridicată:

— „Domnule, a fost arestată, nu mai reveniţi.”

Guadaloupe, Alfonso şi locotenentul ajunseră la grilajul cazărmii. Joe întâlni privirea femeii. Tânăra, care de obicei nu era prea zgârcită cu zâmbetele, nici nu clipi, ca şi cum l-ar fi implorat să nu facă vreo mişcare. Cu un nod în stomac, acesta se retrase şi, cu un gest nervos, îşi puse ochelarii. Dacă mulţimea îl lua drept „fascist”, ar fi fost foarte neplăcut pentru el.

De când avusese loc tentativa de contrarevoluţie

spinolistă, excitaţii din partidele extremiste vedeau spioni peste tot. Mai ales proveniţi de la CI.A. Dacă ar fi ştiut măcar în ce măsură erau americanii de dezarmaţi!

K.G.B.-ul trimitea avioane pline de ofiţeri sub toate acoperirile: în misiuni culturale, sociale, economice, militare, ba chiar şi cu Circul de la Moscova. Au trimis până şi o cosmonaută importată direct de la Centrul Spaţial din Baikonour.

Joe îşi simţea limba ca de carton. Cu un semn discret, locotenentul tocmai îi chema pe soldaţii întinşi pe automitralieră. Unul câte unul, cu arma la umăr, ei îl înconjurară. Sloganurile militanţilor M.R.P.P. tăcuseră odată cu sosirea locotenentului.

Adăpostit în spatele unui grup de manifestanţi, Joe Walker stătea în expectativă, observând atent locul. Micul grup se opri, după ce trecuse de grilaj. Ofiţerul părea a discuta amical cu Guadaloupe şi Alfonso. Soldaţii aşteptau, amestecaţi printre primele rânduri de manifestanţi.

Joe răsuflă uşurat. Fuseseră doar însoţiţi. El era însă prea departe pentru a auzi ce se vorbeşte… Înţelese din gesturile lui Alfonso cum relata despre faptul că maşina lui, un Mini-Austin alb, fusese parcată pe drumul de lângă autostradă şi prinsă între mulţimea de manifestanţi. Locotenentul strigă un ordin şi soldaţii, foarte calmi, îndepărtară primele rânduri şi degajară automobilul alb.

Walker fixă la întâmplare în vizorul său barba locotenentului şi făcu o poză: era foarte tânăr, cu trăsături regulate. Unul dintre soldaţi îi deschise galant portiera lui Guadaloupe. Tânăra îşi adună pliurile fustei largi şi se urcă în maşină. La fel de crispat, Alfonso făcu înconjurul maşinii şi deschise portiera din faţa lui.

Mulţimea tăcută observa cuplul. Guadaloupe personifica eleganţa burgheză, cu colierele, cerceii şi decolteul ei. Alfonso purta un costum albastru şi cravată. Fără soldaţi, ar fi fost luaţi, cu siguranţă, drept partizani.

Joe se pregătea să se îndrepte spre locul în care îşi lăsase motocicleta pentru a-i urma, moment în care o anumită crispare în gesturile lui Alfonso îl reţinu. Acesta din urmă se întoarse şi privirile lor se încrucişară. Joe descifră o teamă

viscerală şi imediat încercă să se piardă în mulţime. Statura sa înaltă atrăgea atenţia, precum o muscă într-o cană cu lapte.

Din fericire, militanţii M.P.R.R. nu aveau ochi decât pentru militarii lor iubiţi.

Alfonso se lăsă să cadă pe scaunul Austin-ului şi trânti portiera. De fapt, el ar fi trebuit să-i comunice imediat fotografului ceea ce aflase. Semn de pericol. Motorul maşinii tuşi. În câteva secunde vor fi în afara primejdiei. Joe îşi spuse că va putea să-i ajungă pe autostradă. Soldaţii avansaseră în faţa maşinii, îndepărtând grupurile de oameni fără brutalitate. Cuminţi, manifestanţii M.R.P.P. se dăduseră la o parte. Maşina înainta foarte încet, printre rândurile de oameni cu figuri închise. Mai rămăseseră câţiva metri înainte de a intra în viteză.

Ceea ce urmă, se petrecu într-o fracţiune de secundă.

Joe îl văzu pe locotenentul bărbos apropiindu-se de trei soldaţi şi spunându-le ceva, cu voce joasă. Maşina se afla în acceleraţie, la aproximativ douăzeci de metri. Ca într-un coşmar, văzu mâinile care declanşau pârghia armamentului şi degetele care apăsau pe trăgaci. Detunăturile plesniră, asurzitoare. Vreo cincisprezece… Apropiate, ca un lung şir de tunete. Austin-ul începu să derapeze, mai rulă circa treizeci de metri, apoi îşi termină cursa în şanţul de lângă zidul cazărmii…

Joe putea distinge siluetele celor doi, prăvălite pe scaunele din faţă, imobile. Soldaţii îşi înclinară armele, la fel de liniştiţi. Lui îi venea să vomite.

Din mulţimea de manifestanţi se auziră strigăte diverse. Portughezii nu erau sângeroşi. De la începutul revoluţiei nu fuseseră decât patru morţi…

Liniştit, locotenentul puse palmele pâlnie la gură şi urlă către mulţime un singur cuvânt:

— PIDE!

Poliţia Secretă din Salazar, urâtă de către toţi portughezii…

Brusc, cu toţii se năpustiră spre micul Austin. Urlând, proliferând insulte, militanţii M.R.P.P. năvăliră asupra prăzii. Purtat aproape mecanic de vecinii săi, Joe Walker îi urmă,

neînţelegând nici acum raţiunea acestui brutal masacru. Soldaţii care trăseseră, începură şi ei să se răspândească.

*

* *

Guadaloupe urla cu o voce isterică, cu faţa plină de sângele care-i cursese pe bluză şi pe fustă. Unul dintre soldaţi deschise portiera maşinii şi o trase afară. Un altul o încadră imediat, apărând-o astfel de mulţimea gata să o linşeze. O fată o scuipă în obraz. Cu brutalitate, locotenentul împrăştie primele rânduri, strigându-le să se retragă. Cu capul bălăngănindu-se şi cu trăsăturile deformate, Guadaloupe continua să ţipe, fără măcar să se zbată.

Joe nu putea să-şi dea seama de gravitatea rănilor ei. Văzu doar că un glonţ pătrunsese în obrazul ei stâng şi că degetul mic de la mâna dreaptă îi lipsea. În orice caz, cei doi soldaţi o susţineau, conducând-o din nou spre cazarmă.

Joe Walker făcu înconjurul maşinii. Mai multe gloanţe intraseră prin spatele capotei din cauza drumului în pantă, dar fără a sparge nici măcar farul din spate. Parbrizul străpuns devenise opac, la fel ca şi geamul portierei stângi. Alfonso era prăbuşit pe volan şi o mare pată de sânge se întindea pe costumul său albastru, în mijlocul spatelui. Fusese omorât instantaneu. Joe nu reuşea să-şi desprindă ochii de pe pata roşie.

Cu gesturi de automat se retrase, netrecându-i prin cap să facă măcar o fotografie. Voia să afle ce i se întâmpla femeii. Degajându-se din mulţime, ajunse din urmă micul grup. Mulţimea scuipa încă pe tânăra femeie, dar ea, cu faţa plină de sânge, părea inconştientă.

Luându-şi inima-n dinţi, Joe depăşi grupul prizonierei şi soldaţilor, avansând spre grilajul cazărmii. Imediat, doi soldaţi îi barară trecerea. Simţi un obiect umed şi dur învingându-i-se în ceafă. Coborî privirea şi văzu ţeava armei care rămăsese caldă, ţinută de un militar mustăcios care îi ajungea doar până la umăr. Locotenentul se apropie de el:

— Domnule?

Joe Walker îşi înghiţi saliva, retrăgându-se câţiva paşi.

— Pentru ce s-a tras asupra acestor oameni? Eu sunt

reporter fotograf şi…

Locotenentul înălţă capul, rămânând la fel de calm.

— Erau agenţi ai PIDE. I-am executat.

— Dar această femeie este rănită, îngână Joe.

— O vom îngriji, răspunse sec ofiţerul. Noi nu suntem torţionari.

Întorcându-i spatele lui Joe Walker, el intră în cazarmă, escortând pe Guadaloupe şi pe cei doi soldaţi.

Joe văzu grupul apropiindu-se de un jeep şi urcând-o pe tânăra femeie. Maşina demară imediat şi, claxonând, ţâşni spre grilaj. În trecere, Joe zări printre militari şi doi civili. Jeep-ul dispăru pe autostradă. Joe ezită, apoi îşi spuse că ar fi prea riscant să o urmărească.

Mulţimea continua să se îmbulzească în jurul maşinii în care se afla cadavrul lui Alfonso. Împins de o curiozitate morbidă, fotograful încercă să-şi repună creierul în mişcare. Trebuia, cu orice preţ, să-l prevină pe Steve Thomas. Pentru a fi executaţi cu atâta brutalitate, Alfonso şi Guadaloupe descoperiseră cu siguranţă ceva vital.

În momentul în care se pregătea să se îndepărteze, zări un civil ieşind din clădire, civil care se apropia de locotenentul care ordonase execuţia cuplului. Era scund, chel şi îmbrăcat într-un costum maron, prost croit. Într-o clipă se trezi. Foarte încet, pentru a nu atrage atenţia soldaţilor, îşi fixă teleobiectivul pe cei doi şi apăsă pe declanşatorul aparatului Leica, atârnat de gât. „Clic-ul” se pierdu în zgomotul mulţimii. Execută astfel trei poziţii, înainte ca individul necunoscut să dispară iar, intrând în cazarmă. Terminându-şi treaba, Joe se îndreptă spre motocicletă, întrebându-se ce s-o fi întâmplat în cazarmă şi în ce cursă căzuseră Alfonso şi Guadaloupe Sanchez. Mai mulţi soldaţi păzeau acum Austin-ul, pentru a-i împiedica pe curioşi să se apropie. Un manifestant, cu ajutorul unei tub cu vopsea, avusese totuşi timp să scrie cu roşu, pe capotă, literele „PIDE”.

Alfonso rămăsese prăbuşit peste volan şi un nor de muşte roia în jurul petei de sânge.

Joe Walker, puţin gârbovit, avea mâinile umede iar sudoarea i se scurgea de-a lungul spatelui, lipindu-i cămaşa

murdară de piele.

Un puşti de vreo opt ani fâlfâia încântat un steag roşu în direcţia soldaţilor.

Joe era într-o asemenea stare de nervi, încât îi fură necesare cinci minute bune până să-şi dea seama că motocicleta nu demara şi asta doar pentru că uitase să dea drumul la benzină. Zgomotul detunăturilor îi mai răsunau încă în urechi.

Capitolul II.

Fotografia apăru pe perete, ocupând tot ecranul mobil, puţin umbrită din cauza supradimensionării considerabile. Ea reprezenta un om din profil, care stătea de vorbă cu un ofiţer portughez, căruia nu i se vedea decât spatele. Primul avea un pântec proeminent, umerii căzuţi şi era chel.

— Aici îl veţi recunoaşte pe Nicolai Grifanov, anunţă în întuneric vocea calmă a lui Steve Thomas, directorul militar al CI.A. din Lisabona. Este colonel al K.G.B., şeful Departamentului V din Prima Direcţie Generală, însărcinat cu operaţiunile din străinătate, în post la Lisabona, ca secretar trei al Ambasadei Sovietice. Specialitatea sa: sabotaj şi lichidare. El este acela care deţine cheia camerei secrete numărul 6 din consulat, unde se află fondurile trimise de la Moscova, venite ca ajutor pentru Partidului Comunist Portughez. A fost implicat în mai multe asasinate în Germania răsăriteană, într-o răpire în Mexic şi în afacerea furtului unui avion Mirage la Beirut. Fără prezenţa de spirit a lui Joe, noi nu am fi aflat niciodată că cei din K.G.B. sunt implicaţi în lichidarea lui Alfonso şi în dispariţia Guadaloupei Sanchez. Nicolai Grifanov a fost supranumit de către colegii săi *Niekoultourny*[5], datorită brutalităţii şi a proastei sale educaţii.

Fotografia rămase expusă câteva secunde, apoi ecranul deveni obscur, înainte de apariţia altei fotografii. Era a unui om mergând alături de o mulţime compactă de oameni, prin „Rossio”, piaţa în care debutau toate manifestaţiile, personaj care era abordat de un vânzător ambulant de bilete de loterie, ce ţinea un ziar în mână.

Înalt, cu maxilarul energic, părul creţ, îmbrăcat cu o cămaşă cu mâneci scurte şi un pantalon evazat, avea ochii ascunşi în spatele unor ochelari negri. Fotografia luată prin teleobiectiv era remarcabil de clară.

— Oleg Yefimovich, anunţă Steve Thomas. *Rezident* al

---

[5] Literalmente „fără cultură”, bădăran (n.a.).

K.G.B. la Lisabona. Expulzat din Afghanistan după moartea suspectă a unui ziarist anticomunist, în 1970. Expulzat din Grecia şi din Kuweit. Ataşat cultural la Lisabona. Vorbeşte destul de bine portugheza.

Fotografia dispăru. Malko scoase o batistă de mătase şi-şi şterse discret fruntea. Era ud leoarcă de sudoare. Aerul condiţionat funcţiona defectuos în acest subsol al Ambasadei S.U.A., iar temperatura exterioară atingea 38°. Lunile iunie, iulie şi august erau insuportabile la Lisabona.

Un alt document apăru pe perete: un civil bondoc şi spătos, cu o servietă neagră în mână, fără cravată, cu gulerul cămăşii descheiat peste o haină prost croită, ieşind dintr-un imobil, sub privirea bovină a unei santinele din armata portugheză.

— Youri Frolov, anunţă Steve Thomas. Este şeful Departamentului A al Primei Direcţii Generale, specialist în „dezinformaţii”. Ia dejunul de două ori pe săptămână cu colonelul Goncalves, şeful Diviziei Cinci din armata portugheză. Este însărcinat cu propaganda şi „Dinamizarea Culturală”.

Douăzeci de secunde. Clic. O altă fotografie: un bărbat mai tânăr, cu figura tăiată de o mustaţă à la Hitler, urcând într-o maşină, în faţa unui imobil modern.

— Igor Vitali, anunţă vocea în întunericul sălii. Este adjunctul lui Youri Frolov. Căpitan în Prima Direcţie Generală. Noi nu cunoaştem mare lucru despre el, fiind primul lui post în străinătate.

Clic. Ecranul rămase alb câteva secunde, apoi apăru un grup de trei oameni, ieşind dintr-un hotel. Malko, cu o senzaţie neplăcută în stomac, recunoscu hotelul *Altis,* adică cel în care locuia.

Cei trei necunoscuţi aveau un aer familiar: înalţi, prost îmbrăcaţi, cu figuri serioase şi alură de funcţionari.

— Cel din dreapta se numeşte Radko Hotovi, anunţă Thomas. Este căpitan la *Statni Taja Bespeenost* - S.T.B. - serviciile secrete cehe. Înainte de a veni aici, era la post în Yemen, unde îi aproviziona cu alimente pe rebelii antiguvernamentali. A fost expulzat. În Lisabona locuieşte la hotelul *Altis* şi trece drept reprezentantul unei firme de

maşini-unelte, ca şi doi tovarăşi ai săi. Nu deţinem identităţile reale ale acestora, dar şi ei aparţin S.T.B.-ului. Se află la Lisabona de trei săptămâni şi nu cunoaştem nimic despre activităţile lor.

Fotografia dispăru. Ecranul rămase din nou alb. Apoi, vocea lui Steve Thomas spuse, pe un ton ironic:

— Şi acum, iat-o pe logodnica dumneavoastră, frumoasa Natalia Grifanova.

Pe toată suprafaţa ecranului apăru chipul unei femei tinere, blonde, tunsă scurt. Avea nasul cârn, pomeţi proeminenţi şi era îmbrăcată într-o rochie înflorată, cu decolteu pătrat, modestă şi prost croită, care nu reuşea să disimuleze un trup poate puţin prea corpolent, de o senzualitate animalică. Zâmbetul ei era inconştient provocator. Fotografia rămase pe perete aproape un minut.

Malko auzi deschizându-se uşa sălii de proiecţie şi cineva intră şi se aşeză în spatele lui. În sfârşit, lumina se reaprinse. Agentul se ridică şi se întoarse, privindu-l pe noul venit. Acesta îi întinse imediat mâna.

— Ibrahim Salvador.

Avea o statură de pădurar, o figură tăiată cu dalta, foarte bronzat şi cu ochii deschişi la culoare. Strângerea sa de mână îi strivi lui Malko falangele.

— Ibrahim este brazilian, explică Steve Thomas. A lucrat cu *Compania* la Rio. A venit aici ca să ne dea o mână de ajutor.

Ibrahim zâmbi sarcastic, dezvelind nişte canini strălucitori.

În comparaţie cu el, Steve părea plăpând şi bolnav. Ochii lui cenuşii erau înconjuraţi de pungi proeminente, părul cărunt era pieptănat spre spate. Avea o figură regulată şi acel zâmbet, mereu sarcastic, semănând mai mult cu un play-boy decât cu un agent. Totuşi, era călău de meserie… Sosit de unsprezece luni, încerca să recâştige timpul pierdut în circumstanţe foarte dificile.

— Sper să vă apucaţi foarte curând de treabă, se adresă Steve lui Malko. Avem al dracului nevoie, faţă de echipa pe care tocmai aţi văzut-o! Norocul nostru stă în arma secretă pe care o deţinem.

Zicând acestea, gura i se strâmbă sălbatic.

— Să sperăm că este *într-adevăr secretă.*

Malko se afla în Lisabona doar de o săptămână. Se instalase la hotelul *Altis,* trecând drept expert economic german, acoperire completă, pregătită de biroul din Viena şi intenţionat avusese foarte puţine contacte cu Ambasada Americană şi *Compania.* Fusese smuls din castelul lui de la Liezen, cu două zile înainte de plecarea într-o croazieră în Grecia, pentru o misiune „uşoară”.

De mai multe luni americanii erau în contact cu Natalia Grifanova. Discuţiile începuseră la Moscova, înainte de sosirea ei împreună cu soţul în Portugalia. Natalia îşi manifestase dorinţa de a trece în vest. Bineînţeles, CI.A. era foarte suspicioasă atunci când era vorba despre soţia unui înalt funcţionar al K.G.B. Aceasta putea fi o provocatoare sau, pur şi simplu, un agent dublu.

Malko ignora tratativele care avuseseră loc, verificările deja efectuate, dar Steve Thomas îi spusese că Langley[6] dăduse în final undă verde operaţiunii, dintr-o raţiune foarte simplă. *Compania* din Lisabona era într-o postură neplăcută dacă ignora adevăratele intenţii ale K.G.B.-ului.

O altă tentativă de infiltraţie în mediul apropiat al K.G.B. şi al comuniştilor portughezi eşuase tragic, prin executarea lui Alfonso Sanchez şi dispariţia soţiei sale, Guadaloupe. Singura metodă de a contracara formidabilul aparat al ruşilor din Lisabona era să dea lovitura cu operaţiunea „Natalia”. Dacă Sovietele erau sincere, ea ar putea furniza informaţii preţioase…

Dar C.I.A., prudentă, hotărâse că „legătura” Grifanovei va fi Malko, punând astfel încă o stavilă între americani şi K.G.B**.** C.I.A. nu trebuia implicată sub nici o formă în dezertarea unei cetăţene sovietice în Portugalia…

În plus, Malko vorbea perfect ruseşte încă din copilărie, iar acest lucru îi putea facilita contactele.

În afara limbii ei natale, Natalia nu cunoştea decât unele cuvinte în engleză şi în portugheză. Agentul o întâlnise pe rusoaică de trei ori, la recepţii diplomatice şi oficiale, la care Ambasada Americană aranjase să fie invitaţi pentru a se

---

[6] Sediul C.I.A. (n.a.).

cunoaşte. Schimbaseră câteva priviri discrete şi nişte banalităţi.

Lui i se păruse că femeia nu rămăsese indiferentă în faţa farmecului degajat de ochii săi aurii…

Un ultim amănunt rămânea de reglat: femeia trebuia să-şi identifice de o manieră certă „contactul”. Malko trebuia, deci, cu totul „accidental”, să se afle în preajma ei. După cele trei întâlniri precedente, ea va şti că nu e vorba de o simplă coincidenţă…

Apoi, nu mai rămânea decât ca ea să aleagă singură ocazia favorabilă. Un cod era stabilit de mai mult timp. În ziua în care un buchet de flori ar fi fost uitat pe înserat, pe bancheta din spate a maşinii *Volga* ce aparţinea Grifanovilor, era semnul că Natalia este pregătită să plece, chiar în acel moment.

Steve Thomas îl pusese în gardă pe Malko. Acest gen de contact putea să treneze săptămâni sau chiar luni de zile… Fapt deloc convenabil pentru C.I.A.

— Bine, lăsaţi-mă să vă *instruiesc* asupra ei, începu americanul. Este cea care a făcut primele avansuri oamenilor noştri de la Moscova. Este căsătorită de doi ani cu *Niekoultourny,* ceea ce constituie, în sine, un motiv temeinic pentru a dori să fugă… Datorită contactelor noastre am putut afla că, înainte, a mai fost măritată cu un renumit fizician sovietic, instalat la Leningrad, dar pe care nu l-am putut identifica cu certitudine. A murit într-un accident şi după şase luni, Natalia s-a recăsătorit cu Grifanov. Se pare că nu s-a măritat cu un ofiţer K.G.B. decât în speranţa de a putea pleca în străinătate şi a părăsi definitiv Uniunea Sovietică… Se spune că e nebună după toate produsele occidentale şi că a fost chiar arestată pentru comerţ pe piaţa neagră din Moscova, dar eliberată imediat, la intervenţia soţului ei. La Lisabona devalizează parfumeriile şi magazinele de modă. Ea pare să fi avut mai multe aventuri în colonia sovietică. E sensibilă la farmecul masculin şi noi credem că ăsta constituie un element favorabil dumneavoastră, în a-i accelera decizia.

Malko zâmbi discret. Măgulitorul trăieşte întotdeauna pe cheltuiala celui măgulit…

— Acum, spuse liniştit Steve Thomas, tot ce vă povestesc ar putea fi fals şi poate că Natalia este o foarte bună agentă a K.G.B., care se pregăteşte să ne joace o festă…

— Să-mi joace mie o festă, corectă Malko.

Steve Thomas nu reacţionă.

— Ibrahim vă va ajuta, zise el. Este cel care a găsit un adăpost sigur pentru ea, până ce noi o vom putea ajuta să părăsească ţara. El vă va asigura îndeaproape protecţia, în cazul în care lucrurile nu se vor petrece aşa cum am prevăzut.

Delicat eufemism. Prudent, Malko îl adusese la Lisabona pe fidelul său majordom turc, Elko Krisantem, care mânuia tot atât de bine pistolul ca şi fierul de călcat, cu o preferinţă marcantă pentru prima dintre aceste ustensile…

— Joe Walker va asigura legătura, continuă Steve Thomas.

Deschise uşa care dădea spre coridor şi strigă:

— Joe, hai înăuntru!

Se dădu la o parte, pentru a-l lăsa să intre pe fotograful ce arbora un surâs amuzat şi sarcastic.

— Vă prezint pe Joe, cel mai bun fotograf de spionaj.

Lunga siluetă era mai degrabă insolită: înalt de aproape doi metri, îmbrăcat în nişte blugi jerpeliţi şi peticiţi, cu ochii urduroşi, ascunşi în spatele lentilelor fumurii puse peste sticlele ochelarilor de miop, groase ca un blindaj.

După figura sa buhăită, Malko îşi dădu seama că individul nu bea numai apă… Zâmbetul îi dezveli nişte dinţi negricioşi, care se asortau foarte bine cu restul…

— Băiatul ăsta se bagă cam peste tot, explică americanul. COPCON i-a dat o legitimaţie de presă de la K.G.B. Toţi sovieticii care ne interesează, cu neveste şi copii, locuiesc, practic, pe aceeaşi stradă, Avenida Julio Dinis, paralelă cu cea pe care se află sediul Partidului Comunist Portughez. Numai ambasadorul locuieşte la Lapa, de altfel nu departe de noi.

— Este un om cu gust, remarcă agentul.

Lapa era o colină mică, mai sus de Taho[7], un labirint de străzi înguste, prost pavate, cu case vechi din ceramică.

---

[7] Fluviu ce curge prin Lisabona (n.t.).

Steve Thomas îşi aprinse o ţigară şi spuse:

— De zece ani de când mă aflu la post, n-am văzut o astfel de concentraţie de agenţi ai K.G.B. Şi când spun asta, mă refer la cei vechi, pe care noi i-am identificat deja! Dar mai sunt şi tineri, cei care ies pentru prima dată din Uniunea Sovietică… Eu trimit la Washington toate fotografiile făcute de Joe şi ei le confruntă cu cele din arhive…

— Ce-o să facem ce această Natalia Grifanova? întrebă Malko.

Steve Thomas îşi puse ochelarii şi spuse:

— Încercaţi să o regăsiţi pe Guadaloupe Sanchez. În ziua în care bărbatul ei a fost lichidat şi când ea a dispărut, ei doi tocmai se întâlniseră în cazarma primului Ralis cu informatorul lor cel mai bun, un ofiţer, membru al Partidului Comunist, care, înainte de lovitură, lucra la Biroul II al armatei. Cu siguranţă, ei au aflat ceva foarte important. Trebuie să aflăm ce şi asta cât mai repede.

— Nu credeţi că au lichidat-o şi pe ea?

Malko îl găsea pe Steve Thomas foarte optimist.

— Avem motive să credem că nu, zise americanul. Dumnezeu ştie pe unde o fi!

Îşi consultă ceasul.

— Ei, ar fi timpul să ne luăm dejunul, zise el. Am să vă explic ce mai urmează. Ne întâlnim la *Gremio Litterario,* pe strada Evens.

Malko îi salută pe Ibrahim Salvador şi pe Joe Walker. Steve Thomas ieşi cu el pe culoar şi îşi îmbrăcă haina.

— Unde vă este turcul? întrebă el.

— La *Altis.* Trebuie să-l previn. Am să telefonez din biroul dumneavoastră.

Regulamentul *Companiei* îi interziceau lui Krisantem instruirile oficiale, deşi participase la numeroase din misiunile şefului său…

Agentul formă numărul hotelului şi ceru camera lui Elko. Turcul răspunse imediat.

— Alteţa Sa Serenisimă are nevoie de mine?

Vocea sa gravă se auzi în biroul lui Steve Thomas. Malko îşi reţinu un zâmbet. Elko Krisantem nu era stilat cu

adevărat decât în perioadele de mare pericol sau când încerca să impresioneze străinii. Ferocitatea sa nativă, canalizată de devotamentul pe care i-l purta lui Malko, îl făceau un aliat redutabil. Comuniştii exterminaseră familia lui din Turcia, aşa că el nu era suspectat a fi simpatizant al stângii… Totuşi, raporturile lui cu americanii nu erau întotdeauna perfecte…

— Pentru moment nu, zise Malko. Poţi să iei dejunul cu prietenii noştri, Chris şi Milton, care sunt la *Mundial…*

Malko simţi imediat reticenţa lui Krisantem. Chris Jones şi Milton Brabeck îl ajutaseră deja pe austriac în numeroase misiuni. Reunind în ei puterea de foc a unui mic port-avion şi un factor de inteligenţă Q, inferior cifrei 50, erau perfecţi în circumstanţele violente. Pentru moment, Steve Thomas îi ţinea în rezervă, la vechiul hotel *Mundial,* în centrul oraşului vechi. Cele două „gorile” ale C.I.A. îl tratau pe Krisantem cu o neîncredere amestecată cu oroare, iar el nu aprecia la justa valoare rigoarea lor morală. Acest fapt se lega de maniera în care se întâlniseră, acum câţiva ani, la Istanbul. Chris Jones era gata să-l ciuruiască pe turcul care se pregătea să-l asasineze pe Malko.

Acestea erau răni în amorul propriu, care nu se cicatrizează uşor…

— Dacă Alteţa Sa Serenisimă nu are nimic împotrivă, răspunse Elko, aş prefera să rămân aici şi să vă aştept.

Agentul ajunse pe „Duqui de Loulé”, bulevardul în pantă, unde se afla oribila clădire din cărămizi roşii, care adăpostea Ambasada Americană. Câţiva poliţişti în uniformă cenuşie, patrulau morocănoşi. După revoluţia din 25 aprilie, nu mai aveau nici o putere. Maşinile, care se înmulţiseră între timp, staţionau şi la cea mai mică tentativă de contravenţie ocupanţii lor erau trataţi ca fascişti…

Malko se urcă în maşina închiriată. Steve Thomas demarase deja la volanul Ford-ului negru, maşina de serviciu. Oficial, el era ataşat comercial, fapt ce-i uşura mult contactele.

Când austriacul se mirase că fusese convocat la Ambasadă, Steve arborase obişnuitul său râs sardonic.

— Ei ştiu deja cine sunteţi… K.G.B. ştie şi el să lucreze.

Dar ei habar n-au **„*CE*”** faceţi. Acoperirea dumneavoastră este pentru portughezi. De fapt, ei nu sunt prea răi, excepţie făcând limbajul lor. Altfel, Joe ar fi fost terminat de mult.

Malko intră pe Avenida da Libertade, îndreptându-se spre partea de jos a oraşului. Un soare necruţător prăjea bordeiele Lisabonei, în care se îngrămădeau milioane de nenorociţi.

Capitolul III.

— Portugalia, oftă Steve Thomas, este un cameleon văzut într-un caleidoscop…

Frumoasă formulă! Malko privi decorul care-l înconjura. *Gremio Litterario,* cel mai select club din Lisabona, semăna vag cu un bordel elegant de la sfârşitul secolului trecut, cu barul său tapisat cu catifea roşie, cu ambianţa sa îmbâcsită, scaunele adânci de piele, unde oamenii, cu voce joasă, schimbau ultimele *boatas*[8]. Tapiseriile grele fuseseră martore ale tuturor intrigilor mondene ce aparţinuseră vechiului regim. Sala de mese, tapisată cu lemnărie, era pe-atunci plină. Acum, somptuoasa bibliotecă de la primul etaj se umplea de praf, sala de scrimă era pustie, ba chiar şi cochetul salon de coafură, decorat cu două armuri, aproape că nu avea clientelă. Majordomii în frac continuau să fie la fel de stilaţi şi distanţi, barul, cu toate alămurile sale, mai strălucea încă, dar peste tot domnea o atmosferă vag sinistră, precum în casele în care se găseşte un bolnav în ultima fază. Pe terasa de deasupra grădinii delicat înflorite, majoritatea meselor erau libere. Şirul micilor saloane intime împodobite cu obiecte de valoare era pustiu, în pofida răcorii lor agreabile. La centrala telefonică antediluviană, telefonista îşi lăcuia unghiile. *Gremio Litterario,* altă dată vibrând de vocile Lisabonei mondene, era acum un dinozaur aflat într-o nouă ordine socială. Malko sorbi o înghiţitură de *vinho verde,* minunat de rece.

— Ce vreţi să spuneţi?

Americanul dădu pe gât un porto sec şi zâmbetul său sardonic reapăru.

— Nimeni nu este într-adevăr ceea ce pretinde a fi şi totul se schimbă fără încetare. În teorie, Consiliul Revoluţiei este cel care guvernează ţara. Mişcarea forţelor armate provine din M.F.A., astfel că ele se paralizează reciproc. Spinoliştii, care speriaţi de întorsătura evenimentelor, ar

---

8 Bârfe (n.a.).

vrea să pună o frână şi să lase partidele să guverneze, sunt în contratimp cu „tiers-mondiştii”, care doresc imediat o societate fără clase sociale şi decolonizare totală. În plus, mai există şi comuniştii, care sunt cei mai periculoşi şi mai bine organizaţi. Ei au ajuns deja să controleze presa scrisă şi, de curând, chiar şi radioul. Merg mână-n mână cu Partidul Comunist Portughez şi, bineînţeles, cu K.G.B.-ul. COPCON, aripa laică a Consiliului Revoluţiei, e în frunte. Ei sunt cei care arestează pe capete „trădătorii”. Pentru a fi considerat trădător, e uneori suficient doar să porţi cravată…, simbol al burgheziei.

— Ce faceţi dumneavoastră în această situaţie?

Privirea obosită a americanului se opri asupra unei statuiete din piatră cenuşie:

— Nu mare lucru. Ne este foarte greu să intervenim direct. Am ajutat cu bani şi sfaturi unele partide în timpul alegerilor. Din păcate, nimeni nu mai ţine seama de partide. Stânga a câştigat teren pe zi ce trece, cu excepţia nordului.

— Vă temeţi de o *preluare* comunistă?

Steve Thomas îşi îndreptă capul, privind pe deasupra grădinii vapoarele de pe Taho.

— Da. Informaţii provenite de la legătura noastră din Moscova, afirmă că K.G.B., în ciuda politicii oficiale a guvernului sovietic, ar prefera o lovitură în forţă. La această informaţie lucra cuplul Sanchez. Trebuie reluat contactul cu Natalia Grifanova. Dacă nu, vom avea o surpriză neplăcută. Sovieticii vor jura că portughezii sunt cei care au făcut totul.

Chelnerul aduse un enorm peşte la grătar şi începu să-l porţioneze în faţa lor. Când termină, Malko observă:

— Acest Joe Walker vă aduce mari servicii.

Zâmbetul sardonic reapăru. Steve Thomas semăna cu o cobră plină de farmec.

— Îşi plăteşte biletul de întoarcere în ţară. A avut nişte probleme în Germania: droguri, dezertare, puţin viol. Din nefericire, pleacă. Povestea celor doi Sanchez l-a speriat.

Un înger trecu cu zăngănit de cătuşe. Malko atacă peştele.

— Credeţi că această Natalia ştie chiar atât de multe lucruri?

— Nu ştiu, mărturisi sincer americanul. Dar, cu siguranţă, ştie ceva. Nici unul dintre informatorii mei nu a fost capabil să dea de urma lui Guadaloupe Sanchez. Noi ştim doar că acest K.G.B. este amestecat în dispariţia ei. Natalia ne-ar putea duce la Guadaloupe. Aceasta din urmă ar putea fi ascunsă în orice cazarmă a COPCON. Primul „Ralis” este înţesat de cei din aripa stângă şi anume, de cei mai extremişti. Ei sunt cei care, acum câteva luni, au lansat campania împotriva ambasadorului nostru, acuzându-l că ar aparţine *Companiei.*

Revoluţia garoafelor era încă departe… Steve Thomas îşi privi ceasul.

— În curând, Natalia se va duce, ca în fiecare luni, la coaforul ei din Avenida da Republica. Joe a verificat informaţia. Desigur, va fi însoţită de o compatrioată. Nu iese niciodată singură. Dumneavoastră trebuie să apăreţi în drumul ei, astfel încât să fie sigură că totul este în ordine şi că o aşteptăm. Ea v-a remarcat la recepţia de la Palatul Belem şi la cea de la Ambasada Poloniei. În afară de asta, ea este cea care trebuie să înceapă jocul. Joe se află deja la colţul străzii. Fiţi natural. Nu trebuie să atrageţi atenţia. Dar femeia trebuie să fie sigură că nu vă aflaţi acolo numai din cauza unei simple coincidenţe…

Îşi băură cafeaua mizerabilă, atât de proastă încât Malko fu nevoit să mai bea şi un mare pahar plin cu Contrex. Apoi, se duseră să se instaleze în nişte fotolii din barul capitonat cu catifea roşie. Imediat, un alt majordom cu o tavă de argint, veni să le prezinte o sticlă de coniac, marca Gaston de Lagrange, importat din Franţa, înainte de 25 aprilie. Thomas se lăsă pradă tentaţiei. Un portughez, afabil şi distins, veni să-i strângă mâna lui Steve, cu un surâs plin de o ironie tristă.

— Cum merg afacerile? întrebă americanul.

— Nu prea grozav, răspunse directorul. Trebuie spus că acest club nu e prea marxist…

Eufemism. Majoritatea membrilor erau arestaţi sau fugeau. Din cei peste o mie şapte sute de înscrişi, dacă mai rămăseseră o mie! Directorul se îndepărtă, pentru a întâmpina o femeie frumoasă, cu ochelari negri.

— Într-o zi vom găsi uşile închise, oftă Steve Thomas. Ţara se goleşte.

Se aplecă spre Malko, arătându-i o masă vecină unde se afla un bărbat înalt, foarte bine îmbrăcat, destul de în vârstă, aşezat foarte drept în fotoliul său, arborând un aer sumbru-amar.

— Este Julio de Carvalho, unul dintre cei mai bogaţi oameni din Portugalia. COPCON îi interzice să scoată din ţară colecţiile sale de artă. Este singurul care mai are curajul să se plimbe într-un Rolls-Royce prin Lisabona. Se aşteaptă să fie arestat din clipă-n clipă. Ar putea să plece, dar nu se îndură să-şi lase colecţiile…

— Îl cunoaşteţi?

— Vine aici în fiecare zi, răspunse Steve. Am discutat cu el de multe ori. Unul dintre cei mai buni prieteni ai lui face parte din Comitetul Revoluţiei. Cred că asta este cauza pentru care nu l-au arestat încă…

Lui Malko îi venea greu să realizeze că Lisabona devenise un asemenea cuib de vrăjitori, în special în ambianţa îmbâcsită a clubului *Gremio Literario.* Strada Evens domina celelalte străzi zgomotoase din centru. Era calmă şi liniştită, mărginită de clădiri vechi, confortabile dar cenuşii, ce păreau să ignore schimbarea regimului. Steve Thomas semnă nota de plată şi îşi consultă ceasul Seiko. Majordomul dispăru şi Steve spuse:

— Aveţi întâlnire într-o jumătate de oră la colţul străzii de Bocagoi cu Avenida da Republica. Joe vă aşteaptă. După aceea, reveniţi la *Altis* şi contactaţi-l pe Ibrahim. Stă la camera 807.

— Ce amestec are el în această treabă?

Steve Thomas arboră din nou zâmbetul său sarcastic.

— Ambasada Braziliei ne dă o mână de ajutor. Brazilienilor le displace întorsătura pe care au luat-o evenimentele de aici. Ei sunt mai discreţi decât noi… A propos, nu-mi telefonaţi niciodată! Divizia V ascultă totul.

Când trecură prin faţa bătrânului miliardar, acesta îi făcu un semn amical lui Steve, apoi, în pofida vârstei, se ridică extrem de politicos pentru a le strânge mâinile. Americanul făcu prezentările. Malko simţi privirea lui Julio de Carvalho

sondându-l ca un laser. Semăna cu o gravură veche, cu pantalonii lui călcaţi la dungă, cu cămaşa cu guler tare şi cu butonii săi cu rubine. Figura lui respira inteligenţă. Se adresă imediat lui Malko într-o germană aproape perfectă, pentru a-i ura bun-venit. Când vorbea, la colţul buzelor lui subţiri, apărea o uşoară dâră de salivă.

— Regret că nu v-am întâlnit mai demult, oftă el. V-aş fi arătat o Lisabona pe cale de a muri. Dar aş fi fericit să vă arăt colecţiile mele înainte de a fi distruse sau furate… Locuiesc pe strada Maeques de Abrantes. Toată lumea mă cunoaşte… Treceţi pe la mine, sunt întotdeauna acasă după-amiază…

Strângerea mâinii lui era atât de suplă şi prelungă, precum a unei femei. În momentul în care se pregăteau să se îndepărteze, se aplecă spre ei, cu o lucire de ironie în ochi.

— Ştiţi cum este supranumit acum COPCON? *„Come Organisar PIDE Con Otro Nome”*[9] *…*

Încântat de gluma sa, se reaşeză. Agentul remarcă:

— Nu mi-aţi spus că e homosexual…

Steve Thomas răspunse sarcastic:

— Am vrut să vă testez perspicacitatea. Este vestit în Lisabona, dar are o educaţie perfectă.

Malko se apropie de centrala telefonică ce servea şi drept vestiar, vrând să-şi recupereze servieta. Zărindu-l, telefonista ieşi din cabină, venindu-i în întâmpinare, pentru a i-o înmâna. În cursul precedentei sale vizite la *Gremio,* ea i se păruse băţoasă. Dar, de data asta, avu un şoc: nişte picioare lungi, dezgolite până spre jumătatea pulpei, acoperite numai de o fustă mini, albastră. O centură lată îi strângea talia, evidenţiind silueta-i fragilă de adolescentă. Avea o figură de pisică, cu oase mici, delicate, cu pomeţi înalţi şi un nas minuscul. Părul negru, pieptănat pe spate, ochii adânci şi profunzi, accentuau o expresie serioasă şi gravă. Doar gura cărnoasă îi dădea un aer languros, care putea fi luat şi ca semn al senzualităţii… Ea îi întinse lui Malko servieta, schiţă un zâmbet, apoi se întoarse brusc, intimidată şi reintră în cabină. Agentul îşi spuse că ea avea

[9] Cum să organizezi PIDE sub un alt nume? (n.a.).

trăsăturile unei fete tinere, cu ceva nedefinit în aerul ei. Trecând pragul clubului, se întoarse şi îşi dădu seama că fata îl urmărea cu privirea.

— Succes, spuse Steve înainte de a se îndrepta spre Ford.

Punându-şi servieta pe bancheta din spate a maşinii, Malko zări ceva alb care depăşea marginea. Descoperi o bucată de hârtie împăturită în patru. Un scris de femeie aşternuse cu litere groase: *Amalia, 67, rua de Rigueira, etajul trei.*

Perplex, băgă hârtia în buzunar. Numai tânăra brună de la centrală ar fi avut posibilitatea să-i strecoare mesajul. În ce scop? Era gata să se întoarcă s-o întrebe, dar timpul îl presa. Va rezolva misterul mai târziu.

Se angajă în labirintul străzilor înguste, în pantă, ticsite de tramvaie zgomotoase şi de autobuze verzi cu etaj, care se deplasau cu o încetineală de melc. Erau cu sutele, de toate culorile. Lisabona părea a fi produsul coşmarului unui urbanist, cu străzile ei întortocheate, cu diferenţele de nivel, cu o mulţime de bordeie şi de vechi palate în ruină. În sfârşit, ajunse pe larga Avenida de Libertade, urcă până în parcul Edouard VII şi o luă spre Arene. Joe Walker se afla la locul indicat, în faţa vitrinei unui băcănii. Se apropie de maşină şi se scarpină furios cu mâna stângă între picioare.

— Toţi portughezii îşi petrec timpul scărpinându-se între picioare. Trebuie să faci ca ei pentru a nu te remarca.

Malko îşi spuse că Joe nu trebuie să facă prea multe eforturi pentru a se conforma obiceiurilor locale…

— Iată-le, anunţă Joe, aplecându-şi teleobiectivul. Mergeţi!

Maşina lui Malko era oprită la două blocuri de strada Dinis, unde locuiau femeile, puţin înainte de coaforul unde se ducea Natalia Grifanova, în faţa arenelor care semănau perfect cu o moschee. Malko văzu femeile, traversă Avenida da Republica şi începu să meargă în întâmpinarea lor. Părea aproape prea uşor. Dar anii petrecuţi de el în „Lumea Paralelă” îl învăţaseră că tocmai în aceste momente pericolul era cel mai prezent.

Clipind din ochi sub soarele orbitor, observă femeile ce se

îndreptau spre el. Ele mergeau fără să se grăbească, zgâindu-se la vitrine. Malko încetini şi el paşii. Natalia mergea pe lângă vitrine. Era apetisantă, cu părul de un blond veneţian şi cu pistrui, cu trupul zvelt, bine conturat de rochia de pânză înflorată. În contrast cu ea, creatura care o însoţea era o veritabilă matroană, cu un coc cenuşiu şi cu un aer viclean, mergând cu buzele strânse şi ochiul atent, la pândă, ca şi cum nenumărate primejdii le ameninţau. Părea un adevărat gardian de puşcărie.

Malko se opri în faţa vitrinei unei marochinării, uitându-se cu coada ochiului la cele două. Grifanova avansa direct spre el, fără a-l vedea însă, discutând cu animaţie. Treizeci de secunde mai târziu, sânul ei drept tresări la atingerea hainei unui bărbat, rămas înţepenit în faţa vitrinei.

Agentul făcu imediat stânga-mprejur, „surprins”, lăsând femeia să treacă, arborând cel mai dezarmant zâmbet de scuze pe care-l putu afişa.

— *Disculpa me, senhora!*[10]

Privirile li se încrucişară. El văzu în ochii verzi ai Nataliei mai întâi interes, apoi o intensă surpriză, amestecată imediat cu teamă. Matroana îi aruncă o privire întunecată, mormăind o înjurătură de neînţeles, în ruseşte. Natalia îşi întoarse privirea, puţin prea brusc. Însoţitoarea ei o îndepărta deja. Instinctiv, Malko le urmă, ca orice hoinar sedus la vederea unei femei frumoase. Şoldurile rusoaicei, în formă de amforă, se legănau în faţa lui, ca pentru a-l tachina. Matroana se întoarse şi el o auzi întrebând-o pe Natalia:

— *Tys nym znakoma?*[11]

Natalia răspunse indignată că era prima dată când îl vedea pe acest bărbat prost crescut. Răspunsul nu o prea calmă pe cealaltă, care se întoarse de mai multe ori, observându-l cu atenţie. Grifanova deschise uşa coaforului şi o împinse înăuntru pe matroană. Înainte de a dispărea în salon, întoarse capul şi-l fixă pe Malko, cu un început de zâmbet. Acesta mai merse puţin înainte de a se întoarce la maşină. Joe Walker îşi arătă colţii.

---

[10] Iertaţi-mă, doamnă (n.a.).

[11] Îl cunoşti (n.a.).

— Am făcut destule fotografii. Vreţi o copie, sau mai bine un bilet clasa întâi pentru un cimitir, la soare?

Malko demară. Trecând pe strada Dinis, se uită la clădirea din colţ. Acolo locuiau soţii Grifanov. Strada se termina cu un refugiu pentru maşini. O Volga verde staţiona.

— Iată maşina, zise Joe Walker. Rareori este utilizată.

Mai merseră puţin, apoi făcură cale-ntoarsă spre centru. Joe se agită:

— Lăsaţi-mă în locul din care m-aţi luat. Acolo se află motocicleta mea.

Înainte de a se despărţi, Malko îl întrebă:

— Ştiţi unde se află strada De Rigueira?

— Este în Alfama, răspunse americanul, e una dintre străzile mici care urcă spre Castelo São Jorge. Aţi face mai bine să vă lăsaţi maşina şi să luaţi un taxi. Acolo este un adevărat labirint.

— Mulţumesc. Spuneţi-i lui Steve că totul a fost în ordine. Spre seară, voi reveni să mai dau o raită pe aici…

Zece minute mai târziu, după ce-l lăsase pe Joe, îşi parca maşina în faţa hotelului *Altis,* pe strada Casilho, paralelă cu Avenida de Libertade. Se urcă într-un taxi şi dădu taximetristului adresa misterioasei Amalia. Şoferul vechiului Mercedes negru părea toropit de căldură şi deloc mai fericit decât înainte de 25 aprilie.

Capitolul IV.

Maşinal, agentul îşi verifică pistoletul său extraplat. Era bine plasat în centura lipită de şira spinării, acolo unde se vedea cel mai puţin. Se opri în faţa numărului 67 şi scrută strada îngustă, ce urca într-o pantă abruptă, de-a lungul colinei din Alfama. Era un cartier popular, cu case de paiantă, cu copii ce se jucau pe stradă şi cu puţină circulaţie. Malko văzu scara strâmtă, care se îngusta şi mai mult de la etajul doi. Ajunse sus gâfâind uşor. Rănile primite odinioară în Hong Kong îi reveneau mereu în memorie. Palierul strălucea de curăţenie. Se simţea mirosul de sodă şi de lături. Nu exista decât o singură uşă, fără nici o inscripţie. Ce avea să găsească în spatele ei?

Invitaţia telefonistei era ciudată. De ce l-a contactat atât de misterios? Dar erau atâtea lucruri ciudate la Lisabona…

Oraşul nu mai era decât un uriaş cuib de hoţi, de complotişti, de sabotori şi de nemulţumiţi. Soneria fu urmată aproape imediat de zgomotul unor tocuri înalte ce răsunau pe podea. În faţa uşii deschise apăru telefonista, cu aceeaşi bluză albă, fără sutien, aceeaşi minijupă din pânză albastră şi cocoţată pe nişte pantofi destul de înalţi. Văzându-l pe Malko ea roşi violent şi rămase înfiptă în pragul uşii, ca şi cum ţinuta ei ar fi fost indecentă. Gura i se deschise fără a rosti însă nici un cuvânt, apoi toată figura i se deformă într-un efort vizibil de a-şi regăsi autocontrolul. Se retrase pentru a-l lăsa să intre.

— Dumneavoastră sunteţi Amalia? întrebă el.

— Da, intraţi vă rog, răspunse ea, cu voce strangulată.

Bărbatul intră într-un mic living cu podeaua ascunsă sub un covor vechi. Prin fereastra deschisă se vedea toată Lisabona. Se auzeau oameni certându-se, ţipând, copii plângând. Apartamentul părea foarte mic, văruit în culori vii, cu mobile învechite, bibelouri şi tablouri. Tânăra portugheză părea să-şi fi regăsit sângele rece, dar atmosfera rămânea, în mod curios, tensionată. Ea îi indică un divan cu perne dezumflate.

— Luaţi loc!

Întorcându-i spatele se aplecă reliefându-şi involuntar şoldurile şi scoase o sticlă dintr-o mobilă joasă.

— Este un Madera vechi, spuse ea. Sper să vă placă.

Luă două pahare, le umplu şi-i întinse unul lui Malko, ce era din ce în ce mai surprins. Tot nu realiza pentru ce această Amalia îi dăduse întâlnire. Ea se comporta ca şi cum l-ar fi cunoscut dintotdeauna.

În timp ce sorbea din lichidul de culoarea chihlimbarului fata îşi goli paharul dintr-o înghiţitură, îl puse pe masă şi spuse:

— E bun.

— Locuiţi singură aici? întrebă Malko, mai mult pentru a spune ceva decât din curiozitate.

Înainte să răspunde, ea îşi mai umplu paharul cu vin.

— Da!

Din nou goli paharul, ca şi cum intenţionat ar fi dorit să se îmbete. Ochii începură să-i lucească şi se rezemă de speteaza canapelei. Malko putea vedea profilul ascuţit al sânilor ei. Picături fine de sudoare apăruseră pe buza superioară, ca şi cum i-ar fi fost frică de ceva. Agentul o studia din ce în ce mai intrigat. Ea întoarse capul spre el. Buzele îi erau uşor întredeschise, într-un fel de rictus nervos. Îşi trecu limba peste buze şi întrebă brusc:

— Aveţi bani?

Malko fu atât de surprins, încât nici nu putu răspunde imediat, în grabă, ea preciza:

— Două mii de *escudos.*

— De ce îmi puneţi această întrebare? zise el.

În loc de răspuns, Amalia se ridică brusc de pe divan, îşi ridică fusta de pânză cu o mână descoperind nişte şolduri bronzate. Lăsând să-i alunece de-a lungul coapselor un minuscul slip bleu îl trase, se debarasă de el şi cu o lovitură de picior îl trimise în zbor în celălalt, capăt al camerei. Se opri în faţa lui Malko, cu mâna dreaptă întinsă:

— Daţi-mi cei două mii de *escudos!*

— De ce vreţi să vâi dau?

Amalia ridică umerii, agasată.

— Nu fiţi ipocrit! Aţi venit aici să faceţi sex, nu-i aşa?

Lăsându-se să cadă din nou pe divan, îi luă mâna dreaptă şi o puse pe sânul ei.

— Vă plac sânii mei?

Malko era derutat. Fata nu vorbea şi nu se purta ca o prostituată, în ciuda propunerilor ei indecente. Apartamentul mirosea a mică burghezie, nu a studio de animatoare. Era o anume stângăcie impresionantă în felul ei de a se comporta. Malko îşi retrase uşor mâna.

— De ce jucaţi această comedie?

În loc să răspundă, Amalia se aplecă şi-l sărută brusc pe gură, forţându-l să se întindă pe divan. Fusta mini era ridicată, descoperind umbra pubisului. Jenat, el se ridică. Imediat, tânăra veni şi se lipi de el cu pântecul, strângându-l în braţe din toate puterile.

— Nu plecaţi, se rugă ea. Veniţi, îmi veţi da banii după, şopti ea.

Simţi reacţia fizică a lui Malko şi îl strânse şi mai tare.

— Nu vă plac?

Aproape îl implora. Irisul i se dilatase. Ai fi zis că e o pasăre de noapte, surprinsă brusc de lumina unui reflector. Sexul ei continua să se frece de al lui, cu insistenţă.

— Am să fac tot ce vreţi, spuse ea, cu o voce şoptită.

— Încetaţi acest număr, spuse autoritar Malko. Ce vreţi să dovediţi? Oricum, nu sunteţi prostituată!

Ea îl eliberă repezit, cu trăsăturile dezamăgite şi cu o grimasă răutăcioasă.

— Nu valorez nici două mii de *escudos?* întrebă cu voce dură.

Malko o mai măsură încă odată. În ciuda expresiei sfidătoare, ea nu avea aerul a fi ceea ce pretindea că este. Madera făcuse să-i lucească ochii, iar pieptul îi tresăltă. Văzând că Malko nu reacţionează, ea se retrase, se sprijini de masă încărcată cu bibelouri şi, cu mişcări încete, îşi ridică fusta de pânză cu ambele mâini, dezvelindu-şi în întregime sexul şi fixându-l pe Malko.

— Chiar nu mă vreţi?

Perplex, el o observă câteva secunde. Cu siguranţă nu era o prostituată, dar el dorea să cunoască adevărul, să ştie pentru ce îl chemase. Scoase din buzunar un teanc de

bancnote, luă două mii de *escudos* şi îi puse pe masă.

— Poftim, spuse el. Mă voi mulţumi doar cu un sărut…

Expresia din ochii ei dilataţi nu se modifică. Apoi, Amalia înaintă cu un pas de automat şi îngenunche pe covorul ponosit. Fără să-l privească, îi deschise fermoarul. El simţea cum îi tremură mâinile. În momentul în care buzele ei se pregăteau să-l atingă, el o apucă de părul negru cu amândouă mâinile şi-i trase capul spre spate. Ochii Amaliei era plini de lacrimi. Se zbătea în mâinile lui, încercând să aplece capul. Deodată, izbucni în hohote de plâns, păstrând încă între degetele-i crispate dovada dezgolită a masculinităţii lui. Malko se retrase discret, se aşeză pe canapea şi-şi rearanjă ţinuta. Amalia rămăsese în genunchi, cu braţele atârnând de-a lungul corpului, plângând. Malko o sili să se ridice şi o aşeză lângă el.

— Acum, spuneţi-mi adevărul.

Ea clătină din cap fără a răspunde şi-şi puse brusc obrazul pe pieptul lui. Lacrimile îi udară cămaşa.

— Nu este o comedie, mărturisi ea, suspinând. Aveam nevoie de aceşti bani. Am… am nevoie de ei foarte repede şi nu am alt mijloc de a-i câştiga.

Începu să plângă din nou. Malko o mângâie, pentru a o calma.

— De mult timp câştigaţi bani în acest mod?

— E prima dată, mărturisi ea, cu o voce aproape imperceptibilă.

— De ce m-aţi ales tocmai pe mine?

Amalia nu răspunse imediat. Îndepărtându-se puţin de Malko, îşi mai turnă un pahar de Madera pe care-l bău dintr-o înghiţitură.

— O să vă îmbolnăviţi, remarcă el.

Fata îl privi cu ochii înroşiţi de lacrimi.

— Sunteţi primul meu client.

Anunţă acest fapt cu o bucurie sumbră, ca şi cum ar fi simţit o mândrie secretă în a se vinde.

— Am vrut să încep de multă vreme, cu membrii clubului *Gremio,* dar nu am îndrăznit, continuă fata. Dumneavoastră sunteţi străin şi pentru început doream pe cineva care să nu-mi inspire prea mult dezgust…, adăugă cu o voce fermă.

— Bine, dar de ce vreţi să începeţi? întrebă el. Ce vârstă aveţi?

— 21 de ani. Am să vă spun de ce vreau să „încep” … Acum trei luni eram membră la *Gremio Littrario,* ca şi tatăl meu. El era proprietarul unei întreprinderi de construcţii la Setubal. Dacă mi-ar fi spus cineva că voi ajunge să cer bani unui bărbat pentru a face amor cu el, i-aş fi scos ochii. Dar, într-o zi, muncitorii tatălui meu au venit să-i spună că e un fascist, că a exploatat întotdeauna poporul şi că vor pune stăpânire pe afacere, conducând-o în autogestiune… Tata s-a plâns la M.F.A., dar militarii i-au spus că muncitorii aveau dreptate. Atunci, el şi-a luat puşca şi s-a baricadat în birou. Muncitorii au chemat soldaţii de la COPCON. Tata s-a lăsat arestat din cauza mea şi a mamei. L-au dus la închisoarea din Monsanto şi muncitorii s-au instalat în casa noastră. Mama s-a refugiat la Porto, la nişte prieteni. Eu voiam să vin la Lisabona. Patronul de la bar, care era un prieten de-al tatălui meu, mi-a oferit această slujbă, ca să am ce mânca. Locuiesc în acest apartament care aparţine unei mătuşi plecate în Brazilia. Tata mi-a spus că ar putea, eventual, să evadeze, cumpărând un gardian. Ei sunt salazarişti. Dar, îi trebuie minimum 30 de mii de *escudos.* Sunt foarte mulţi bani şi nu cunosc alt mod de a-i câştiga.

Amalia tăcu. Malko era tulburat. Asta îi amintea de poveştile spuse de cei din familia lui, după război. Fuga din faţa sovieticilor, ruina şi părăsirea patrimoniului familial. Dar în Portugalia nu erau tancuri ruseşti şi exista o foarte mică şansă ca lucrurile să revină la normal.

— Nu trebuie să disperaţi, spuse Malko. Tatăl dumneavoastră poate ieşi din închisoare fără să evadeze, dacă…

Ea îi tăie brusc vorba:

— Sunteţi nebun! Sunt pe cale să ne sugrume. Ieri, la ieşirea din episcopat, am văzut soldaţi care le scuipau pe călugăriţe, înjurându-le, molestându-le… Otelo de Carvalho a declarat în *Diario de Noticias,* că n-au fost împuşcaţi destui „trădători” … Numai *Espresso* mai îndrăzneşte să spună adevărul! Toate ziarele sunt conduse de comunişti. *Republica* nu va mai apărea niciodată…

Vocea îi devenea din ce în ce mai acută, frizând isteria. Malko o luă de umeri, după ce îşi consultase ceasul.

— Amalia, trebuie să plec.

— Oh! Vă rog, iertaţi-mă, zise ea.

Luă bancnotele şi i le întinse, cu un zâmbet deznădăjduit. Malko refuză banii.

— Păstraţi-le, zise el. Am să încerc să vă ajut, dar în alt mod.

Ea şovăi, strângând biletele în mână.

— Nu pot, murmură ea. Nu e cinstit.

— Am să vă revăd la *Gremio,* spuse el.

Deodată, ea dădu drumul bancnotelor şi se aruncă în braţele lui. De data asta nu mai era o pasiune prefăcută, ci o îmbrăţişare autentică, senzuală, dar puţin stângace. Gura ei o căută pe cea a lui Malko, limba îi desfăcu dinţii şi fu cutremurată de un fior. Săruta cu lăcomie, gata să-şi piardă răsuflarea. Apoi, se îndepărtă uşor.

— Nu plecaţi! Nu mă dispreţuiţi, nu-i aşa?

Rămăsese aproape lipită de el, de la genunchi până la şolduri. Dorinţa ei nu era închipuire.

— Am să revin, promise Malko.

Ea îl privi cum cobora scara, proptită de pragul uşii. Era sigur că dacă ar fi vrut, ar fi putut-o avea în picioare, chiar lângă uşă, fără ca ea să protesteze. Simţea totuşi un vag regret. Partea ambiguă a situaţiei îl excitase. Dar sosise ora *întâlnirii* zilnice cu Natalia Grifanova, o formalitate de la care nu trebuia să lipsească.

*

* *

Avenida Julio Dinis era pustie şi calmă. În spate, se zăreau zidurile înalte ale clădirii „Praca de Toros”, roşii ca ale unui palat din Marrakech. Malko trecu prin faţa celor trei etaje foarte noi ale consulatului sovietic. O maşină cu un cuplu tocmai ieşea, fără a-i da însă nici o atenţie agentului. Totuşi, el se simţea observat. Această stradă era teren sovietic; mai mult de şaizeci de familii ruse trăiau acolo şi consulatul era baza operaţională a K.G.B. Vecinătatea Partidului Comunist Portughez trebuie să le fi influenţat alegerea. Clădirea veche şi dărăpănată ce le servea ca

sediu, se afla pe Avenida Sirp, strada paralelă…

Ajungând la capătul străzii, reperă Volga verde a Grifanovilor, parcată lângă trotuar. O emoţie ciudată îi trimise un val de adrenalină în artere. Un buchet de flori de câmp era aşezat foarte vizibil pe bancheta din spate a maşinii verzi!

Capitolul V.

Malko înconjură Volga şi se asigură că numărul era corect, repetându-şi, fără prea mare convingere, că era vorba de o eroare sau că, poate, cineva îl uitase acolo. Numai că în aceeaşi zi Natalia avusese confirmarea că totul era gata pentru a fi primită…

Ridică privirea spre marea clădire modernă. La etajul doi, în apartamentul Grifanovilor, era lumină. În codul stabilit între femeie şi C.I.A., acest buchet avea o semnificaţie precisă: în cele şase ore care urmau, ea trecea în vest, părăsindu-şi soţul şi K.G.B.-ul. Trebuiau deci să fie gata să o primească. Malko era însărcinat cu „recepţia” …

Abandonând contemplarea buchetului, plecă grăbit şi se angajă pe Avenida da Republica. Găsi o cafenea deschisă, comandă un porto şi ridică receptorul telefonului public agăţat pe perete. Din fericire, nu se aflau decât doi bătrânei într-un colţ. Malko formă numărul reşedinţei Ambasadei S.U.A., de pe strada Sacramento á Lapa. La serata care avea loc, cu siguranţă lua parte şi Thomas…

Îi răspunse o voce în portugheză: un servitor. Malko îl ceru pe Steve Thomas şi, după câteva clipe, îl avu pe fir pe directorul de la C.I.A., pe un fundal sonor, muzical.

— Am o noutate care o să vă facă plăcere, anunţă agentul în engleză. Amicul nostru străin va sosi în seara asta.

La celălalt capăt al firului, Steve rămase tăcut. Înţelesese perfect, dar şi el era surprins.

— Sunteţi sigur? întrebă el. Credeam că e bolnav.

— E sigur. M-a prevenit.

Linişte. Steve Thomas reflecta. Deodată, pe fir se auzi un zgomot ciudat şi sacadat. Lui Malko îi trebuiră câteva secunde bune pentru a-l identifica: era o bandă de magnetofon care ajunsese la capăt şi se derula în gol… Undeva, într-un birou al „Dinamizării Culturale”, erau ascultaţi…

Brusc, cu o voce plină de căldură, americanul spuse:

— Sunt încântat să-l văd pe amicul nostru. Ibrahim este cu mine. Va veni să vă întâlnească, acolo unde vă aflaţi acum.

Înainte de a putea cere explicaţii suplimentare, Steve închise telefonul. Malko ieşi din cafenea întorcându-se pe Avenida Dinis. Era obligat să supravegheze neîntrerupt clădirea Grifanovilor. În holul de la parter se afla în permanenţă un miliţian sovietic din consulat, însărcinat cu controlul vizitatorilor străini şi al ruşilor care ieşeau singuri. În principiu, în afara unor cazuri excepţionale, acest lucru nu-i era permis nici unui sovietic. Natalia Grifanova va avea cu siguranţă nevoie de el.

Malko se întoarse la maşină şi, ridicând capota, scoase afară filtrul de aer. În interior, într-o piele de căprioară, se afla pistoletul său extraplat. Îl ascunsese înainte de a veni să dea târcoale consulatului sovietic. Din prudenţă verifică încărcătorul şi apoi îl strecură sub centură. Reveni pe Avenida Dinis, o străbătu ca un trecător inocent şi trase cu coada ochiului spre miliţianul care, aşezat pe un scaun, citea. Părăsi strada îngustă şi traversă Avenida da Republica, se opri în spatele unui copac, gândindu-se că supravegherea lui putea să dureze mai multe ore. După patru ture auzi, în spatele său, un pas grăbit şi văzu silueta înaltă a lui Ibrahim Salvador, într-un costum pepit, împodobit cu o cravată galbenă: un adevărat papagal. Ochii brazilianului aveau o expresie îngrozită.

— Domnule, spuse el, a apărut o problemă foarte serioasă. Aranjasem totul cu unul din prietenii mei pentru a o găzdui pe această sovietică. Un om sigur. Am trecut acum pe acolo, zise înghiţindu-şi saliva. A fost arestat ieri…

Malko avu impresia că pământul se deschidea sub picioarele lui. Americanii nu ar accepta, în nici un caz, să o găzduiască pe Grifanova într-o clădire protejată prin statutul său diplomatic. Prea riscant politic. Ce va face el cu un transfug sovietic în braţe, cu K.G.B.-ul şi agenţii de la Divizia V portugheză pe urmele lui?

— Aveţi vreo idee? îl întrebă el pe brazilian.

Ibrahim Salvador dădu din cap, cu un aer năuc.

— Toţi vechii mei prieteni au fugit în ţara mea sau sunt în

închisoare, explică el. Pentru moment, nu pot face altceva decât să vă asigur acoperirea. Am studiat un itinerar de fugă. Vom coborî pe Alfama. Este o stradă foarte îngustă, care urcă spre *Castelo São Jorge,* strada Marques de Lima. Doar o singură maşină are loc să treacă. Eu voi opri pentru a bloca strada şi dumneavoastră veţi trece… Este tot ce pot face…

Ca un bun agent tropical, el se spăla pe mâini pentru rest. Dar cuvântul Alfama îi dădu lui Malko o idee. Privi în jurul său, dar nu văzu nici una din cabinele telefonice roşii, de tip britanic, care împânzeau străzile Lisabonei. Nu avea timp, trebuia să reia supravegherea imobilului Grifanovilor.

— Mă întorc pe Avenida da Republica, îi spuse el brazilianului. Rămâneţi aici pentru a acoperi această extremitate. Să sperăm că nu este o alarmă falsă…

— Să sperăm, răspunse Salvador.

Prin haina sa, Malko zări un Colt 45 automat, cu crosă de sidef, strecurat sub centură. Nu trebuia exclusă posibilitatea unei curse întinse de K.G.B., care ar fi putut să o „returneze” pe Natalia, pentru a-i captura pe cei care se pregăteau să o primească. Trecu un tramvai, aproape gol. De când cu puch-ul, portughezii nu mai ieşeau deloc seara. Apăru apoi un camion plin cu soldaţi în uniforme leopard, care parcă-şi căuta drumul. Malko se mai întoarse odată pe Avenida Julio Dinis. Două cupluri ieşiră din consulatul sovietic şi o luară spre Avenida da Republica. Nu erau Grifanovii! Această aşteptare era îngrozitoare pentru nervii lui Malko. El nu ştia nici cum, nici când se va declanşa acţiunea şi nici măcar dacă se va declanşa. Aproape toate ferestrele erau în întuneric. În momentul în care ajunse la ultimul imobil, un ţipăt ascuţit de femeie, tulbură liniştea. Malko încercă să se facă una cu peretele. Ţipătul venea din clădirea Nataliei. Zgomotul bătăilor lui de inimă îi asurzea urechile. Avea impresia că se auzeau până în celălalt capăt al străzii. Ridică privirea. Una din ferestrele apartamentului Grifanovilor era larg deschisă şi un şir de înjurături ţâşniră, urmate de strigăte în ruseşte, rostite de o voce atât de ascuţită de femeie, încât Malko nu reuşea să înţeleagă nimic. Se auzi apoi o voce bărbătească, la fel de furioasă.

Malko prinse cuvântul *blad*[12]...însoţit de alte ocări. Ceva căzu cu zgomot. Vocea femeii urlă clar după ajutor. Imediat se auzi sunetul unei palme. Un ţipăt strident şi, din nou, vocea femeii urlând:

— *Svinia! Svinoye rylo! Ne smey menia trogat! Svinia!*[13]

Restul se pierdu într-un vacarm de mobile răsturnate şi de busculadă. Malko avansă câţiva paşi, supraveghind holul clădirii. Miliţianul de gardă se sculase de pe scaun şi asculta, cu capul ridicat, cu un zâmbet satisfăcut... O scenă casnică pe cinste, care mai punea puţin piper pe existenţă. Strigătele începură din nou. Deodată, o uşă se trânti cu furie. Zgomotul trebuie să se fi auzit până la Castelul São Jorge. Malko se întoarse spre cealaltă extremitate a străzii Dinis, fără a-l vedea pe Ibrahim Salvador. Măcar dacă ar fi auzit strigătele... Miliţianul se duse spre ascensor, în timp ce un ciocănit furios se auzea pe marmura scării.

Natalia apăru ca o furie, în rochie lungă de seară, foarte decoltată, cu ochii scoşi din orbite. Îl împinse pe miliţianul care voia să-i bareze trecerea. Avu loc o discuţie scurtă şi violentă, din care Malko nu prinse decât ecourile. În mod cert, miliţianul încerca să calmeze femeia, dar aceasta îl îndepărtă cu brutalitate şi alergă spre uşa cu vitralii deschizând-o.

— N-am să dansez cu porcul ăsta de Nicolai Serghueievitch! Să-l mănânce porcii!

Ea apăru pe strada Dinis şi o luă la fugă spre Avenida de Liberdad, ridicându-şi trena rochiei pentru a putea alerga mai repede, şchiopătând pe terenul denivelat. În acelaşi moment, la balconul etajului doi apăru un cap. Era un bărbat în smoking, care urlă:

— *Boris! Stanovyé sney!*[14]

Miliţianul se repezi afară, înălţă capul şi strigă pe un ton respectuos:

— Am să încerc, Seghueievitch Nicolai.

Bombănind, se puse în mişcare, alergând stângaci pe

---

[12] Târfă (n.a.).

[13] Porcule! Porc afurisit! Nu mă atinge! (n.a.).

[14] Opreşte-o! (n.a.).

pietrele străzii, fără măcar să-l vadă pe Malko, care rămăsese lipit se zid, la doar câţiva metri de el. Natalia Grifanova îşi regizase bine lovitura. Semăna perfect cu o scenă casnică tipică… Malko se rugă ca Ibrahim să fi înţeles. Se strecură în spatele miliţianului şi o apucă spre colţul cu Avenida da Republica. Natalia Grifanova alerga pe trotuar. Îşi scosese pantofii pentru a putea fugi mai repede. Miliţianul se afla cu mai mult de o sută de metri în urma ei, strigând-o încet:

— *Natalia! Verniss!*[15]

Probabil că în câteva minute, strada Dinis va mişuna de membri K.G.B. În momentul în care Malko se pregătea să traverseze strada Sirp, apăru o maşină neagră în plină viteză şi făcu un semnal cu farurile. Era maşina tip Taunus a lui Ibrahim Salvador. Malko se repezi şi sări în maşină, lângă el:

— Ea unde e? Strigă brazilianul.

— Acolo, arătă Malko, indicându-i trotuarul din stânga.

Ibrahim coti la stânga pe Avenida da Republica. Depăşiră miliţianul, care nici măcar nu-i observă şi ajunseră lângă Natalia Grifanova. Ea întoarse capul şi Malko îi strigă în ruseşte:

— *Perecekeyté dorogou srazouje v pervouyv oulitsou napravo.*[16]

Era o arteră liniştită, mărginită pe o parte de zidul roşu al Arenelor. Malko nu dorea s-o „răpească” sub ochii miliţianului, pentru ca scenariul fugii să ţină cât mai mult posibil. Natalia alerga din ce în ce mai greu, picioarele părând să i se lipească de asfalt. Traversă strada şi Ibrahim coti, pentru a o ajunge din urmă. În acest timp, miliţianul se oprise din fugă, gâfâind. Malko sări jos din maşină şi alergă spre femeie. Natalia apăru cu gura deschisă de efort, cu trăsăturile crispate şi respirând cu greutate. Agentul o luă aproape pe sus, ajutând-o pe ultimii metri. Gâfâind, neputând să scoată un cuvânt, lăsă să-i cadă pantofii din mână. Malko îi ridică şi o împinse în maşină. Ea se prăbuşi pe bancheta din spate a Taunus-ului şi Ibrahim Salvador

---

[15] Veniţi înapoi! (n.a.).

[16] Traversaţi şi luaţi-o pe prima stradă la dreapta (n.a.).

demară în trombă. La capătul străzii cotiră exact în momentul în care apărea şi miliţianul, care se opri, nevăzând-o pe Natalia nicăieri. Nu era pentru prima dată când ea provoca un scandal. Dacă soţul ei n-ar fi avut un rang atât de înalt în K.G.B., cu siguranţă ea ar fi fost trimisă înapoi, în Uniunea Sovietică. Cu respiraţia întretăiată, miliţianul strigă:

— *Natalia, matouchka gde ty?*[17]

Malko o trase pe femeie şi o urcă în maşina lui. Ibrahim venea în spatele lui. Demarară împreună şi se îndreptară spre centru, sperând să nu dea peste unul din barajele volante ale COPCON… Natalia respira zgomotos, cu capul dat pe spate, cu sânii care-i ieşeau din decolteu la fiecare răsuflare. Degaja un miros acru de transpiraţie: frica! Îşi frecă unul din picioare ce o dureau, bombănind cu voce joasă. Malko trecu repede, depăşind Avenida da Republica, nevenindu-i să creadă că cea de lângă el era soţia unui colonel din K.G.B. Şi că alesese libertatea. Ca femeie, Natalia era apetisantă cu corpul ei plinuţ şi figura de ţărancă senzuală şi şmecheră. Nările arcuite indicau o senzualitate puternică.

— Porcul de Nicolai, bombăni ea. Era gata să mă omoare. Voia să mă strângă de gât!

— De ce v-aţi decis atât de brusc? întrebă Malko. V-am fi putut organiza mai bine „fuga” …

Femeia râse cu subînţeles:

— Aşa am vrut! M-am săturat să-i servesc drept saltea beţivului şi porcului ăla…

Respiraţia ei trăsnea a alcool… Malko oftă în sine: nu va fi prea uşor…

— Soţul dumneavoastră bănuieşte ceva?

Natalia Grifanova negă.

— Bineînţeles că nu! Am provocat un scandal. Boarfa de Marina i-a povestit că aş fi agăţat un bărbat pe stradă. Din cauza întâlnirii din această după-amiază! M-am înfuriat şi i-am spus că m-am săturat de bănuielile lui, apoi am şters-o. S-a mai întâmplat, dar mă întorceam după vreo oră. De data asta… (râse) …n-o să mă mai vadă!

---

[17] Mămico, unde eşti? (n.a.).

Se întoarse şi tresări:

— E o maşină în spatele nostru!

În retrovizor, Malko văzu Taunus-ul lui Ibrahim.

— Sunt prieteni de-ai noştri.

Tocmai soseau la locul prestabilit. Strada, fără trotuare, era atât de îngustă, încât marginile maşinii atingeau zidurile. Făcu un semn prin oglindă şi brazilianul „stopă” imediat. Liniştit, coborî şi deschise capota. În caz, cu totul improbabil, că ar fi fost urmăriţi, pe aici nu mai putea trece nimeni…

După 100 de metri, Malko viră la dreapta pe o stradă în pantă abruptă, care cobora spre Alfama. Deodată, Natalia Grifanova îşi schimbă atitudinea… Frângându-şi mâinile, oftă:

— Mă vor căuta! Dacă mă găsesc, mă vor trimite într-un lagăr. Sunt nebună, nebună…

Ocupat să nu atingă zidurile acestui labirint, Malko încercă să o liniştească, cum se pricepu mai bine.

— Nu vă vor găsi. Vă vom ajuta să plecaţi foarte repede din Portugalia în S.U.A.

Acest lucru nu era însă prea sigur. Operaţiunea va fi delicată, mai ales că Steve Thomas avea să-i pună femeii o grămadă de întrebări. După un viraj brusc, maşina lui Malko intră pe o stradă care cobora spre mare: strada de Regueira. El opri în faţa unei cabine telefonice roşii.

— Aşteptaţi-mă, îi spuse Nataliei.

Formă numărul Amaliei, rugându-se încet în gând. Tânăra centralistă răspunse imediat.

— Aici e „clientul” dumneavoastră, spuse Malko, cu toată gentileţea de care era capabil. Sunteţi singură?

— Da, răspunse Amalia surprinsă, dar…

— Pot veni imediat?

— Bineînţeles, dar…

El închisese deja. Reveni la maşină şi după vreo două sute de metri, frână în faţa casei Amaliei. Malko o împinse pe Natalia pe culoar şi urcară în linişte scara strâmtă. Ea nu-şi mai pusese pantofii. Cu privirea rătăcită, cu un sân ieşind afară din rochie, era cu nervii la pământ. Malko trebui să o ia de talie pentru a o împinge, treaptă cu treaptă. Pe

palierul etajului doi ea se opri şi se sprijini de el.

— Unde mergem? întrebă ea, cu voce stinsă.

— La nişte prieteni, răspunse Malko.

— Dar la Moscova mi s-a promis că voi merge direct la Ambasada Americană, protestă ea.

— Mai târziu, afirmă Malko.

Reluară ascensiunea. Amalia îi aştepta în pragul uşii, cocoţată pe tocuri, în fusta ei albastră şi bluza albă. O privi pe Natalia cu stupoare.

— Lăsaţi-ne să intrăm, e important, zise Malko.

O împinse pe Grifanova în living şi o obligă să se aşeze pe divanul pe care Amalia, cu câteva ore mai devreme, voise să-l violeze. Sticla de Madera era tot acolo. Malko umplu un pahar şi îl întinse Nataliei, spunându-i în ruseşte:

— *Y za dobrry pout v svobodony myr, Natalia Ivanova?*[18]

Oricum era absolut necesar ca ea să se destindă. Un toast pentru o rusoaică era sfânt! Femeia goli paharul dintr-o înghiţitură, fără să observe că era singura care bea. Figura i se înroşi deodată şi se lăsă pe spate pe divan, într-un sughiţ care-i dezveli şi al doilea sân. Amalia se plantă în faţa lui Malko, cu figura crispată de furie.

— Mizerabile! Pentru asta aţi fost atât de gentil mai devreme! Ştergeţi-o cu târfa asta şi cu cei 2000 de *escudos.*

Din fericire, vorbise în portugheză… Malko o luă de braţ şi o târî cu forţa spre bucătărie. Închise uşi şi îi cuprinse umerii.

— Amalia, eu nu vin pentru o târfă. Această femeie tocmai a fugit de sovietici. Trebuie s-o ascundem. Ruşii vor face totul pentru a pune mâna pe ea. Portughezii o vor ajuta, doar ştiţi de ce! Acceptaţi să o găzduiţi? Am să vă ajut după asta să plecaţi din ţară. Pe ea, pe dumneavoastră şi pe tatăl dumneavoastră, ca preţ pentru acest ajutor.

Tânăra portugheză îl fixa, împietrită.

— Dar cine sunteţi dumneavoastră? Pentru ce vă băgaţi în această poveste? Este…

— Natalia nu-mi este nimic, o asigură Malko. Doar o ajut.

Amalia râse nervos.

— Doamne, înţeleg! Bineînţeles că vă voi ajuta, uitasem

---

[18] Pentru sosirea dumneavoastră în lumea liberă! (n.a.).

că sunteţi un prieten al domnului Thomas.

— Ce vreţi să spuneţi?

Amalia zâmbi cu subînţeles.

— Domnul Thomas lucrează pentru serviciile secrete ale Ambasadei Americane. Toată lumea ştie asta!

Malko îşi spuse că lui Steve nu-i mai trebuia decât să se plimbe cu o mică pancartă, pe care să scrie „Agent secret”. Dar el găsise aliata ideală. Amalia nu va fi cea care să-i denunţe la COPCON. În caz de ceva, americanii nu vor fi direct implicaţi. Îi era silă de el şi de creierul lui care funcţiona acum ca al unui agent adevărat.

— Natalia e soţia unui colonel din K.G.B., spuse el. Nu vă va provoca nici o neplăcere. Face parte dintr-o societate excelentă, dar nimeni nu trebuie să afle de prezenţa ei aici. E o chestiune de viaţă şi de moarte…

— Aici nu vine nimeni niciodată, spuse Amalia. Şi eu ştiu să-mi ţin gura.

Reveniră în living. Interzis, Malko se opri în prag. Complet goală, în genunchi pe canapea, cu rochia căzută la picioare, Natalia îl contempla cu ochi sticloşi. Madera scăzuse cu zece centimetri… Ea întinse braţele spre Malko şi spuse în ruseşte, cu o voce răguşită şi cleioasă:

— Vino să faci amor cu Natalia ta, *golobouchka!*[19]

[19] Micul meu porumbel (n.a.).

Capitolul VI.

Malko văzu expresia îngrozită a Amaliei. Chiar dacă nu sesizase sensul frazei, atitudinea rusoaicei era fără echivoc.

De altfel, aceasta se ridică cu mâinile în şolduri, cu ochii injectaţi şi-l apostrofă din nou:

— Ei, ce mai aştepţi?

În mod bizar, îşi încălţase din nou pantofii cu tocuri înalte. Tufişul roşiatic de sub pântecul ei arăta ca un arici furios. Talia ei era plină, dar sânii se ţineau încă bine. Luă sticla de Madera şi trase o duşcă zdravănă, care ar fi putut lăsa lat până şi un lup de stepă, apoi, cu zgomot, o puse la loc şi avansă spre Malko. Deodată, ochii ei scăpărară ca un fulger şi întinse un deget spre Amalia:

— Ce caută boarfa asta aici? O fi crezând că o să faci amor şi cu ea?

— Ce spune? întrebă Amalia.

— Întreabă cine sunteţi, traduse diplomatic Malko.

Din păcate, Natalia nu se rezumă la vorbe. Făcu trei paşi înainte şi o apucă pe tânără de un braţ, trăgând-o spre uşă! De data asta, Amalia nu mai avea nevoie de interpret. Cu o exclamaţie furioasă, o pălmui pe Natalia din toate puterile. Zece secunde mai târziu, cele două femei se rostogoleau pe covorul uzat, strâns înlănţuite, într-o bătaie sălbatică. Foarte repede, Grifanova fu în avantaj. Instalată pe pieptul Amaliei, începu să-i ciupească sânii şi să-i care lovituri! În sfârşit, se ridică şi începu să urineze pe portugheză! Malko o smulse la timp, într-un torent de înjurături, care ar fi făcut să roşească până şi un birjar… Reuşi s-o tragă într-o cameră şi o împinse spre pat:

— Odihniţi-vă, revin imediat, promise el.

Se întoarse în living, luă sticla de vin şi i-o duse Nataliei. În starea în care era… Apoi reveni la Amalia. Sfâşiată între furie şi durere, aceasta plângea. Malko o ridică, îi luă mâinile şi i le sărută:

— Amalia, sunt dezolat…

Portugheza ridică spre el o figură plină de ură.

— Vreau să plece, o urăsc. Este o…

Îşi căuta cuvintele. Malko încercă să o calmeze:

— Trebuie să mă ajutaţi. Această femeie trebuie să rămână. Sovieticii vor face totul pentru a o prinde şi noi nu putem s-o scoatem acum din Portugalia. Înţelegeţi? Nu trebuie să o urâţi. A băut ca să prindă curajul să plece. Mâine, totul vă fi bine.

Tânăra portugheză se smiorcăi:

— O s-o luaţi repede de aici?

— Imediat ce voi putea.

Malko era sincer, numai că greul de-acum încolo începea.

— În seara asta am să rămân cu ea, zise el încet. Mai aveţi o cameră pentru dumneavoastră?

— Camera mea se află în spate, răspunse ea.. Dar…

— Trebuie să o calmez. Nu e bine să facă scandal. Din cauza vecinilor.

O umbră de teamă trecu pe chipul Amaliei:

— Jos, la primul etaj stă un comunist.

— Pe mâine, zise Malko.

Amalia nu răspunse. Când dispăru pe culoar, Malko se îndreptă deja spre locul în care o lăsase pe Grifanova.

*

* *

Natalia îl masturba cu blândeţea unui cazac, unită cu stângăcia unui beţiv. Întinsă pe o parte, îşi freca picioarele, fără a obţine însă rezultate remarcabile. El avea cu totul alte idei în cap. Ea scoase un mormăit de ciudă, îngenunche şi înlocui mâna cu gura. Malko încercă din toate puterile să se gândească la Alexandra, blestemând C.I.A. Şi toate încurcăturile în care era băgat. Brusc, Natalia îl lăsă şi se ridică furioasă.

— Dar ce Dumnezeu ai? mormăi ea. Este adevărat că toţi capitaliştii sunt pederaşti, aşa cum pretindea şi porcul de Nicolai!

Lui Malko îi era necaz să confirme o minciună a K.G.B.-ului şi avusese întotdeauna oroare de femeile care beau. Ea îl privi, cu pupilele dilatate, nebună de furie.

— Când lucram la Leningrad, aruncă ea, am văzut de toate felurile. Ei bine, n-am dat însă niciodată de un tip ca

tine. Regulau toţi ca animalele, în cinci minute! Pe dracu, dacă nu poţi regula, ocupă-te măcar de mine. Am o poftă nebună!

Limbajul era atât de ordinar şi vulgar, că lui Malko îi fu ruşine pentru ea. Dar acum, în situaţia dată, era obligat să-i satisfacă toate capriciile, măcar pentru moment. Ea se lăsă pe spate, îi plasă cu autoritate mâna lui Malko între picioare şi începu să-l conducă, la intervale de o precizie de-a dreptul medicală, gemând de satisfacţie.

— Ce făceai la Leningrad? întrebă el încet, fără a se întrerupe.

Ea pufăi. Tutuiala în ruseşte începea s-o destindă.

— Ce crezi? Mă ocupam de marinarii străini din Departamentul II. Aşa l-am cunoscut pe porumbelul de Nicolai… Lucram pentru el. Era amuzant, aveam o casă frumoasă şi toată vodca pe care o doream… N-am fost niciodată atât de fericită. Tipii cu care aveam de-a face erau şi ei fericiţi. Mi-aduc aminte de unul cu care am făcut amor de şase ori la rând! Săraca Natalia, nu mai putea. Ah, da, aici e bine, continuă…

Înţepenită, tăcu cu respiraţia scurtă, cu gura deschisă, cu degetele de la picioare desfăcute. Îşi primi orgasmul cu un grohăit sălbatic, strângând atât de tare picioarele, încât aproape că-i strivi degetele lui Malko. Apoi îl privi mai dulce.

— Mi-am luat porţia, spuse ea. Vrei şi tu?

Asta era ceea ce se numeşte simplitate de bună calitate. Malko a cărui curiozitate era satisfăcută, refuză politicos.

— Odihneşte-te, vorbeşte-mi despre tine.

Ea oftă.

— Oh, nu prea sunt multe de spus. Sunt din Leningrad, mama mea a murit în timpul asediului din 1943, pe când eram foarte mică. Apoi, am lucrat într-o uzină de rulmenţi, până în ziua în care un colhoznic mi-a oferit douăzeci de pâini proaspete, ca să mă culc cu el. Nici vorbă să le fi primit. Dar şi el a fost prins. A fost trimis într-un lagăr de muncă, timp de 10 ani, sub învinuire de furt din avutul obştesc. Mie mi-au dat să aleg: lagărul de muncă sau marinarii… N-am ezitat!

Îngrozit, Malko fu cuprins de un dubiu.

— Dar eu credeam că ai fost măritată cu un…

Natalia Grifanova râse batjocoritor.

— Nicolai povesteşte asta, pentru că dă mai bine. Nu e prea onorabil să fii căsătorit cu o curvă…

Halal informaţii avea C.I.A.! Tânără, din buna societate… soţia unui strălucit om de ştiinţă. Natalia se chiorî din nou la virilitatea lui Malko şi se lipi de el, începând din nou să-l mângâie, dar cu mai puţină brutalitate.

— Mi-ar place să simt ceva cald în pântec, murmură ea.

Se sprijini de el, deloc sătulă. El vru să câştige timp:

— Natalia, tu ştii lucruri de care noi avem nevoie.

Ea se aplecă, îl atinse cu limba şi ridică ochii vicleni:

— *Pozje, golobtchyk moi, potepy*[20].

Îl înghiţi cu un gest brusc şi complet, care ar fi făcut-o să crape de gelozie şi pe Linda Lovalace!

*

* *

Nicolai Seghueievitch Grifanov puse la loc paharul de coniac gol. Otravă de Crimeea, care făcea găuri în stomac. Măcar te împiedica să gândeşti… Şi avea nevoie, al dracului! Îşi consultă ceasul: patru şi jumătate, dimineaţa. Natalia nu se întorsese. Altfel, Boris, miliţianul de gardă, l-ar fi prevenit imediat. Deci, era mai mult decât o fugă. Îşi cunoştea nevasta. Trează, ar fi venit să-i lingă picioarele. N-ar fi avut poftă să se trezească într-o mină de aur sau în fundul unei insule din Murmansk.

Înjură printre dinţi.

N-ar fi trebuit niciodată să se însoare cu ea. Dar cu craniul său chel, cu umerii căzuţi şi pântecul proeminent, avea aerul unei pere fleşcăite, nu prea îmbietor pentru o femeie.

Natalia era frumoasă, tânără şi după ce bea, se comporta ca o veritabilă curvă ce fusese. Doar la gândul ăsta, Nicolai simţi brusc o căldură în pântece. Se răsuci în fotoliu, pradă unei pofte acute. Marea casă de bani, închisă cu două sigilii de ceară, care ocupa jumătate din cameră, îl readuse la realitate.

Casa de bani numărul 6 conţinea toate secretele

[20] Mai târziu, porumbelul meu, mai târziu (n.a.).

operaţiunii din Portugalia, plus o importantă sumă de dolari. Preţ de o secundă, Nicolai fu tentat. Ca şef al Diviziei V din Lisabona, el avea cheia şi combinaţia cifrului. Dar K.G.B. l-ar fi descoperit oriunde s-ar fi dus şi l-ar fi omorât. Ştia prea multe, în plus, era prea bătrân ca să mai schimbe societatea. Sistemul Comunist îi convenea de minune.

Ciuli urechile: Avenida Dinis era cufundată în linişte. Nicolai Grifanov se afla la etajul trei al consulatului sovietic, în ceea ce membrii K.G.B. Numeau „Donjon”, adică *Referentura,* care era creierul şi inima K.G.B.-ului la Lisabona. Toate camerele erau izolate fonic, blindate şi protejate printr-un sistem complex. Cele mai apărate erau camerele în care se aflau Grifanov, casa de bani, arhiva, cifrul şi legătura radio directă cu Moscova.

Nicolai se ridică, simţind deodată că se sufocă. Toate ferestrele fuseseră zidite, pentru a fi protejate de teleobiective sau de spionaj electronic. Domnea un miros umed, accentuat de putoarea mucurilor stinse de ţigară, teoretic interzise. *Referentura* nu se închidea niciodată. Nicolai putea veni la orice oră din zi sau din noapte, pentru a lucra sau a se odihni. Stinse lumina şi ieşi pe culoarul strâmt care despărţea camerele. La celălalt capăt, santinela picotea pe un scaun, dar auzind zgomot, se sculă. Politicos, se asigură că Nicolai Grifanov nu avea nimic asupra sa, apoi, îi deschise uşa grea de metal.

— Noapte bună, tovarăşe colonel.

— Noapte bună, răspunse Nicolai, cu o voce posomorâtă.

Coborî cu ascensorul şi ajunse în străduţa întunecoasă şi pustie. Era frig, ca în toate nopţile şi sufla vântul. Brusc, detestă Lisabona. Trebuia s-o găsească pe Natalia, cu orice preţ. Dar, în primul rând, trebuia să afle cine a ajutat-o să fugă. Ea era prea proastă pentru a fi acţionat singură. O imensă panică îi blocă creierul. Dacă era C.I.A.? Dacă din pricina lui, planul K.G.B.-ului eşua? Era terminat! Deşi refuza să şi-o mărturisească, instinctiv era sigur de legătura dintre cele două lucruri. Furios, dădu cu piciorul într-o cutie de conserve.

— Boarfă!

Din acest moment întreg spionajul din Lisabona va avea

o misiune prioritară: s-o găsească pe Natalia! Va începe chiar el interogatoriile. Din fericire, la Lisabona K.G.B.-ul dispunea de un sprijin numeros, variat şi puternic... Dacă C.I.A. era implicată în lovitură, va întâmpina greutăţi în ajutarea femeii la părăsirea ţării. Toţi prietenii lor fuseseră deja preveniţi. Aproape toţi gândeau că Natalia se afla încă la Lisabona. Nicolai Grifanov încercă cu disperare să-şi amintească ce ştia ea din activităţile lui. Mult prea mult, conchise el.

*

* *

Malko traversă livingul în vârful picioarelor şi se opri brusc. Amalia dormea, încolăcită pe canapea. Tresărind, ea se trezi. Se iveau zorile. Malko se aşeză lângă ea, epuizat. Natalia îi impusese nişte performanţe pe care ar fi preferat să le păstreze pentru ocazii mai bune. În sfârşit acum dormea, răpusă de amor şi de alcool. El însă, nu-i smulsese nimic interesant.

— De ce aţi dormit aici? întrebă el.

— În camera cealaltă nu mai e nici un pat, mărturisi Amalia. L-am vândut ca şi ceasul, ca şi bijuteriile... Aveam nevoie de bani. Dar cu cei 2000 de *escudos* am să cumpăr unul nou.

Jenat, Malko întoarse privirea.

— La ce oră trebuie să fii azi la *Gremio?*

— La trei, răspunse ea.

— Am să ies, spuse Malko. Vă rog să nu plecaţi până nu mă întorc, să nu deschideţi uşa nimănui şi să nu o lăsaţi să plece.

— De acord!

Ea îl însoţi până la uşă şi brusc, se lipi de el.

— Veniţi repede. Mi-e frică.

Malko se urcă în maşină şi coborî străzile înguste din Alfama, foarte puţin animate, ajungând la hotelul *Altis.* Un recepţioner adormit îi dădu cheia. Se duse direct la camera lui Ibrahim şi bătu la uşă. Brazilianul deschise imediat, îmbrăcat şi cu ochii roşii de nesomn. În spatele lui, prăbuşit într-un fotoliu, îl zări pe Steve Thomas, cu trăsăturile descompuse. Americanul se sculă dintr-un salt.

— Dumnezeule, explodă el, unde aţi fost?

Malko se aşeză pe pat.

— Cu prea distinsa Natalia Grifanova, zise el. Fostă curvă în Leningrad şi beţivă notorie. Ar trebui să vă hrăniţi mai bine ordinatoarele…

La repezeală le făcu rezumatul nopţii. Steve trăgea lacom dintr-o ţigară. Oboseala îi dispăruse. Brazilianul şi el cu ochii injectaţi, încerca să nu adoarmă.

— Trebuie să o facem să vorbească, insistă Thomas. Nu se ştie ce se poate întâmpla. Cu siguranţă, ea este la curent cu ceea ce se pune la cale. Noi nu am putut afla încă unde se află Guadaloupe Sanchez. Soţul Nataliei va face tot posibilul ca să o găsească. Eu vă voi oferi protecţie maximă: Chris, Milton şi Ibrahim.

— Cel mai bine, sugeră Malko, ar fi s-o încredinţaţi pe Natalia lui Chris şi Milton. Unde sunt ei acum?

— La *Mundial.*

— Trebuie să ne asigurăm că nu sunt urmăriţi şi să fim atenţi cu vecinii. Cel mai bine ar fi să-i aducem la noapte.

— Ibrahim se va ocupa de asta, promise Steve. Întoarceţi-vă la Natalia cât mai curând şi făceţi-o să vorbească… Daţi-mi adresa. Ibrahim va veni şi el, cu ceilalţi doi.

Malko scrise adresa Amaliei şi plecă să se culce până la prânz. Abia se mai ţinea pe picioare. După cât băuse, rusoaica putea să doarmă până după-amiază. Înainte de a se culca, îşi dori ca nimic rău să nu se întâmple…

*

* *

— Astăzi a fost o căldură îngrozitoare, oftă Julio de Carvalho.

Malko, politicos, aprobă. Barul din clubul *Gremio Litterario,* capitonat cu catifea roşie, era azi puţin mai animat. În drum spre restaurant, se lăsă târât de bătrânul miliardar, ce-i fusese prezentat de Steve Thomas. Nu putuse refuza un coniac. Sticla era pusă pe masă, la dispoziţia portughezului. Miliardarul se spovedea… Toţi cei care se găseau la *Gremio* erau de „bună calitate”. Titlul lui Malko îl cataloga definitiv printre adversarii marxismului.

Julio, aplecându-se spre el, îi puse o mână marmoreană pe braţ:

— Sunt pe cale să învăţ ce este ura, spuse el cu voce joasă. Oamenii ăştia distrug totul. De fiecare dată când trec în revistă obiectele pe care le-am adunat, îmi vine să ucid…

El continua să se îmbrace cu o eleganţă extremă, cu guler tare, butoni cu pietre preţioase la manşete şi pantofi de lac. Mâna sa ca de pergament apucă cu delicateţe paharul şi toastă:

— Pentru vechea Portugalie! Pentru fantoma libertăţii…

Malko ridică şi luă paharul. Deodată, afară se auzi o detunătură puternică, iar în bar se aşternu liniştea. Un majordom în frac ieşi să vadă ce a cauzat zgomotul şi reveni calm, anunţând că fusese un foc tras din greşeală.

Conversaţiile reîncepură. Incidentul avea însă să se propage, să se deformeze. Lisabona era oraşul zvonurilor. Un oraş care începea să se golească, ca multe altele. Oamenii dispăreau în Brazilia, în Spania sau în închisori. Într-un colţ, o femeie foarte frumoasă, de circa patruzeci de ani, citea cu interes *Expresso.* Un tânăr cu părul lung, cu aer de hipi, sosi la bar şi spuse:

— Au redeschis redacţia la *Republica!*

Femeia frumoasă lăsă ziarul şi se repezi la telefon, apoi reveni supărată. Fusese iar o ştire falsă. Portughezii încercau să intercepteze cele mai infime schimbări. Un client, aşezat la o masă din apropierea lui Malko, spuse:

— Am trecut de curând prin faţă, la *Republica.* Acum, acolo, se află aviaţia şi nu COPCON-ul care-l păzea. Era mai bine.

COPCON era una din aripile Consiliului Revoluţiei, condusă de generalul Otelo de Carvalho. Procomunist pe faţă…

Toate aceste zvonuri miroseau a sfârşit de civilizaţie… Bătrânul Julio oftă şi se aplecă spre Malko:

— Înainte să părăsiţi Lisabona, nu uitaţi să veniţi să-mi vedeţi colecţiile. Veţi fi ultimul care le va vedea.

Conversaţiile încetară brusc. În bar tocmai intrau doi militari ai unei unităţi de comando, cu armele la umăr, uşor stingheriţi. Patronul se repezi spre ei. Avu loc o scurtă

conversaţie cu voce scăzută, apoi soldaţii se îndreptară spre însoţitorul frumoasei doamne care citea *Expresso.* Unul dintre ei întrebă:

— Senhor Queluz?

Cel interogat deveni de culoarea cretei. Răspunse cu voce nesigură:

— Da, eu sunt.

— Trebuie să ne însoţiţi, spuse soldatul.

— Dar… de ce, ce-am…

Militarul zâmbi, fără agresivitate.

— Eu nu ştiu nimic. Mi s-a spus să vă aduc, asta e tot. Sunteţi bancher, nu-i aşa?

— Da, răspunse bărbatul, cu voce slabă. Sunt bancher.

Ca şi cum ar fi mărturisit un fapt abominabil… Liniştea se prelungi câteva clipe, apoi el îşi goli paharul, se sculă, sărută mâna frumoasei doamne ai cărei ochi se umpluseră de lacrimi şi se îndreptă spre ieşire. Cei doi soldaţi salutară politicos şi-l urmară. Liniştea domni până ce se auzi jeepul demarând. Apoi, femeia izbucni în plâns.

— Ar fi trebuit să plece în Brazilia săptămâna trecută.

Malko îşi privi vecinul. Mâinile de pergament ale lui Julio de Carvalho tremurau uşor. Bătrânul făcea un efort vizibil pentru a-şi păstra calmul.

— Ce-a făcut? întrebă Malko.

— Nimic, răspunse Julio. Angajaţii lui au decis probabil să se pună în autogestiune. Atunci s-au găsit probe imaginare pentru a-l putea deposeda legal. În fiecare zi e la fel. Îl vor închide la Caxias sau la Monsanto, fără măcar să-l interogheze. Dacă are noroc, îl vor elibera şi va putea să părăsească Portugalia, dar sărac lipit.

Vocea i se sparse. Puţin câte puţin, viaţa îşi relua cursul la *Gremio Litterario.* Malko se despărţi politicos de bătrânul miliardar, care spuse:

— Veniţi pe la mine.

Malko se grăbi să ajungă pe verandă. Era nerăbdător să o reîntâlnească pe Natalia Grifanova, sperând s-o găsească mai prezentabilă decât în ajun şi că, de data asta, va vorbi. Un majordom solemn îl ajută să se instaleze. Era probabil un informator al COPCON. La Lisabona toată lumea spiona

pe toată lumea!

*

* *

Natalia Grifanova avea ochii atât de umflaţi, încât aproape nici nu i se mai vedeau. La lumina zilei, pe pomeţii ei se zărea o reţea fină de vinişoare. Părul tras pe spate o îmbătrânea. Amalia îi împrumutase nişte blugi vechi şi o bluză. Era în picioarele goale. Malko văzu imediat frica din ochii ei. Ghemuită pe divan, avea expresia unui animal hăituit.

— Vreau să plec, spuse ea. Lăsaţi-mă să mă întorc la Nicolai.

Agentul se aştepta la asta. Se aşeză lângă ea şi îi spuse:

— Natalia, ştiţi ce vi se va întâmpla… Ei bănuiesc că noi suntem implicaţi în dispariţia dumneavoastră. Nu vă vor crede. Nici măcar soţul dumneavoastră nu vă va mai putea proteja.

Femeia zâmbi viclean.

— Nicolai nu poate să se lipsească de mine, nu mă va lăsa să plec într-un lagăr.

— El nu va mai putea face nimic, spuse Malko. Ceea ce se petrece aici e mult mai important pentru el şi pentru şefii lui. Nu vă fie teamă, veţi pleca în curând în S.U.A. Şi acolo veţi putea începe o viaţă nouă.

Se auzi o sonerie scurtă. Natalia tresări.

— Ei sunt!

— Nu, nu zise Malko.

Se duse la uşă şi întrebă, fără să deschidă:

— Cine e?

— Noi suntem, răspunse o voce, tipic americană.

Malko deschise uşa. Palierul părea prea strâmt pentru Chris Jones şi Milton Brabeck. Două sute de kilograme de oase, de muşchi şi de efecte de artilerie. Ochi cenuşii, costume cenuşii, cămăşi închise la gât. Consimţiseră să se despartă de pălării… Chris avea o servietă mare, neagră. Malko îi lăsă să intre. Aproape că atingeau tavanul. Apăru şi Amalia, într-o rochie din prosop, care se oprea ceva mai sus de pulpe. Milton, prins de gânduri vicioase, se îmbujoră uşor.

— În ţara asta nu s-a inventat încă liftul? întrebă Chris.

Întoarse capul spre Natalia, care deschisese nişte ochi cât cepele, în faţa acestor „gorile”.

— Ea este?

— Ea este!

Malko făcu prezentările în ruseşte. Ei o studiau pe Natalia, ca şi cum ar fi fost dracul în persoană. O adevărată sovietică! Probabil că Milton ar fi avut poftă să-i decupeze o bucăţică, pentru a o păstra ca amintire. Chris explora zona ferestrelor şi a teraselor de dedesubt.

— De-acum veţi locui aici, anunţă Malko. Interzis de a ieşi, de a vă arăta, de a o lăsa să iasă pe această femeie, sau de a lăsa pe cineva să o ia de aici. Amalia vă va aduce de mâncare.

— O să ne instalăm, spuse Chris. Am adus câte ceva necesar.

Deschise servieta şi scoase o mini-mitralieră, la care înşurubă un amortizor de 20 de centimetri. Servieta era plină cu aparatură electronică şi acustică. Cele două „gorile” îşi scoseseră hainele şi începuseră să „testeze” apartamentul. Milton se apropie de Malko:

— Vom locui aici, cu aceste două gagici?

— Exact, răspunse Malko. E foarte bine. Numai să nu vă găsească K.G.B.-ul. Sunt capabili să facă să sară clădirea în aer, numai pentru a o recupera pe Natalia Grifanova.

Chris reapăru, cu „sonda” electronică în mână.

— Am să instalez un „sistem de alarmă” pe scară, între etajul doi şi trei, anunţă el, un microfon mic, care va evita apariţia surprizelor neplăcute.

Natalia nu-i scăpa din ochi, fumând nervoasă. Amalia aranja bucătăria. Prima, îl întrebă pe Malko, în ruseşte:

— *Ony tiute toje ostanoutsa?*[21]

— Da, zise Malko, pentru a vă proteja. De acum K.G.B.-ul nu vă mai poate face nimic.

Ea clătină capul, cu o grimasă amară.

— Da, o să mă împiedice să plec! M-aţi păcălit! E ca la noi!

— Nu spuneţi prostii, protestă Malko. Imediat ce vom

[21] Vor rămâne aici? (n.a.).

putea, vă vom scoate din ţară şi veţi fi liberă. Pentru moment trebuie să vă protejăm.

Veni să se aşeze lângă ea. Ochii lui aurii luaseră o expresie gravă.

— Natalia, spuse el, noi ştim despre K.G.B. că pregăteşte o lovitură la Lisabona. Dacă va reuşi, nu vă vom putea scoate niciodată de aici. Deci, trebuie să ne ajutaţi… trebuie!

— *Svolotch!*[22] *z*ise simplu, Natalia.

Malko nu ripostă. Femeia ridică din umeri.

— De altfel, să-i ia dracu! Ce vreţi să ştiţi?

Până acum, ea nu acţionase în nici un fel împotriva Uniunii Sovietice. Cu primul cuvânt spus, va fi gata. K.G.B.-ul nu-i ierta niciodată pe trădători.

— Luna trecută, spuse Malko, doi informatori ai C.I.A., Guadaloupe şi Alfonso Sanchez se aflau în cazarma primului Ralis, pentru un „contact”. Când au ieşit, soldaţii au tras în ei. Alfonso a fost omorât pe loc, iar soţia lui, rănită şi răpită. De atunci, nimeni n-a mai auzit vorbindu-se de ea. Ori, noi ştim că soţul dumneavoastră era acolo… Vrem s-o regăsim pe Guadaloupe Sanchez…

Natalia se gândi câteva clipe şi spuse:

— Mi-aduc aminte. Nicolai mi-a vorbit despre această poveste. A fost o întâmplare, pentru că el vizita un prieten atunci când i-a reperat pe aceşti oameni. Discutau cu un ofiţer care cunoştea multe. Un trădător şi el… N-a putut să-i împiedice la timp să iasă din cazarmă, ca să-i aresteze pe loc. De aceea, a ordonat să se tragă în ei. Ştiţi, Nicolai al meu nu e rău… El nu…

Acum, n-o mai puteai opri. Malko zâmbi încurajator. Stătea ca pe cărbuni aprinşi.

— Ce aflaseră ei?

Ea clătină capul.

— Nu ştiu. Nicolai nu-mi spune chiar totul. De fapt, nu trebuia să-mi spună nimic. Era necăjit pentru că existau martori… Atunci, s-a îmbătat cu coniac şi mi-a povestit.

— Ce s-a întâmplat cu ofiţerul? întrebă Malko.

— A fost executat chiar în acea seară de către tovarăşii

---

[22] Mizerabile (n.a.).

portughezi din partid. L-au îngropat în cazarmă.

— Femeia, a fost şi ea omorâtă?

— Nu, răspunse Natalia. Ştiu că n-au omorât-o. Ea nu era grav rănită. Nicolai mi-a spus că-i lipsea doar un deget… Au dus-o undeva.

Jumătatea de măsură! Tipic portughez! Malko începea să se întrebe dacă Natalia ştia într-adevăr multe secrete. Răpind-o, ei riscaseră enorm. Tot K.G.B.-ul era, probabil, pus pe jar, numai pentru a o recupera. Reluă interogatoriul:

— Unde ar putea să fie? La consulatul sovietic?

Natalia strigă:

— Oh, nu!

— La Partidul Comunist Portughez?

— Nici acolo. Ei sunt prea prudenţi.

Cele două „gorile” urmăreau cu gura căscată conversaţia în ruseşte. Stânjenită, Natalia spuse, cu regret:

— Există cineva care ştie. Mi-aduc acum aminte că Nicolai a cerut ajutorul unuia din informatorii lui, un anume Antonio. Este pivnicer la *Mundial.*

— Spuneţi-mi mai multe despre acest Antonio, ceru Malko.

— L-am văzut doar de două ori, răspunse Natalia, pe când cinam acolo. Nicolai mi-a spus că-l recrutase, oferindu-i sticle de coniac vechi. Antonio este alcoolic, maniac şi bun comunist. A făcut parte din partid în clandestinitate. Nu-i iubeşte pe americani.

— Sunteţi sigură că Guadaloupe Sanchez este în viaţă? insistă Malko.

— Sunt sigură, repetă Natalia. Nicolai mi-a vorbit chiar săptămâna trecută, întrebându-se de ce portughezii îşi asumau un asemenea risc. Era furios.

Picături de sudoare curgeau pe faţa Nataliei. Îi era frică. Malko se ridică. Pentru moment, aflase destul.

— Am să revin spre seară.

Chris îl însoţi pe palier. Amalia plecase la lucru.

— N-o lăsaţi să bea, avertiză Malko şi atenţie la instinctele lui Milton. Este nimfomană.

— Dumnezeule! oftă Chris Jones.

Malko ajunsese deja jos.

Capitolul VII.

Soldatul brazilian cu ochi frumoşi, dar cu tenul plin de acnee, nu încetase să bea ca o sugativă. Antonio, care se ocupase de el, se întreba dacă se va mai putea ţine pe picioare. Era ultimul client din sala de mase de la *Mundial* ce se afla la etajul opt al hotelului, de unde apărea panorama bordeielor şi a terenurilor virane. Ţipetele vânzătorilor ambulanţi instalaţi pe trotuare urcau până sus, evocând vag ambianţa balamucului.

Antonio primi bancnotele înmânate de brazilian, care traversă apoi sala, clătinându-se. Acesta se opri brusc în faţa barului şi mâna i se întinse spre o sticlă cu coniac, Napoleon 1892.

— E a dumneavoastră?

Antonio, mândru, ridică o sprânceană:

— Da, am cumpărat-o chiar eu.

— Cât? făcu brazilianul.

Pivnicerul rămase cu gura căscată, stupefiat şi oarecum întristat. Niciodată nu se gândise să vândă această sticlă. Era atracţia barului său. În cel mai rău caz, visase să o ofere spre degustare unor clienţi buni, pentru a profita puţin.

— 4 000 *escudos,* anunţă el, pentru a-l descuraja pe client.

Dar acesta îl bătu viguros pe umăr, încântat. Era cu circa douăzeci de centimetri buni mai înalt decât Antonio.

— Nu e scump! zise el.

Se căută în buzunare şi scoase o legătură enormă de bancnote. Numără 4500 din ele şi le puse pe tejghea. Întinse mâna pentru a lua sticla. Antonio avea lacrimi în ochi. Sticla „lui”!

Deodată, cu un râs zgomotos, brazilianul spuse:

— N-o să beau asta singur! Hai cu mine, prietene!

În alte circumstanţe, barmanul nu l-ar fi urmat niciodată pe acest beţiv tropical, ce era şi un reprezentant al capitalismului pe care-l ura. Dar ideea că acest om va da pe gât preţiosul coniac precum un alcool de lampă, îl

înnebunea. Măcar să profite şi el…

— Domnule, spuse el, nu pot ieşi cu dumneavoastră! Sunt angajat aici!

— Nu-i nimic, spuse brazilianul. Te aştept afară.

Se urcă în ascensor, strângând sticla la piept, în timp ce Antonio îşi încuia pivniţa. După cinci minute ieşi, îl reperă pe brazilian lângă o maşină neagră, învârtind „odorul”, admirându-l.

Antonio îşi spuse că nevasta lui va fi îngrijorată. Dar, ce dacă?… Datorită activităţilor sale politice, avea deseori reuniuni târzii, după orele de lucru.

Se urcă în maşina brazilianului şi constată cât de confortabil este locul din faţă. Omul îi întinse sticla, în timp ce apuca volanul maşinii.

— Ţine-o!

Antonio încercă să o ţină drept. Ieşiră din parcarea hotelului, traversară piaţa Rossio, apoi o luară spre Taho şi piaţa Commercio. Brazilianul fredona de unul singur. Ajunşi în piaţă, acesta coti pe lângă docuri şi o luă spre enormul pod suspendat, care făcea Lisabona să semene cu San Francisco. Intrigat, Antonio îndrăzni să întrebe:

— Senhor, unde mergem?

Brazilianul se întoarse spre el, cu ochii atât de clari, încât păreau fosforescenţi:

— Poate am putea merge s-o găsim pe Guadaloupe Sanchez, spuse el calm, cu o voce care nu părea deloc alterată de alcool.

Trecură câteva clipe până ce fraza se înfipse în creierul lui Antonio, odată cu toate implicaţiile ei. I se părea că are plumb în picioare. Ţinea deja mâna pe portieră, când simţi ceva rece care-i înconjura gâtul. Pentru a nu scăpa sticla, pierdu câteva secunde. Când încercă să-şi smulgă laţul de la gât era deja prea târziu, acesta fiind adânc fixat în piele… Vedea cu greu bărbatul care fusese până acum ascuns în spatele lui, pe podeaua maşinii şi care, acum îl strangula. Mai luptă puţin, apoi, cu ochii scoşi din orbite, cu plămânii în flăcări şi cu picioarele bătând tabloul de bord, îşi pierdu cunoştinţa. Sticla se rostogolise pe jos. Antonio leşinase. Brazilianul întoarse capul şi spuse, în engleză:

— *You did a good job Krisantem!*[23]

Măgulit, turcul zâmbi. Îi plăcea să i se recunoască meritele.

Maşina continua să ruleze pe lângă antrepozitele docurilor. Antonio mişcă puţin, gemu, dar îndată ce dădu semne că se trezeşte, Krisantem îi strânse şi mai tare carotida. Maşina opri în faţa unui enorm depou de tramvaie. Zeci de vagoane erau aliniate pe şine, în aer liber. Ibrahim semnală cu farurile şi, dintr-o gheretă, apăru un bărbat. Ibrahim îi strecură un teanc de *escudos,* după ce acesta îl recunoscuse şi ridică bariera. Bunele intenţii trebuiau încurajate. Gardianul puse bariera la loc, după ce Ibrahim se strecurase între două rânduri de tramvaie şi ajunsese la cheiul care mărginea fluviul Taho. Brazilianul opri motorul şi ascultă zgomotul circulaţiei din piaţă ce ajungea, cu mică intensitate, până la ei. Cu cinci sute de metri mai sus se afla palatul Belem, sediul preşedinţiei şi punct de întâlnire al tuturor manifestaţiilor. La chei, fluviul Taho era negru şi silenţios. Nimeni nu va veni să-i deranjeze.

— *Take him out*[24]*,* îi spuse brazilianul lui Krisantem.

Turcul îl trase pe Antonio afară din maşină şi-l întinse pe caldarâm, după ce-i scosese laţul. Ibrahim îi dădu omului leşinat câteva lovituri uşoare cu piciorul, până ce acesta deschise ochii. O dâră roşie îi marca gâtul şi el respira cu greu. Lângă el, în picioare, brazilianul părea imens. Antonio încercă să-şi stăpânească panica, privi în jurul lui şi văzu mulţimea de tramvaie. Un vânt glacial sufla dinspre mare. Krisantem îl fixa pe pivnicer cu atenţia afectuoasă a unei cobre pentru un iepure.

Ibrahim îşi scoase pistoletul cu crosa de sidef, se lăsă pe vine şi puse ţeava la gâtul lui Antonio, ridicând şi piedica. Se auzi un „clic”, care, în liniştea ce domnea, semăna cu un pocnet. Se pregătea să dea maximum de greutate celor ce vroia să spună.

— Antonio, unde este Guadaloupe Sanchez?

Pivnicerul clătină capul, încercând să ia un aer cât mai convingător.

---

[23] Bună treabă, Krisantem! (n.a.).

[24] Scoate-l afară (n.a.).

— Senhor, nu ştiu despre ce vorbiţi. Lăsaţi-mă, eu nu v-am făcut nimic.

Agasat, brazilianul clătină şi el capul, apăsând mai tare pistoletul pe gâtul lui Antonio.

— Nu face pe prostul!

Cum acesta nu răspundea, Ibrahim ridică arma şi o abătu asupra lui, cu toată puterea. Cu obrazul strivit, portughezul scoase un strigăt slab. Krisantem aştepta cuminte, fără să intervină, apreciind tehnica brazilianului. Pe faţa lui Antonio sângele curgea şiroaie. Salvador scoase din buzunar o batistă şi i-o aruncă.

— Şterge-te!

Pivnicerul îşi tamponă obrazul crăpat. Toţi trei rămaseră tăcuţi. Încet, Antonio se ridică şi Ibrahim îl văzu cum fixa cu intensitate un punct de pe cheiul întunecat. Se întoarse brusc şi-l văzu pe Antonio, care o luase deja printre tramvaie. Totul se petrecuse atât de neaşteptat, încât acesta reuşise să ia câţiva metri avans, înainte ca turcul să fi putut reacţiona. Dar Krisantem ţâşni ca o săgeată. Ştia că nu trebuie să facă uz de arme de foc, fiind prea riscant în prezenţa soldaţilor care se plimbau peste tot. Nu aveau poftă să înfrunte COPCON. Ibrahim ocolea tramvaiele, pentru a-i tăia lui Antonio calea spre ieşire. Auzi un zgomot şi se ascunse. Era un şobolan…

Ibrahim Salvador fierbea de mânie. Dacă Antonio scăpa acum, asta însemna moartea sigură a lui Guadaloupe şi eşecul planului lor. Examină zecile de vagoane aliniate. Până-n zori, Antonio putea să scape. Apoi… Cineva fluieră încet în beznă; era Krisantem care explora fiecare colţişor. Ibrahim înhaţă lanterna gardianului. Nici acesta n-o ducea prea bine. Înainte de 25 aprilie, fratele său fusese poliţist la PIDE. Acum putrezea în închisoarea din Caxias… Prin intermediul lui îl cunoscuse pe Ibrahim, care venea des în Portugalia să lichideze extremişti brazilieni.

O exclamaţie şi un zgomot de luptă ţâşni în spatele mulţimii de vagoane. Ibrahim se repezi într-acolo şi dădu peste o masă difuză, care se lupta pe jos. Krisantem îl descoperise pe Antonio, ascuns sub un tramvai. Asta îi dădu brazilianului o idee. Cu o lovitură, îl zăpăci pe pivnicer. Elko

se ridică fără suflu. Ibrahim îl luă sub braţ pe Antonio, îl târî până în faţa unui tramvai staţionat şi-l culcă perpendicular pe şine, în faţa roţilor, îl mai trase până când gâtul i se sprijini pe şine. Apoi, cu toată puterea şi greutatea lui, brazilianul se lăsă să cadă peste el.

— *Bond him*[25]*, o*rdonă el.

Krisantem scoase laţul şi-i legă braţele la spate. Antonio îi înjura, se zbătea, dar nu se lăsa. Înţelesese şi el că arma nu reprezenta un pericol. Ibrahim îi trase capul pe spate.

— *Va merda! Fascisto!*[26] *s*trigă Antonio.

Ibrahim înălţă capul spre Krisantem.

— Ţine-l.

Krisantem îi luă imediat locul. Ibrahim alergă spre ghereta de la intrare. Krisantem văzu cu uimire luminile depoului aprinzându-se. Ibrahim revenea în fugă. Se caţără în cabina tramvaiului în faţa căruia era întins Antonio. Krisantem îl auzi trebăluind la cabina de comandă. Deodată, se auzi un zgomot şi luminile interioare se aprinseră. Ibrahim roti un volan mare, vertical, care scârţâi sinistru, apoi unul mic, orizontal, de aramă. Roţile grele, de oţel, scârţâiră şi ele iar tramvaiul, cu o smucitură, se dădu înapoi cu vreo doi metri. Brazilianul îl opri, sări jos şi reveni lângă Antonio.

— Ai înţeles?

Pivnicerul nu răspunse. Ibrahim îi expedie o lovitură de picior în coaste.

— Imbecilule! Când vei fi tăiat în două ca un vierme, nu partidul va fi cel ce te va lipi la loc.

Lui Antonio îi era frică, dar încă nu-i venea să creadă că cei doi vor avea atâta curaj. Salvador se urcă însă din nou în spinarea lui şi-i spuse lui Krisantem:

— Urcă în tramvai. Pune contactul. Pentru a avansa, roteşti maneta de aramă în sensul acelor de ceasornic. Pentru a da înapoi, invers. Faci ce-ţi spun eu.

Turcul se supuse, găsi maneta şi, cu un scârţâit, avansă cu câţiva centimetri spre capul lui Antonio. Pivnicerul începu să se zbată cu furie. Ibrahim îi apăsă bine gâtul pe şină şi-i

---

[25] Leagă-l (n.a.).

[26] Du-te dracului! Fascistule! (n.a.).

făcu semn lui Krisantem să mai avanseze. Turcul roti micul volan, găsind ideea interesantă. În viaţa sa aventuroasă omorâse oameni în moduri foarte variate, dar niciodată aşa… Cu un scârţâit sinistru, avansa încet.

— Stop, strigă Ibrahim.

Marginea roţii de oţel apăsa deja pe gâtul lui Antonio. Pivnicerul, înnebunit de contactul cu metalul, ţipă, încercând cu disperare să se degajeze. Dar Ibrahim Salvador cântărea peste 90 de kilograme… Brazilianul îi strigă:

— Comunist tâmpit! Nimeni nu are nimic cu tine. Imediat ce vorbeşti, te lăsăm. Îţi vei căpăta chiar şi sticla.

— Lăsaţi-mă, imploră Antonio.

Masa tramvaiului ce se găsea deasupra lui îl îngrozea, ca şi zgomotul pe care-l auzea.

— Tot n-a înţeles, strigă Ibrahim, avansează încet.

Krisantem roti micul volan de aramă cu o gradaţie. Urletul lui Antonio făcu să vibreze geamurile tramvaiului. Metalul roţii începea să muşte din pielea gâtului, strivindu-i carnea.

— Ei? făcu Ibrahim. Vorbeşti?

În loc de răspuns, Antonio începu să urle ca un porc la tăiere. Brazilianul nu reuşea să-l facă să tacă, fără să se bage sub tramvai.

— Mai înaintează puţin, ordonă el epuizat.

Era ca la pocher şi era sigur că va reuşi. Simţindu-se decapitat încetul cu încetul, pivnicerul va ceda. Krisantem mai roti volanul cu încă o gradaţie. Crezând că a greşit, mai roti încă puţin. Tramvaiul greu începu deodată să vibreze; cu roata proptită pe gâtul lui Antonio, avansa brutal, rupându-i carnea până la os. Înnebunit de groază, pivnicerul urlă:

— Nu! Opriţi-vă. Ea este pe strada Calgada de Combro…

Restul frazei se pierdu într-un gâlgâit de sânge. Cu un scârţâit sec, maşinăria avansă zece centimetri, strivind şi secţionând carotida şi trahea. Speriat, Krisantem roti manivela în sens invers. Tramvaiul se imobiliză, dar nu dădu înapoi. Ibrahim se redresă cu o înjurătură, scuturându-şi manşeta hainei, plină de sânge. Antonio mai avu câteva

tresăriri slabe, apoi rămase inert. Brazilianul îşi privi haina cu dezgust. Ce încurcătură…

— Ţi-am spus să avansezi încet, îi reproşa el lui Krisantem.

Confuz, turcul nu replică. Era prima dată în viaţa lui în care fusese nevoit să conducă un tramvai…

În întuneric se auziră paşi. Brazilianul puse mâna pe lanterna electrică şi pe pistol. Îngrozit, gardianul alerga spre ei. Văzând cadavrul, rămase ca trăsnit.

— *Madre de Dio!* murmură el.

— A fost un accident, se grăbi să spună Ibrahim.

Gardianul întoarse capul. Cu un „accident” ca ăsta şi cu trecutul lui, va ajunge din nou la Caxias… Ibrahim îi ghici reacţia. Se apropie, îi cuprinse umerii cu braţul stâng, afectuos.

— O să aranjăm noi asta.

Mâna dreaptă, înarmată cu pistolul, se ridică spre corpul gardianului şi se imobiliză pe partea lui dreaptă, în dreptul ficatului. Deşi estompată de materialul hainei, prima detunătură îl făcu pe Krisantem să tresară. Gardianul rămase cu gura căscată, ca şi cum ar fi primit un pumn puternic. A doua detunătură îi smulse un ţipăt. Cu ficatul făcut zdrenţe, căzu pe spate, fără un cuvânt. Ibrahim îi trase al treilea glonţ în ureche, smulgându-i jumătate din craniu. Puse apoi piedica de siguranţă a pistolului şi îl strecură în centură.

— Hai, repede, îi spuse lui Krisantem.

Ajunseră în fugă la Taunus-ul negru. Cinci minute mai târziu, rulau pe *Marginală,* spre centru. Ajungând la piaţa Commercio, Ibrahim se întoarse spre turc.

— Hai să împărţim sticla. Trebuie să fie bună.

Krisantem refuză politicos. Ca un bun musulman, el nu bea alcool. Cea mai mare extravaganţă era un Perrier.

— A vorbit? întrebă el.

— Nu destul, răspunse Ibrahim. A spus doar numele unei străzi.

Era nerăbdător să ajungă în camera lui pentru a ataca sticla de Napoleon. În urechi îi mai răsunau ţipetele lui Antonio, împreună cu multe altele. Îşi spuse că, în curând,

ar trebui să-şi schimbe meseria. Nervii îl trădau.

*

* *

Cu oroare, Malko reîmpături *Diario de Noticias.* Relatând dubla crimă de la depoul de tramvaie, cotidianul relata, fără detalii, atacul fascist. Divizia a II-a a armatei era prea dezorganizată pentru a rezolva o afacere în care existau atât de puţine indicii… În plus, ea nu poseda un serviciu „Acţiune”. Cât despre poliţia criminală, ea va avea grijă să se abţină a se implica într-o astfel de afacere.

De când se trezise, agentul era la curent cu ceea ce se întâmplase. Krisantem îi dăduse raportul. Reputaţia lui Ibrahim Salvador nu avea de suferit, însă aceste execuţii sălbatice îi dădeau fiori pe şira spinării. Dar, între K.G.B. şi C.I A. Se dădea o cursă contra cronometru.

Nici un ziar, nici un post de radio nu scoseseră vreun cuvânt despre dispariţia Nataliei Grifanova. Dar Steve Thomas aflase prin informatorii săi, că sovieticii vor întoarce pe dos reşedinţa ambasadorului S.U.A., bănuit deja ca aparţinând C.I.A. Seara trecută Malko trecuse în fugă s-o vadă pe rusoaică, dar fără mari rezultate. Steve Thomas refuza s-o întâlnească, din motive de securitate. Dacă s-ar fi găsit o refugiată sovietică în compania unui şef de post al C.I.A…

Malko se sculă şi traversă holul. Trei cehi fumau în fotolii; îl urmăriră atent cu privirea. Nu puteau fi decât membri S.T.B., serviciul secret ceh. Afară era mult mai cald decât în ajun. Maşina era fierbinte, dar Malko se urcă şi demară. Steve Thomas venise să ia micul dejun cu el. Cu o zi înainte, Ibrahim îi lăsase un mesaj cu numele străzii dezvăluite de pivnicer. El îi spusese lui Malko că pe strada Calcada de Combro se afla sediul R.P.P., un partid de extremă stângă. Ştia că unii dintre membri aveau legături cu Departamentul V al K.G.B. Malko urma să verifice, cu toate că ar fi trebuit să se ducă la Salvador. Brazilianul dormind încă, îl lăsă pe Krisantem în hol, cu misiunea de a-i spune să vină după el.

Coborî pe Avenida da Libertado, ale cărui trotuare largi erau ocupate de o expoziţie de carte în aer liber. Manualele de comunism rămâneau cu grămada, dar lucrările porno se

vindeau ca pâinea caldă… După patruzeci de ani de privaţiuni, portughezii vroiau să se autodepăşească. Malko se abţinu să tragă din asta o concluzie politică. După ce traversase piaţa Rossio, se angajă într-o reţea de străzi înguste, murdare şi zgomotase, ajungând astfel pe strada Calcada de Cambro, paralelă cu fluviul Taho, în cartierul popular al capverdienilor. O luă în sus, coborând apoi printre maşini şi tramvaie. La dreapta, la jumătatea drumului, găsi ceea ce căuta. Era un imobil dărăpănat, cu trei etaje, ce făcea colţul cu o stradă ce urca spre colină. Aproape toate ferestrele zăbrelite erau traversate de o banderolă roşie, pe care era scris, cu litere albe: *„Viva o Communismo!”* Aici era!

Din 25 aprilie, nimeni nu mai pătrunsese în sediul M.R.P.P., grup de extremă stânga, foarte activ, care conform zvonurilor, poseda mult armament. Oficial, ei se opuneau Partidului Comunist al lui Alvaro Cunhal, dar nu trebuia uitată nici teoria cameleonului, agreată de Steve Thomas. Malko examina faţada murdară şi ferestrele zăbrelite. Nu va fi uşor…

Îşi parcă maşina şi se întoarse. Ibrahim ar fi trebuit să fie deja aici. Probabil că brazilianul îşi mai savura coniacul.

Malko îşi reprimă un frison, simţind un tramvai ce trecea în apropierea lui. Fără a se opri, depăşi sediul M.R.P.P. şi zări o intrare pe o stradă transversală şi doi tineri cu un aer sălbatic. Un camion plin de soldaţi trecu pe stradă. Unii salutară banderola cu pumnul ridicat.

Malko admiră o băştinaşă care traversa: ai fi spus că e sculptată în abanos…

La parterul M.R.P.P. Se afla un salon de coafură, fără nici un client, dar cu uşile larg deschise. Te-ai fi crezut prin 1900… Îşi spuse că ar putea telefona şi apoi aştepta acolo apariţia lui Ibrahim. Traversă şi un bătrân frizer se şi repezi spre el, insistând a-l avea drept client. Malko îi ceru voie să dea un telefon, dar bătrânul ridică braţele în aer:

— Senhor, nu mai avem aşa ceva. Afacerile merg prost.

Austriacul ezită. Îi era cald şi era furios din cauza întârzierii ajutorului său.

— Bărbieriţi-mă, ceru el.

Ibrahim o să-l găsească. Se instală într-un fotoliu al cărui înveliş strălucea de grăsime, în timp ce bătrânul frizer se gudura pe lângă el, punându-i şervetul în jurul gâtului şi ocrotindu-l cu o grijă maternă. Malko îşi supse burta, pentru a nu i se vedea pistoletul din centură. Se simţea bine în această prăvălie răcoroasă. Bătrânelul roti fotoliul, astfel încât clientul să se afle cu faţa spre perete, apoi începu să-i umezească obrajii şi bărbia…

— Dumneavoastră aţi pus banderola de deasupra? întrebă Malko, cu un ton glumeţ.

Bătrânul frizer rămase şocat, cu briciul în aer.

— Oh, nu senhor, au fost nebunii de la M.R.P.P. Sunt periculoşi, au arme, dar nu le poţi spune nimic. Sunt protejaţi de cei de la COPCON. Într-o zi m-am plâns pentru că făceau zgomot. Au venit şi m-au ameninţat. La vârsta mea! În curând voi fi mort şi nu voi mai vedea toate astea…

Trăncăneala bătrânului îl adormea pe Malko. Se simţi uşurat când îi aplică pe faţă spuma răcoroasă. Bătrânul îl săpunea cu precauţie. Se opri şi spuse:

— Aşteptaţi puţin, ca să intre bine…

Agentul îl auzi deschizând un robinet şi foindu-se în spatele lui. Cu ochii închişi, îşi savura odihna. Apoi bătrânul reveni, îi prinse delicat bărbia între două degete pentru a-i înălţa capul. Briciul atacă perii de pe gât, după care se opri de-a latul. Cum frizerul ezita, Malko deschise ochii. Nu mai era bătrânul care ţinea briciul, ci un bărbat mult mai tânăr, cu ochelari cu rame de metal şi o mustaţă care-l făcea să semene cu Lenin. Îl fixa pe cu un zâmbet răutăcios.

— Nu ţipaţi, senhor, spuse el cu voce dulce, sau vă tai beregata.

Capitolul VIII.

Tăişul briciului se sprijinea ferm pe carotida lui Malko, atingându-i uşor pielea. Rămăsese complet imobil, examinându-l pe cel care-l ameninţa. Era tânăr, cu privirea ironică în spatele ochelarilor de modă veche, bărbos şi prost îmbrăcat. Mâna ce ţinea briciul avea unghiile în „doliu”.

Malko îşi şterse cu precauţie spuma care-i acoperea ochii. Fotoliul său era acum înconjurat de vreo şase bărboşi, cu figuri rigide. Încercă să-şi controleze bătăile inimii. Era de-ajuns un gest al celui care ţinea briciul şi era mort.

— Ce doriţi? întrebă el în germană.

Instrumentul alunecă de-a lungul pielii, provocându-i o usturime uşoară. Simţi sângele curgând.

— Adineauri vorbeai portugheza, remarcă tânărul cu ochelari. Continuă tot aşa.

— Da, da, Feitor, vorbea portugheza, confirmă bătrânul frizer, care se învârtea în jurul grupului. Este un spion fascist, sunt sigur! L-am văzut pândind prin jur mult timp.

— O să ne ocupăm noi, Ricardo, spuse tânărul cu ochelari.

Malko zări o uşă întredeschisă în fundul salonului, uşă ce comunica cu interiorul imobilului. Probabil pe acolo intraseră. Îl blestemă pe Ibrahim Salvador. Unde dracului era? Accentul său străin atrăsese atenţia…

Întoarse capul. La câţiva metri de el, oamenii defilau pe trotuar şi un tramvai cobora strada…

— Stai liniştit, zise tânărul.

Un bărbos se apropie de Malko şi, prin mâneca hainei, îi înfipse un ac în braţ. Agentul se încordă de durere şi simţi un lichid uleios pătrunzându-i sub piele. Celălalt smulse imediat acul. Instantaneu, simţi că ameţeşte, un văl negru i se puse pe ochi, iar picioarele, braţele şi capul îi deveniră foarte grele. Însă nu simţi când îşi pierdu cunoştinţa. Bărboşii îl trăgeau deja spre uşa care făcea legătura cu M.R.P.P.

*

* *

Ibrahim Salvador se trezi brusc, se repezi la ceas şi înjură de toate cele. Ora unsprezece! Sticla de coniac era pe jumătate goală şi el avea impresia că sub părul des şi negru avea un lung şir de tramvaie. Înşfăcă o altă sticla de Vichy pusă sub masă şi goli jumătate din ea pe nerăsuflate. În cinci minute fu gata. El, care era atât de cochet, îşi puse acum cămaşa purtată în ziua precedentă, strecură pistolul sub centură şi alergă spre lift. Zărindu-l, Elko Krisantem ţâşni pe hol.

— Nu m-am trezit, mărturisi brazilianul.

Nu era nimic de spus, aşa că cei doi nu schimbară nici o vorbă până în strada Calgada de Combro. Nici urmă de Malko. Ibrahim parcă Taunus-ul pe o străduţă lăturalnică, aflată pe o colină de unde se vedea chiar acoperişul vechiului imobil care adăpostea M.R.P.P.

— Aşteaptă-mă în maşină, îi spuse Ibrahim lui Krisantem.

Turcul turba de furie. În acest oraş, în care el nu vorbea limba, se simţea în stare de inferioritate…

Ibrahim ajunse pe strada Combro şi se amestecă printre trecători. După ce trecuse de trei ori prin faţa banderolei M.R.P.P. Şi inspectase strada, trebuia să admită realitatea: Malko nu se afla acolo. Se opri într-o cafenea pentru a telefona la Ambasadă şi la hotel *Altis.* Fără rezultat. Era sigur că şeful îl aşteptase.

În vreme ce traversa strada pentru a patra oară, avu un şoc în momentul în care aruncă o privire maşinală spre o străduţă ce cobora spre stânga. Maşina „504” a lui Malko era acolo! Se apropie, verifică dacă era închisă cu cheia şi aşteptă lângă ea circa un sfert de oră, fiind din ce în ce mai îngrozit. Malko nu părăsise cartierul… În mod cert, nu va mai apărea.

Urcă din nou spre M.R.P.P. şi îi veni o idee. Salonul de coafură era pustiu. Intră, cu un zâmbet mirat şi se adresă bătrânelului care tocmai mătura, explicând că-şi dăduse întâlnire cu un prieten în acel loc şi că nu-l vedea. Un străin blond… Trebuiau să meargă să viziteze o casă ce era de vânzare. Bătrânul frizer se sprijini pe mătură:

— Ah, totul este de vânzare în Lisabona de când nebunii ăştia au luat puterea! Suspină el. Sunt sigur că l-am văzut pe acest domn. A aşteptat mult timp, apoi s-a bărbierit şi a plecat.

Cu o politeţe desăvârşită Ibrahim mulţumi, fără ca ochii lui clari să-şi schimbe expresia. Gunoiul ăsta bătrân era implicat. Îşi stăpâni o poftă imperioasă de a-i crăpa ţeasta de unul din lavabouri, dar ieşi şi coborî strada. În trecere, observă mica intrare laterală păzită de mai mulţi militanţi, grupaţi în spatele unui grilaj. Alţi doi supravegheau strada printr-o fereastră aflată la primul etaj. Nu ştia cum s-ar putea intra prin forţă. Totuşi, acum era sigur că Malko se găsea acolo…

În Taunus, Krisantem fierbea de căldură şi de nerăbdare. În engleza sa rudimentară, Ibrahim îi explică ce se întâmplase. Turcul înălţă capul şi rânji cu cruzime.

— Am o idee, zise el.

*

* *

— Da, cu Nicolai Grifanov, repeta nervos, pentru a zecea oară Feitor Pinto. Este urgent!

Aşteptă la telefon, trepidând de furie. Centralistul de la consulatul sovietic nu vorbea decât câteva cuvinte în portugheză. Reveni pe fir şi anunţă sec:

— Tovarăşul Grifanov ocupat! Reveniţi.

Închisese deja. Feitor Pinto fluieră printre dinţi: „Ruşi tâmpiţi!” Cu atât mai rău, se va descurca singur, numai că şeful Departamentului V ar fi fost al dracului de uşurat să ştie pe cine puseseră mâna militanţii M.R.P.P.

Feitor fierbea de excitare. Prizonierul său corespundea leit cu necunoscutul care fusese văzut dând târcoale locuinţei Grifanovilor înainte de dispariţia Nataliei. Nicolai Grifanov comunicase semnalmentele lui tuturor prietenilor săi siguri. Îl reperaseră pe străin pe când se învârtea în jurul clădirii.

Faptul că a intrat să se bărbierească fusese un noroc neaşteptat… Ceea ce Feitor găsise asupra lui confirma apartenenţa la serviciul de informaţii. Un cetăţean normal nu se plimbă cu un pistolet automat, fără marcă, fără

număr, ciudat de plat şi uşor, încărcat cu un gen de cartuşe de care nu mai văzuse niciodată. În sfârşit, prinsese un agent al C.I.A.! Pentru că *Niekoultourny* nu era liber, o să-l facă el însuşi să vorbească.

— Unde e Natalia?

Malko tresări. Drogul ce-i fusese injectat îl făcea ciudat de pasiv, ca într-o stare de hipnoză. Trebui să facă un efort pentru a privi în jurul său. Camera în care fusese adus avea altă ieşire, în afară de uşa barată de trei zăvoare mari. O pivniţă. Nici o mobilă, ci doar două taburete; el se afla cu spatele la perete, cu mâinile legate la spate şi cu gleznele legate de picioarele taburetului. În faţa lui, pe cel de-al doilea taburet, era o lumânare ce ardea cu o flacără înaltă şi clară. Lângă celălalt perete, la patru metri, bărbosul cu briciul avea o carabină 22, aţintită spre el.

— Priveşte lumânarea! ordonă el.

Malko se supuse. Văzu piedica ridicându-se. Detunătura îi răsună dureros în timpane. Glonţul îi trecuse atât de aproape de figură, încât nici nu auzise şuierătura. Se izbi de perete, în spatele lui, împroşcându-l cu bucăţi de tencuială. De fiecare dată, impactul era mai aproape de el. Bărbosul îi promise că următoarele îi vor zbura mai întâi urechile, apoi maxilarul şi în final îl vor ucide. Cu acest calibru mic, asta putea să dureze multă vreme.

Obligaţia de a privi lumânarea, îl forţa să rămână imobil, pentru ca nu cumva călăul său să-l moare involuntar.

— Unde e tovarăşa sovietică pe care aţi răpit-o? repeta portughezul.

— Nu ştiu despre ce vorbiţi, spuse Malko cu efort.

Un gând coerent trecu prin creierul său. Pentru a fi la curent cu dispariţia Nataliei, acest bărbos trebuia să aibă legături cu K.G.B.-ul. Era sigur că se observase dispariţia ei, că C.I.A. ar face imposibilul pentru a o recupera, iar el fusese imprudent.

Clădirea M.R.P.P. Era o adevărată fortăreaţă. Când îşi revenise, văzuse arme peste tot: mitraliere şi grenade atârnate pe pereţi. În afara deschizăturii care ducea spre frizer, nu exista decât o uşă.

Ar fi fost nevoie de cincizeci de oameni pentru a ataca

imobilul. Ori, C.I.A. nu avea atâţia la Lisabona şi nu s-ar fi lansat într-un atac deschis contra unei clădiri care aparţinea portughezilor. Iar pentru a spera la o acţiune a COPCON în favoarea lui, era mai bine să nu-şi facă iluzii…

Auzi iar piedica.

— Lumânarea! Porc de fascist! urlă bărbosul.

De data asta glonţul trecu pe lângă bărbia lui Malko. El se aruncă în spate, cu stomacul strâns de groază. Cât timp va dura acest joc crud? Era sigur că nu-l vor omorî, dar nu simţea nici ce mai mică vocaţie de „martir” …

Îşi impuse să continuie a fixa lumânarea, pentru a uita pericolul. Nu trebuia să vorbească. Natalia trebuia să rămână în mâinile C.I.A. ceea ce ştia ea era de nepreţuit.

În străfundurile spiritului său, avea o certitudine pe care refuza să o admită. Mai devreme sau mai târziu, K.G.B.-ul va trebui să intervină. Ei îl vor face să vorbească. Aveau şi experienţa şi mijloacele. Nimeni nu putea rezista anumitor droguri.

Iritat de mutismul lui Malko, bărbosul se apropie de el. Ţeava carabinei se sprijini de fruntea lui Malko.

— Unde e Natalia?

Malko nici nu mişcă. Celălalt nu-şi putea permite să-l omoare. Juca teatru. Ţeava se îndepărtă, dar Malko îşi simţi sudoarea de pe şira spinării. Bărbosul îi aruncă o privire răutăcioasă. Ar fi dorit tare mult să fie el cel care-l determină să vorbească, dar simţea că Malko era prea dur şi asta-l rănea în orgoliul propriu.

— Sunt unii care te vor face să vorbeşti, fascistule!

Ieşi, închizând zăvoarele.

*

* *

În tot acest timp, Elko Krisantem se lăsă să cadă de pe terasă pe acoperişul în pantă lină, acoperit cu ţigle roşii. Se produse un vacarm îngrozitor, dar un tramvai care trecea pe strada Combro, acoperi zgomotul. Turcul se opri la pândă, în patru labe, pe acoperiş. Avea o vedere superbă asupra docurilor din Alcantara şi a portului în care tocmai descărcau două petroliere. Rumoarea străzii urca până la el. Îşi reluă avansarea spre hornul pe care dorea să-l atingă şi

care se afla mai departe. Sărind de pe terasă pe acoperiş, îi fuseseră necesare douăzeci de minute, aflându-se acum exact pe ţiglele M.R.P.P. Într-un ultim efort, ajunse şi la horn. Cu precauţie, desfăcu pachetul pe care-l strângea în mâna dreaptă. Conţinea doi cilindri asemănători ca dimensiuni cu cutiile de conserve, ale căror capace erau echipate cu inele. Din cauza pantei colinei, nu putea fi văzut din stradă, ci doar din clădirile situate mai sus decât el, dar risca să sfârşească prin a se face remarcat. Trase inelul primului cilindru, îl lăsă să cadă în horn şi făcu la fel şi cu cel de-al doilea. După câteva secunde se auzi o explozie cu zgomot atenuat. Apoi, aproape în acelaşi timp, o coloană groasă de fum negru ţâşni din primul horn, urcând încet spre cer.

Krisantem apucă aparatul de emisie-recepţie agăţat de centură, stabili contactul şi spuse un singur cuvânt:

— O.K.

Imediat turcul bătu în retragere, în patru labe, pe acoperişul în pantă. Cinci minute mai târziu auzi în depărtare sirena unei maşini de pompieri. Îşi întoarse privirea: două coloane înalte de fum, negru ca tuşul, ţâşneau din acoperişul imobilului M.R.P.P.-ului. Bună treabă!

Ibrahim Salvador găsise tot ceea ce avea nevoie în micul „arsenal” discret, pe care Ambasada Braziliei îl ţinea pregătit pentru operaţiunile aşa-zis „speciale”. Valiza diplomatică nu servea numai drept paravan… Bombele fumigene aveau durata de minimum douăzeci de minute. Nimic nu le putea opri… Krisantem sări pe pământ şi plecă în fugă, pentru a-l putea ajunge pe Ibrahim, pentru a doua parte a operaţiunii de „salvare”.

*

* *

Nimeni nu remarcă ambulanţa cu ferestre mate, care se opri în spatele unui camion al armatei portugheze, fără soldaţi. Aceştia fuseseră obligaţi să-i deturneze pe curioşii din jurul clădirii M.R.P.P. Ei opreau şi maşinile, la fel şi tramvaiele.

Patru maşini de pompieri cu furtunuri, blocau strada din toate părţile. Ofiţerul care comanda detaşamentul se

apropie atras de o discuţie furtunoasă. La poarta clădirii, un locotenent de pompieri se lupta cu un tânăr bărbos, care voia să interzică accesul în imobil.

— La noi nu e nici un incendiu, repeta pentru a zecea oară bărbosul. Am verificat peste tot…

Ochii pompierului ieşiseră din orbite.

— Şi asta? urla el, arătând coloana groasă de fum negru, dusă de vânt. Asta ce e?

— Nu ştiu, răspunse Feitor. Asta nu vine de la noi.

Circa douăzeci de pompieri aşteptau cu furtunurile în mână. Soldaţii se apropiaseră de poartă, cu figuri severe şi cu armele pregătite; erau din comandourile recent revenite din Angola, care nu prea iubeau M.R.P.P.-ul.

— Deschideţi imediat! ordonă căpitanul. Lăsaţi pompierii să intre.

Bărbosul văzu armele îndreptate spre el. Soldaţii erau în stare să tragă. Afară mulţimea se îmbulzea. Totul risca să se termine prost. Bombănind, deschise poarta. Imediat o duzină de pompieri năvăliră în interiorul imobilului, trăgând furtunurile după ei.

— Evacuaţi clădirea! ordonă şeful pompierilor.

— Faceţi ce vă spune, întări ofiţerul.

Fără menajamente, îi împinse brutal afară pe cei cinci militanţi care păzeau intrarea. Unul dintre ei încercă să se opună. Imediat, doi soldaţi se aruncară asupra lui, răsucindu-i mâinile la spate şi, cu lovituri de crosă, îl aruncară în maşina lor. Ambulanţa care sosise îşi deschise uşile şi doi bărbaţi cu bluze albe, alergară spre clădire, purtând cu ei o targa. Soldaţii se dădură la o parte pentru a-i lăsa să treacă şi ei intrară în imobil, după pompieri. În interior domnea o debandadă de nedescris între soldaţi, pompierii cu furtunuri şi militanţii M.R.P.P., care încercau să-şi salveze birourile. Vocea bărbosului domina tumultul.

— Vă spun că nu e nici un incendiu, striga el răguşit.

Cei doi infirmieri se năpustiră pe o scăriţă care ducea la parter, fără ca cineva să le acorde atenţie. În beciuri se petreceau întotdeauna treburile murdare.

*

* *

Niekoultourny ieşi din *Referentura* destul de deprimat. Mesajele din piaţa Dzerjinsky, „Centrul” din Moscova, nu erau deloc încurajatoare. Se părea că acolo, recuperarea soţiei sale dispărute avea tot atâta importanţă cât operaţiunea din Portugalia… El ştia bine ce-l aştepta: rechemarea în Uniunea Sovietică. În cel mai bun caz un post obscur, undeva în Siberia, în cel mai rău caz câţiva ani în lagărul de muncă, pentru vina de a nu-şi fi spionat destul soţia… În privinţa Nataliei, aceasta parcă dispăruse de pe suprafaţa pământului. Limbile se mai dezlegaseră, menţionând despre un bărbat blond, văzut de mai multe ori, dar pista se oprea aici. Nici unul dintre numeroşii spioni ai K.G.B. Nu aduseseră ceva nou. Graţie altor spioni ai K.G.B., se ştia că ea nu se ascunde la vreun diplomat american sau brazilian. Oficial, nu părăsise Portugalia clandestin. Dată fiind supravegherea frontierelor, n-ar fi fost uşor. Acest mister îl înfuria la maxim pe *Niekoultourny.*

Văzându-l pe şeful Departamentului V, miliţianul de la centrala telefonică se sculă mecanic. Îi întinse o hârtie pe care era scris un mesaj. Rusul aruncă o privire şi imediat urlă:

— Porcule, când a sosit?

— Acum o oră, tovarăşe colonel, dar eraţi în şedinţă, bolborosi miliţianul.

Nicolai bătu cu pumnul în masă, gata s-o spargă şi se întoarse spre cei care-l urmau.

— Oleg, Igor, Volodea, Vasili, jos imediat! Luăm maşina numărul 2…

Erau oamenii Deparamentului V, care se ocupau de sabotaje şi asasinate. Maşina era un ZIM negru, blindat, de două tone şi jumătate, cu ferestre şi pneuri antiglonţ, un adevărat tanc cu arme şi veste antiglonţ în portbagaj. Numai colonelul Grifanov avea permis să decidă folosirea ei.

Cei cinci bărbaţi se năpustiră în lift. În garaj pierdură câteva minute bune pentru a monta ZIM-ului plăcuţe cu numere diplomatice. Ferestrele nu permiteau identificarea ocupanţilor ce se aflau în interiorul maşinii. În momentul în care maşina ieşi în Avenida Dinis, Igor apăsase deja pe butonul care deschidea capacul ce unea portbagajul cu

interiorul maşinii. El începuse să distribuie armele. Erau mitraliere cehoslovace şi pistoale automate Tokarev. Două erau dotate cu amortizoare. Era maşina perfectă pentru o răpire sau pentru un asasinat.

— Mai repede, imbecilule! zise Grifanov. Dacă ajungem prea târziu, te trimit în fundul Uralului!

Totuşi, nu avea nici un motiv concret pentru a se grăbi. Dar nu mai putea aştepta nici un minut în plus pentru a-l întâlni pe bărbatul care participase la răpirea Nataliei. Oleg, transpirat, se fofila printre două tramvaie, riscând aproape să zgârie aripile maşinii. Mai avea nevoie de cel puţin zece minute pentru a ajunge la clădirea M.R.P.P., ce se afla în celălalt capăt al Lisabonei.

*

* *

Văzând doi oameni în bluză albă, un bărbos înarmat cu o mitralieră *Scorpio* sări în picioare. De sus se auzeau tropote şi ţipete. Tumultul nu coborâse însă până la acest mic culoar, care deservea cele patru „celule”, vechi beciuri, amenajate în acest scop. Cel mai înalt dintre infirmieri se repezi spre el:

— Unde sunt răniţii?

— Care răniţi? zise bărbosul. Nu sunt…

Fraza lui se opri aici. Cu o lovitură teribilă dată cu capul, infirmierul îi sparse nasul, îl lovi cu ceafa de perete, reuşind să-l ameţească. Resimţind din plin durerea, simţi totuşi cum i se smulge arma. Pentru mai mare siguranţă, Krisantem îi expedie şi o directă, care aproape că-i strivi carotida. Ibrahim se pregătea deja să deschidă cele trei zăvoare ale primei uşi. Malko, legat încă de taburet, ridică ochii. Fu dezlegat în câteva secunde şi Ibrahim îl târî afară, înşfăcând, în trecere, pistoletul extraplat, golit de cartuşe.

— Guadaloupe, strigă Malko? Trebuie să fie acolo!

Salvador deschidea deja celelalte uşi. Le cercetă, cu Malko în spatele lui. Într-a treia, o formă albă era întinsă pe pământ. Un păr roşu ieşea dintr-un fel de sac de dormit, confecţionat dintr-o pânză groasă, din care se fac şi cămăşile de forţă, legat strâns cu mai multe curele. Brazilianul se aplecă şi întrebă:

— Guadaloupe?

Ochii ei clipiră afirmativ. Imediat, bărbatul tăie curelele şi îşi dădu seama că femeia era incapabilă să se ţină pe picioare. O ridică şi o puse pe umăr ca pe un sac. Cu toţii se năpustiră spre scara strâmtă.

În momentul în care ajungeau la parter, Malko auzi pe cineva care vorbea ruseşte… K.G.B.-ul era deci aici!

Pompierii se retrăseseră şi ei erau deja încolţiţi, ca nişte şobolani.

Capitolul IX.

— Pe aici, strigă Malko.

La zece metri de ei, lângă uşa de la intrare, mişunau sovietici şi militanţi ai M.R.P.P. Toate ieşirile erau blocate. Malko îşi amintea vag despre dispunerea locurilor. După scara ce ducea spre beci, culoarul făcea un cot şi continua paralel cu prăvălia frizerului. Deşi fusese ameţit de injecţie când l-au adus, el avusese timp să observe câteva detalii.

Susţinut de Krisantem, el trecu primul. Ibrahim, cu Guadaloupe pe umăr, se retrăgea deja, când Malko observă ceva ce semăna cu un dulap în perete. Îl deschise. În interior nu erau rafturi, ci o uşă. Cheia era în broască! Era şi timpul, căci vociferările ruşilor se apropiau periculos. Krisantem împinse uşa, dar aceasta nu se deschise! Turcul reveni la asalt, cu o violentă lovitură de umăr. De data asta, uşa se deschise şi în spatele ei se auzi un ţipăt. Turcul se trezi în salonul de coafură, unde un portughez îl privea stupefiat, având figura plină de spumă. Cât despre bătrânul frizer, acesta rămăsese interzis, cu briciul în aer. Recunoscându-l pe Malko se schimbă la faţă şi se retrase spre un lavabou. Apariţia lui Ibrahim, purtând-o pe Guadaloupe, nu-i ridică deloc moralul. Era mult prea îngrozit pentru a scoate vreo vorbă.

— Vom reveni, mizerabile! îi aruncă Ibrahim.

Krisantem, care întotdeauna se gândise că „ce-i în mână nu-i minciună”, avansă spre bătrânul portughez, împietrit de groază. Strada plină de oameni se afla la doar câţiva metri, aşa că nu se punea în discuţie folosirea pistoletului. Fără ca frizerul să opună vreo rezistenţă, Krisantem îi luă briciul din mână.

Lama era deschisă, plină încă de spumă. Cu o mişcare rapidă îi brazdă obrazul frizerului, care scoase un urlet de durere şi-şi duse mâinile la faţă, pentru a opri jetul de sânge. Apoi privi în jos spre bucăţica de carne care tocmai îi căzuse la picioare. Krisantem, într-un inexplicabil acces de bunătate, în loc să-i taie beregata, îi tăiase doar vârful

nasului! Sângele inunda plastronul alb al frizerului. Nici măcar nu simţea durerea. Maşinal, se aplecă şi ridică bucăţica tăiată.

Cei trei bărbaţi coborau deja în fugă strada Combro, fără a se gândi măcar să mai folosească ambulanţa. În locul răniţilor înăuntru era şoferul, legat fedeleş de una din tărgi. Ibrahim îi explicase totuşi foarte politicos că trebuia să transporte pe bătrâna sa mătuşă, în criză de inimă.

— „504” e mai jos, spuse Malko.

Nu-i luaseră cheile. Se înghesuiră cu toţii în automobil şi Ibrahim luă volanul. Guadaloupe zăcea pe bancheta din spate, încă inconştientă, cu capul pe genunchii lui Krisantem.

— Mergem la Lapa, spuse brazilianul, în casa primului nostru secretar.

*

* *

Niekoultourny avea ochii injectaţi şi se încurca în portugheza sa, neputându-şi stăpâni furia. În faţa lui, Feitor, militantul M.R.P.P., părea foarte plăpând. Oamenii K.G.B.-ului scotociseră întreaga clădire şi trebuiseră să admită realitatea: cei doi prizonieri scăpaseră… Şeful Departamentului V se îneca de turbare.

— Imbecilule, ţipă el, trebuia să spui că era vorba de Natalia. Am fi venit imediat şi nu ne-ar fi scăpat.

Faţă de aceste acuze, Feitor încerca să-şi păstreze calmul.

— Am făcut tot ce-am putut, protestă el.

— Pe dracu! explodă colonelul. Pe femeia asta trebuia să o lichidăm de mult. Ăsta e sabotaj…

Confuz, portughezul nu răspunse. Câteodată nu înţelegea brutalitatea aliaţilor săi.

— Acum ştim cine a răpit-o pe soţia dumneavoastră, remarcă el. Sunt americanii…

Rusul era gata să explodeze.

— Ei şi? Ştii tu unde se află?

Feitor se apără cu un surâs cam otrăvit.

— Nu, dar prin acest om putem ajunge la ea şi astfel o vom recupera. Am numele lui şi am pus să se afle unde

locuieşte în Lisabona.

— Natalia nu mai e în Lisabona.

— Atunci ne vom răzbuna şi-l vom omorî…

Grifanov ridică din umeri. Puţin îi păsa lui de răzbunare. Însoţit de ceilalţi membri ai Departamentului V, ieşi din clădirea M.R.P.P. ZIM-ul negru aştepta în soare, inutil. Feitor îi privi plecând. Îşi rumega răzbunarea. Americanii îşi bătuseră joc de el, dar avea să le arate el de ce era în stare. Pompierii plecaseră, după ce găsiseră bombele fumigene în hornuri…

*

* *

Guadaloupe, lungită în patul mic, cu părul ei lung, roşu, răspândit pe perna albă, se forţa să zâmbească eroic, după ce băuse un pahar de porto. Medicul care o examinase, un amic de-al lui Ibrahim Salvador, tocmai pleca. Tânăra femeie avea nevoie doar de vreo zece zile de repaus. Era mai mult şocată moral decât fizic, deşi se dovedea foarte slăbită. Ea suspină.

— Dacă aţi ştii ce mi-au făcut! Mai ales acest Feitor. În prima săptămână m-au violat mai mulţi, apoi m-au băgat în această cămaşă… O stropeau cu apă de două-trei ori pe săptămână, astfel încât pânza se comprima şi mă strângea. Era cumplit de dureros. Feitor mă interoga, îmi cerea numele agenţilor americani din Lisabona, promiţându-mi că-mi dă drumul dacă vorbesc… Era teribil, nu ştiam cât timp voi mai rămâne acolo…

Steve Thomas intră în cameră în vârful picioarelor, întâlnindu-i pe Ibrahim şi pe Malko. *C.O.S*[27] la C.I.A. Din Lisabona, aflase deja de o oră că femeia fusese regăsită teafără. Casa, cu faţada acoperită de ceramică colorată, izolată în mijlocul unei grădini pe una din străduţele de pe colina Lapa, semăna a orice, numai a vizuină de agenţi, nu! Locatarul era totuşi şeful Serviciilor Speciale Braziliene la Lisabona, aripa civilă a C.I.A.

Dispozitive electronice de securitate protejau uşile şi ferestrele. De partea cealaltă a străzii, în mijlocul glicinelor şi a plantelor agăţătoare, se afla reşedinţa ambasadorului

[27] Şef militar (n.a.).

S.U.A., păzită zi şi noapte de poliţia portugheză. Malko nu se simţea nici el prea bine. Efectele injecţiei… Medicul credea că fusese sulfazină. Avea stări de ameţeală, o durere acută în piept, mişcările îi erau greoaie şi avea cam 40° febră, dar apariţia lui Guadaloupe îi ridica moralul. Storurile trase accentuau şi mai mult aerul de „cameră de bolnav”. Steve Thomas nu-şi mai lua ochii de la Guadaloupe. Se apropie de pat.

— Voiam să vă spun, începu el, că sunt teribil de dezolat pentru Alfonso. A fost ceva oribil şi atât de neprevăzut, dar noi vom avea grijă…

Lacrimile apărură în ochii verzi ai femeii.

— Nici nu vreau să mă mai gândesc, suspină ea. Nu acum… Vă rog.

Malko îi privi mâna dreaptă. Degetul mic fusese tăiat pe trei sferturi. Ciotul roşiatic abia se cicatriza. Steve îşi înghiţi saliva. Condoleanţele nu erau punctul lui forte.

— Nu am aflat ce aţi rezolvat în cazarma primului Ralis, zise el. Aţi avut timp…

Ochii lui Guadaloupe clipiră. Făcu un efort vizibil pentru a răspunde cu voce calmă.

— Alfonso ştia cele mai multe lucruri. Eu nu am urmărit convorbirea tot timpul pentru că supravegheam uşa, să nu intre cineva. Dar îmi amintesc mai multe lucruri pe care ni le-a încredinţat maiorul Chelos. El descoperise că K.G.B. pusese la punct, cu aliaţii lor locali, un plan în trei faze, pe care să-l realizeze înainte de 1 iulie.

— Înainte de 1 iulie? sublinie Steve, cu o voce îngrijorată.

El îi sorbea cuvintele. Guadaloupe dădu afirmativ din cap şi continuă:

— Ei vor să discrediteze mai întâi pe liderii politici non-comunişti, mai ales pe socialişti. Apoi, să lichideze fizic toate personalităţile de prim rang, inclusiv pe Preşedintele Republicii. În fine, să ia puterea la Lisabona, graţie unei insurecţii armate, pentru a cuceri apoi toată ţara. Anumite unităţi ale armatei, ca primul Ralis şi regimentul de comando care păzeşte închisoarea de la Caxias, sunt gata să sprijine mişcarea. Fără a mai vorbi de puşcaşii marini şi de cei din Divizia V. Dar eu nu cunosc detaliile. Alfonso le

ştia.

Ea se opri, cu glasul sugrumat de emoţie. Urmă o tăcere apăsătoare. Steve Thomas îşi scoase ochelarii, îi şterse cu batista şi-i puse la loc. Pe figura sa, scepticismul se lupta cu interesul.

— Cum se gândesc ei să elimine mai multe personalităţi în acelaşi timp? întrebă americanul. Ar fi necesare şiruri de atentate, care ar declanşa reacţii în nord şi în Europa. Nu este posibil.

— Nu ştiu, mărturisi Guadaloupe.

— Şi cum vor ei să-i discrediteze pe socialişti?

Tânăra femeie clătină capul.

— Eu v-am spus tot ce ştiam.

Din nou tăcere. Acolo era răcoare, dar Lisabona se topea de căldură. Viaţa continua încet, în mijlocul zvonurilor şi a proclamaţiilor contradictorii. Steve se apropie de pat şi-i strânse mâna lui Guadaloupe.

— Vă mulţumesc pentru tot ce aţi făcut pentru noi, zise el. Imediat ce vă veţi simţi mai bine, vom avea grijă de dumneavoastră.

Cu o privire îi ceru lui Malko să-l urmeze afară din cameră, unde se instalară în fotoliile de la intrare. Steve Thomas părea dezamăgit şi tracasat.

— Toate astea nu stau în picioare, spuse el, cu voce joasă. Sunt numai *boatas*[28]. Dacă povestesc la Langley o asemenea istorie, îmi vor râde în nas. O serie de atentate contra personalităţilor anticomuniste ar declanşa revolta şi poate chiar o contrarevoluţie.

— Guadaloupe nu a inventat toate astea, remarcă Malko. K.G.B. Nu stă totuşi cu braţele încrucişate, aici, la Lisabona. Asta ca să nu mai vorbim de cehoslovaci. Ceva tot se pregăteşte.

— Ascultaţi-mă, spuse Steve, pentru prima parte a planului menţionat de Guadaloupe, cel care se va ocupa din K.G.B nu poate fi decât Youri Frolov, şeful Departamentului A, de „dezinformaţii”. Prin Natalia Grifanova încercaţi să aflaţi câte ceva despre el. Obiceiuri, prieteni, care îi sunt informatorii. Apoi, vom vedea. Acum fiţi atent: Grifanov

[28] Bârfe (n.a.).

trebuie să fi făcut legătura între dispariţia soţiei lui şi dumneavoastră. Altfel, nu s-ar fi repezit într-o asemenea viteză la M.R.P.P.

— Voi fi prudent, promise Malko. Mă duc s-o văd pe Natalia, dulcea „femeie de lume” …

Ibrahim Salvador veni şi el.

— Haideţi, spuse Malko. Am nevoie de dumneavoastră.

Îi explică rapid ce aştepta de la el. De-acum trebuiau să-şi dubleze precauţiile. Ieşiră în strada calmă şi fiecare se urcă în propria-i maşină. Malko coborî până la *Marginală,* de-a lungul fluviului Taho, coti pe lângă piaţa Commercio, urcă spre Rossio şi-şi parcă maşina într-un loc interzis. De la revoluţie, nu mai existau contravenţii. Merse pe jos pe strada Duro, se opri la un bijutier şi cumpără pentru Amalia un ceas Seiko. Ieşind pe dreapta, găsi imediat insolitul ascensor 1900, care lega străzile din centru de cartierul de sus. Plăti 1 *escudo,* luă ascensorul şi ajunse aproape de *Gremio Litterario.* Ibrahim era acolo cu Taunus-ul. După treizeci de secunde, coborau pe strada Garret. Dacă cineva l-ar fi urmărit pe Malko, ar fi avut de ce să se mire… Brazilianul îl lăsă la Amalia şi plecă imediat.

*

* *

— Ai văzut cum se maimuţăreşte?

Cu braţele atârnând, în cămaşă, cu pistolul agăţat de umăr, Chris Jones era statuia vie a reprobării. Deşi nu avea aer condiţionat, micul apartament al Amaliei era răcoros. Prin fereastra deschisă se auzeau obişnuitele zgomote. Malko intră în living. Natalia Grifanova, cu un prosop legat în jurul capului, îmbrăcată doar într-o bluză albă ce se oprea deasupra pulpelor, aşezată turceşte pe canapeaua veche, îşi lăcuia unghiile. Îndată ce una din „gorile” se afla în câmpul ei vizual, îşi schimba poziţia, demonstrând astfel că bluza împrumutată de la Amalia era unicul ei veşmânt. Milton, instalat lângă fereastră, încetă să-şi admire arma „Automag 357”, dotată cu vizor telescopic, înfricoşătoare altfel, pentru a ridica spre Malko o privire de câine bătut.

— Dacă o ţine tot aşa, nu se mai poate rezista, spuse el, pe un ton uşor resemnat. Este o boarfă ordinară! Nu se

gândeşte decât la p…!

Sănătatea morală a celor două „gorile” nu constituia grija cea mai mare a lui Malko. Natalia îi zâmbise graţios, apoi se ocupase în continuare de unghiile ei. Total impudică, aşezată turceşte, îşi expunea sexul cui dorea să-l vadă.

— A propos, întrebă Chris, se poate bea apă de la robinet?

— Dacă K.G.B.-ul n-a otrăvit-o, desigur! răspunse Malko. În afara Statelor Unite, apa constituia groaza „gorilelor”, ca şi carnea crudă…

— Cât timp vom mai sta aici? întrebă Milton. Încep să mă simt ca-n puşcărie.

— Mai târziu, promise Malko. Încercaţi să învăţaţi limba rusă, cu Natalia…

Dezamăgiţi, cei doi americani nu mai insistară. Malko se aşeză lângă Natalia. Imediat, ea îşi părăsi ustensilele, îşi desfăcu picioarele pentru a deveni mai impudică şi întinse buzele spre el.

— *Golobtchyk moi! Ty rabyl tvoiu Natalia!*[29]

El o sărută uşor, dar o îndepărtă când ea începu să se frece de el ca o ventuză, cu ochii plini de o plăcere anticipată.

— M-am săturat să stau aici, oftă ea.

Malko zâmbi rece.

— Dacă ai chef să te sinucizi, poţi ieşi!

Îi povesti ce i se întâmplase dimineaţă şi în ce stare au găsit-o pe Guadaloupe Sanchez. Trăsăturile Nataliei se înăspriră brusc.

— Vor veni ei…

Malko o lăsă să fiarbă câteva clipe, apoi o întrebă:

— Guadaloupe Sanchez a menţionat despre un complot dirijat de soţul tău, pentru a prelua puterea aici. Ştii ceva despre asta?

Natalia deschise ochii mari.

— Ce complot?

Malko îi relată discuţia cu Guadaloupe, din care reieşea motivul pentru care Nicolai Grifanov intervenise la cazarmă. Natalia înjură cu furie.

---

[29] Porumbelul meu! Tu o uiţi pe Natalia! (n.a.).

— *Ham! On mne ne poveryl. Y nitchevo ne skazol ob etom*[30]*…*

Îşi îmbogăţi fraza cu câteva expresii foarte murdare, ca de „mare doamnă” … Lui Malko îi era ruşine pentru ea. Îşi reţinu cu greu pofta nebună de a o îmbrăca şi a o depune în faţa Ambasadei U.R.S.S. De ce s-a complicat cu acesta beţivă nimfomană, dacă tot nu ştia nimic? Îi era teamă pentru Amalia. Dar dacă o dădea afară, el ar fi dat de bucluc. Nici brazilienii nu o vroiau! Era dinamită. Cu răbdare, îşi reluă interogatoriul:

— Cine este omul însărcinat cu Departamentul A, la Lisabona? întrebă el.

Natalia răspunse, fără şovăire:

— *Eta suinia Youri Frolov, tehemornojopy*[31]*.*

Malko traduse în gând: *„tehernojopy”* însemna de fapt „cur negru”?

— Asta e porecla lui?

Natalia îşi puse picioarele pe masă şi se scarpină într-un loc intim.

— Mda. Îi place să facă sex numai cu negrese. Cu cât au un fund mai mare, cu atât e mai mulţumit… Aici, are destule.

O mică luminiţă roşie se aprinse în capul lui Malko.

— Aici nu suntem în Africa, remarcă el.

— Dar capverdienele? zise Natalia, cu un surâs vulgar.

Asta începea să devină interesant.

— Spune-mi totul despre el, ceru Malko.

Ea îşi trase bluza, ridicându-şi-o cu un aer de boarfă.

— Ce-mi dai?

— Fără şantaj, răspunse el, sec.

Natalia nu mai insistă.

— Youri e căsătorit, explică ea, iar soţia lui se află aici. Mi s-a plâns adesea că el nu se mai culcă cu ea de multă vreme. Înainte de a veni la Lisabona, au fost pe Coasta de Fildeş şi el nu se mai sătura de micuţele negrese. Se pare că aici a reînceput. Iese în fiecare seară, pe motiv că

---

[30] Câinele! Deci nu avea încredere în mine! Nu mi-a spus niciodată nimic despre asta… (n.a.).

[31] Porcul de Youri Frolov, zis şi „cur negru” (n.a.).

lucrează, dar când revine, miroase a piele neagră…

Malko nu avu indiscreţia de a se documenta asupra diferenţei.

— Unde se duce?

— Nu ştiu. Prin Lisabona.

— Singur?

— Da.

Malko îşi ascunse cu greu îndoiala.

— Eşti sigură?

Funcţionarii sovietici în străinătate se deplasau rareori singuri, în afara orelor de program. Întotdeauna trebuiau să se spioneze reciproc. Natalia luă un aer vexat.

— Cei din Departamentul de „Dezinformări” sunt foarte liberi. Astfel profită şi porcul ăsta de Youri. Dar mie nu mi-a spus niciodată ce face. Nu mă prea iubeşte căci n-am vrut să mă culc cu el…

— Credeam că-i plac numai negresele, obiectă Malko.

Din nou, Natalia zâmbi vulgar.

— Nu le are mereu la dispoziţie şi-apoi n-ai văzut-o pe nevastă-sa! Înainte de a-l cunoaşte, spăla dalele prin Piaţa Roşie!

Încă o cucerire a socialismului… Natalia învăţase totuşi lucruri interesante. Acum, acest lucru trebuia exploatat. Malko se ridică.

— Plec, anunţă el. Să nu faceţi imprudenţe.

Chris avu o privire panicată, dar nu îndrăzni să riposteze. Lipsa de activitate îl termina. Natalia se smulse de pe divan şi-l însoţi pe Malko.

— Când te întorci? întrebă ea.

— Curând, promise el.

Cum se afla deja pe scară, ea îi strigă:

— Adu vodcă!

*

* *

Majordomul în frac de la *Gremio Litterario* se trase politicos, pentru a-l lăsa pe Malko să intre. Acesta venise cu un taxi. Ştia că Amalia se afla la centrală şi era prea târziu pentru a exploata informaţiile obţinute de la Natalia. Amalia părăsi centrala şi veni să-l întâmpine. Purta o fustă de

pânză, închisă cu nasturi în faţă şi un corsaj decoltat adânc.

— Totul merge bine? întrebă el.

Amalia zâmbi, puţin stânjenită.

— Prietenii dumneavoastră sunt foarte amabili, dar Natalia e o persoană oribilă. Mi-a cerut să-i aduc vodcă. Ce să fac?

Malko suspină.

— Avem nevoie de ea. Daţi-i vodcă. Mai rămâneţi mult aici?

— Până la ora nouă, oftă Amalia. O tâmpenie. În seara asta nu sunt decât cinci persoane la cină! Salariaţii au spus că nu vor să lucreze după ora opt, dar eu sunt obligată să rămân la centrală încă o jumătate de oră pentru a nota rezervările la dejunul de mâine. Mergeţi repede şi comandaţi ceva de băut la bar. O să închidă. Apoi, ne putem întâlni.

— Bucuros, spuse Malko.

Se duse la barul pustiu. Te-ai fi putut crede la Marenbad… Se simţea deja mirosul de naftalină, sfârşitul unei lumi. Sticlele, bine aliniate, se acopereau încet, încet de praf. Sala de mese era şi ea pustie.

Barmanul îl întrebă ce doreşte, îi servi un coniac şi-şi scoase vesta albă. Ziua lui se terminase. Malko rămase singur, aşezat într-un fotoliu. Era sinistru.

Deodată, Amalia apăru la intrarea barului.

— Nu mai suntem decât noi, anunţă ea vesel.

Telefonul sună în hol şi ea se repezi la centrală. Malko o urmă, cu paharul în mână şi-i puse în faţă cutia ce conţinea ceasul Seiko. Uşa care dădea în stradă era încuiată.

Amalia, în picioare lângă centrala ei, cu receptorul lipit de ureche, nota ceva. Cu cealaltă mână deschise cutia, îşi înăbuşi un strigăt de bucurie şi întoarse capul spre agent, cu o privire încântată. El se apropie şi punându-i mâinile pe şolduri, o sărută uşor pe ceafă. Fata îşi cabra imediat şalele, legănându-şi bazinul, ca o pisică în călduri, fără a întrerupe convorbirea.

Această senzualitate animalică îl excită pe Malko. Simţea şoldul rotund al tinerei femei lângă el, rotund şi ferm. Îşi înfipse mai tare degetele în carnea moale a şoldurilor ei.

Fără a lăsa încă receptorul, se întoarse şi-l sărută. După câteva clipe îl închise. Se apropie imediat de el, cu spatele sprijinit de birou, sărutându-l aproape să-şi piardă răsuflarea, legănându-se continuu.

Soneria stridentă îl făcu pe Malko să tresară. Amalia se desprinse cu greu, pentru a putea răspunde.

— *Gremio Litterario,* anunţă ea, gâfâind încă.

Malko rămăsese lângă ea, în picioare. Cu mâna dreaptă ea începu să noteze ce-i spunea vorbitorul. Mâna stângă şi-o pusese pe centura lui, apoi coborî, împreună cu fermoarul. O clipă, privirea lui Malko se încrucişă cu a ei, intrigată dar fericită. Afară se auzea zgomotul maşinilor care treceau pe strada Evens, dar înăuntru era linişte deplină. Amalia începu să-l mângâie, cu o dexteritate neaşteptată, fără să-l privească. El nu mai putea rezista acestei provocări, fata înlocuind acum mâna cu gura... Ea nu avu plăcerea să-şi ducă până la capăt mângâierea.

Telefonul sună din nou. Pentru a ajunge la o fişă mai depărtată, Amalia trebui să se scoale de pe scaun şi să se aplece. Asta fu de-ajuns pentru Malko. Făcu să-i sară trei nasturi, îndepărtă dantela slipului alb şi o răsturnă pe masa centralei. O pătrunse brusc, ca şi cum ar fi violat-o. Greutatea corpului său o culcă în întregime şi el se înfipse mai adânc în ea. Unul din picioarele tinerei femei se sprijinea de pământ, celălalt era lungit pe masă. Mişcările furioase ale lui Malko făceau să tresară vechea centrală telefonică.

Orgasmul se declanşă şi Amalia îl trase mai aproape de ea. Când simţi lichidul cald în pântec, ea gemu la urechea lui: *„Meu amor, meu amor*[32]*”*. Apoi rămase lângă el, gemând şi ondulându-se, pe jumătate dezbrăcată, cu un sân ieşit din corsaj.

— Data viitoare trebuie căutat un loc mai confortabil.

Rapid, îşi închise nasturii de la fustă şi-şi îndreptă corsajul. În afara ochilor strălucitori, arăta perfect decentă. Deodată, pe culoarul ce ducea spre bar, se auziră paşi. Malko tresări. Barmanul, în civil, salută cu un mormăit şi plecă...

---

[32] Dragostea mea, dragostea mea (n.r.).

— Ştiai că era aici? întrebă Malko.

— Nu, răspunse Amalia. În mod normal el iese pe uşa din spate. Probabil că ne-a văzut…

Dacă i-a şi auzit… Ea închise centrala, încuind-o cu o cheie.

— Te invit la cină, spuse Malko. Care este cel mai bun restaurant din Lisabona?

Asta însemna să îmbine utilul cu plăcutul! Dacă ar fi fost văzuţi împreună, s-ar fi putut spune că e vorba de o aventură.

— *Aviz* nu e departe, spuse Amalia. Dar e inabordabil.

— Nu e nici o problemă, afirmă Malko, zâmbind.

Ieşiră de la *Gremio* şi Malko inspectă strada Evens. Nimeni, în afara Taunus-ului lui Ibrahim, după cum conveniseră cu Krisantem, aflat şi el în maşină. Amalia îl luă de mână.

— Hai să mergem pe jos!

Plecară pe strada liniştită, cotiră la stânga şi ajunseră pe o străduţă îngustă. *Aviz* părea foarte mic. Un majordom în ţinută îi întâmpină în faţa unei intrări şi îi conduse spre o scară. Malko fu uluit de somptuozitatea primului etaj. Un amestec de bar englezesc şi de bordel de lux tip 1900. Peste tot alămuri şi mahon. O colecţie de ceasuri vechi ocupa un panou întreg.

Traversară barul şi intrară în restaurant. Amalia nu era singura femeie tânără şi frumoasă, dar bluza şi fusta ei distonau cu acest cadru luxos. Malko ceru o sticlă de *vinho verde,* specialitatea portugheză pe care o descoperise în Angola. Amalia suspină:

— Înainte, veneam des aici… Priviţi la masa vecină. Sunt toţi socialişti…

Cam jumătate de duzină de bărbaţi erau aşezaţi la mese, în fundul sălii, mâncând cu poftă.

Malko îl recunoscu pe liderul socialist Mario Suarez. Cu trăsăturile sale fleşcăite şi cu buza căzută, nu prea respira energie… Amalia zâmbi dispreţuitor.

— Alvaro Cunhal continuă să nu doarmă două nopţi la rând în acelaşi pat, dar ei cred că lupta s-a terminat.

Efectiv, socialiştii nu aveau aer de războinici. El se

gândea la ceea ce se pregătea. Toate astea erau foarte stranii.

Restaurantul era plin. Ultimul careu de burghezi, mai ales politicieni şi ultimii miliardari care nu fugiseră.

Li se aduseră cotlete de porc. Vinul vechi din 1970 era perfect, ţinut la temperatura camerei. Deodată, ochii fetei se umplură de lacrimi. Ea împinse farfuria:

— Mi-e ruşine, spuse ea încet, când mă gândesc la tatăl meu… Trebuie să mă duc să-l văd mâine.

— Mănâncă, spuse Malko. Tu îl ajuţi în felul tău. Eu îmi voi ţine promisiunea.

— Această rusoaică, întrebă Amalia, este foarte importantă?

— Ştie multe lucruri, răspunse Malko. De ce?

— O detest. E vulgară şi prost crescută. Nu se gândeşte decât să-i provoace pe prietenii tăi.

— Ăsta e războiul, oftă Malko. Trebuie să faci săgeţi din orice fel de lemn…

Amalia se aplecă spre el:

— Vrei să vii cu mine mâine dimineaţă, la închisoare? Mi-ar face atâta plăcere.

Malko ezită. Era un risc să se facă remarcat, dar, pe de altă parte, avea nevoie de aliata sa.

— Vom vedea, spuse el. Tu vei veni cu mine la *Altis* în seara asta şi astfel nu vei fi obligată să o vezi pe Natalia.

*

* *

Feitor se apropie de tânărul în bluzon, care aştepta în faţa restaurantului.

— Sunt tot aici?

— Da, spuse celălalt, invidios. Se îndoapă şi apoi sigur se vor duce să facă amor… Fata îi punea mâna pe fund… Ce boarfă! Şi mai sus e o maşină cu doi tipi. Sunt sigur că e cu el…

Militantul M.R.P.P. înjură printre dinţi. Era iar în contratimp.

— Nu-l scăpa din ochi. Poate se duce la fată; aşa ar fi mai uşor.

ZIM-ul negru al K.G.B.-ului aştepta în garajul consulatului,

gata să intervină la un telefon al lui Feitor. De data asta, telefonistul era prevenit… Feitor se pierdu în obscuritate. Avea alte lucruri de făcut, mult mai importante. Dar se blestema că n-a apucat s-o omoare pe Guadaloupe.

Capitolul X.

Un lung şir de Mercedes-uri staţiona pe strada care înconjura închisoarea Monsanto. Închisoarea însăşi semăna cu o mare prăjitură rotundă, pusă pe o colină. Vederea era superbă.

Situată la vest de Lisabona, la zece minute de centru, era unul din cele mai vechi stabilimente penitenciare din Portugalia.

Uniforma verzuie a bătrânului gardian, ce dirija circulaţia în faţa închisorii, părea a nu fi fost călcată cu fierul de la războiul din 14-18… Amalia se întoarse şi luă enormul pachet de alimente de pe bancheta din spate.

— Ai răbdare, zise Malko, e coadă.

În faţa închisorii aşteptau mai multe persoane, defilând între un gardian şi o paznică ce-i scotocea, deschizând genţile şi pachetele. Malko remarcă o femeie tânără, în taior negru, cu ciorapi asortaţi, escarpeni cu tocuri foarte înalte, cu trăsături fine, distinsă şi cu părul acoperit de un şal din dantelă neagră. Cu un pas lejer, ea trecu fără probleme, atât pe lângă şirul de oameni, cât şi prin faţa paznicei însărcinate cu scotocitul, dispărând apoi în interiorul închisorii.

— Cine este femeia în negru? întrebă Malko, intrigat.

Amalia zâmbi.

— Este dona Maria da Costa, soţia unuia dintre cei mai mari bancheri din ţară. Era măritată doar de trei luni când l-au arestat pe soţul ei. Se îmbracă întotdeauna aşa când vine să-l vadă. Eu cred că e o înţelegere a lor. Sunt foarte îndrăgostiţi. Tata mi-a spus că fac dragoste câteodată, într-un colţ, la vorbitor. Se pare că odată paznica a fost foarte stânjenită deoarece ea nu purta nimic pe sub rochie. De atunci, nu o mai scotoceşte niciodată.

Tânăra femeie în negru dispăruse şi coada se mai micşorase.

— Mă duc, spuse Amalia. Voi reveni în cel mult o oră. Poţi să mă aştepţi?

— Bineînţeles, răspunse Malko.

Nu avea nimic de făcut până seara, când începea vânătoarea lui *Tehernojopy.* Ieşind din maşină, plecă să se plimbe pe lângă vechiul port de lângă închisoare, admirând verdeaţa din parcul Monsanto. Era un loc idilic pentru un penitenciar…

Turul fortului îi luă circa 45 de minute. Dona Maria da Costa ieşi din puşcărie şi trecu prin faţa lui, mergând repede. Avea un chip de pisică, cu ochii uşor migdalaţi, o gură mică, foarte roşie şi un corp graţios, de fată tânără. Privirile li se încrucişară. Malko îi zâmbi şi ea îi întoarse zâmbetul. Amalia venea din spate, alergând.

— Repede, spuse ea, o să întârzii la *Gremio.* I-am povestit tatălui meu despre tine. I-am spus că… (tăcu) … dar mai bine să nu vorbim despre asta. Aduce ghinion!

Îşi puse capul pe umărul lui Malko, în timp ce maşina lui, „504”, cobora pe lângă aleile din parcul Monsanto.

El se gândea deja la seara ce se apropia. Ibrahim Salvador venise cu informaţii noi. Prostituatele capverdiene din Lisabona se adunau în fiecare seară pe un drum îngust, numit *traversa* de la Boa Espera. Aici exista şansa de a-l întâlni pe *Tehernojopy.*

*

* *

Fusta roşie de satin părea gata să se deşire sub presiunea şoldurilor incredibil de cambrate, bluza albă fusese aleasă special cu două numere mai mici, oferind, mai mult decât ascunzând, nişte sâni ascuţiţi, ca nişte obuze. Trăsăturile erau oarecum fine, în afară de nasul turtit. Cocoţată pe tocuri de lemn, capverdiana aştepta la un colţ al *traversei* Boa Espera. Era superbă metisa, cu pielea de culoarea cafelei cu lapte şi cu un ciuf creţ. Apetisantă ca un fruct tropical, legăna o geantă neagră de plastic. La o sută de metri distanţă, militarii COPCON păzeau clădirea ziarului *Republica,* înconjuraţi de câţiva gură-cască. În bistroul-băcănie din faţă, bătrânul şef socialist, cu o beretă trasă pe ochi, redacta, pe un colţ de masă, cel de-al 100-lea apel la revoluţie, citit imediat la difuzor de către militanţi. *Traversa* Boa Espera era un drum

îngust, fără trotuare, care urca perpendicular pe strada Misericordia, într-un cartier care te făcea să te gândeşti la Neapole, cu rufele întinse la ferestre, cu restaurante şi hoteluri încă şi mai paradite. Negresele, aşteptau clienţii…

— Ea este, îi spuse Ibrahim lui Malko. Fata în roşu. Prietenele ei mi-au spus că rusul vine s-o caute aproape zilnic, seara în jurul orei douăzeci şi unu, luând-o apoi cu el. El s-a culcat cu aproape toate fetele de aici, dar s-a fixat pe asta, pentru că ea e cea mai frumoasă…

Fata în roşu tocmai se întâlni cu o adevărată maimuţă neagră. Ele vorbeau, privind spre maşina lui Malko.

— Să plecăm puţin mai sus, propuse Ibrahim. E deja ora la care vine omul nostru şi riscăm să fim remarcaţi.

Malko ambreie şi se îndreptă cu viteză redusă pe acest drumeag îngust, printre două şiruri de târfe capverdiene. Una dintre ele, mai solidă, în pantaloni galbeni, băgă capul pe geamul maşinii, oferindu-le delicii ieftine şi rapide. Gura ei enormă era o adevărată publicitate…

Trecură prin faţa unui mic restaurant unde trona un afiş imens cu Josephine Beker. Malko făcu un ocol şi coborî apoi până la jumătatea drumului. De aici putea supraveghea perfect acţiunile „curului negru”. Fusta roşie se vedea ca un far.

Krisantem aştepta şi el prin apropiere, în timp ce agentul se întreba dacă va reuşi să afle ceva. Viaţa sexuală a agenţilor K.G.B. nu-l interesa prea mult. Aventurile lui Youri Frolov nu valorau nici măcar un şantaj. Îşi dorea ca supravegherea sa să ducă la altceva… Natalia precizase că el ieşea oficial, pe motiv că lucra. Deci, el risca. În ochii lui Malko, ocupaţia cu fata în roşu părea mult mai pasionantă. Portiera din spate se deschise brusc şi o negresă superbă se lăsă să cadă pe banchetă. Cu un zâmbet larg, îşi ridică ceea ce-i ţinea loc de fustă, îşi expuse sexul şi anunţă cu o voce cântată:

— 100 *escudos, meu amor!*

Ibrahim se întoarse. Ochii săi clari aveau o expresie atât de dură, încât fata îşi coborî fusta imediat şi coborî din maşină, mormăind o înjurătură. Scuipă apoi pe maşină şi se depărtă, legănându-se. Brazilianul avea un aer îngrijorat.

— Ne vom face remarcaţi, spuse el. E riscant. Ele vorbesc toate între ele.

— N-am nici o dorinţă să colonizez Capul Verde, oftă Malko.

— Bine, spuse Ibrahim. Acum, treceţi totuşi în spate, ne vom aranja noi…

Malko se supuse. Imediat, trei fete se apropiară de maşină. Una dintre ele arăta oribil. Ibrahim o chemă lângă el pe una din celelalte două. Agentul fu nevoit să se lupte cu multă energie ca „oroarea” să nu se urce lângă el. Dezamăgite, cele două capverdiene se îndepărtară. La un moment dat, Malko zări un bărbat într-un costum închis, scund, burtos, care se apropie de fusta roşie. Figura lui era în lumină şi nu mai era nici un dubiu. Apăruse Youri Frolov, responsabilul Departamentului A al K.G.B. din Lisabona.

— Uite-l, anunţă el în engleză.

Sovieticul schimbă câteva cuvinte cu fata care-l luă de braţ şi se depărtă cu el pe strada Misericordia, ieşind astfel din câmpul vizual ai lui Malko.

— Atenţie, pleacă, avertiză austriacul.

Imediat, Ibrahim ambreie şi ajunse la colţul cu strada Misericordia tocmai la timp pentru a vedea fusta roşie urcându-se într-o maşină, împreună cu sovieticul. Krisantem pornise după ei şi se urcase din mers lângă Ibrahim. Volga neagră a sovieticului rula spre centru. Youri Frolov traversă piaţa Rossio, apoi trecu pe lângă *Mundial* şi urcă pe Avenida Almirante Reis, spre nord. El coti apoi la dreapta, şerpuind printr-o reţea de străzi care escaladau una din numeroasele coline din Lisabona. Se opri în faţa unui mic pavilion, ieşi din maşină însoţit de fusta roşie şi intră în pavilion. Ibrahim ocoli şi stopă. Malko, împreună cu Krisantem se întoarseră la pavilion. Nu ardea nici o lumină. Agentul îi arătă lui Ibrahim casa, înconjurată de o mică grădină. Făcură înconjurul. Toate storurile erau trase şi nu se vedea nimic, ca şi cum s-ar fi tapisat ferestrele cu un material negru… Bizar!

— Ce face? zise brazilianul.

Malko se întreba dacă nu dăduse peste un loc clandestin al K.G.B.-ului la Lisabona, sau pur şi simplu, peste o casă de

toleranţă, mai discretă decât hotelurile de pe *traversa* Boa Espera. Prezenţa capverdienei îl intriga. Youri Frolov nu era un om care să îmbine utilul cu plăcutul.

— Să încercăm că vedem ce se petrece înăuntru, sugeră Malko.

Intrară în grădină, escaladând un mic gard. După numai cinci minute, convingerea lor era fermă: nu exista nici o posibilitate de a vedea ce se petrece în interior şi nici un zgomot nu răzbătea până afară. Prudenţa le dicta să continue discret filajul lui Youri Frolov, dar Malko ardea de curiozitate să ştie ce se petrece înăuntru. Avu deodată o idee nebună.

— Merge, spuse el. Krisantem va rămâne în maşină pentru a ne acoperi.

Ibrahim îşi armă pistolul, fără să clipească şi aşteptă. Brazilianul avea el ceva defecte, dar nu era fricos…

*

* *

Ciocăniturile răsunară în liniştea nopţii. Cei doi îşi ţineau respiraţia. Malko se hotărâse să bată, când observă că uşa se deschidea spre exterior. Adică, era practic imposibil să o împingi. De cealaltă parte se auzi un zgomot uşor. Agentul îşi lipi gura de uşă şi spuse cu voce joasă, în ruseşte:

— *Youri, otkroy bystro!*[33]

Nu trecură nici treizeci de secunde şi zăvoarele clănţăniră. Apoi, o cheie se învârti în broască. Uşa se deschise câţiva centimetri. Cele 110 kilograme se aruncară înainte, dintr-o smucitură. Se auzi un strigăt înăbuşit şi zgomotul unui corp ce cădea. Malko şi Ibrahim se năpustiseră deja înăuntru. Youri Frolov se clătina în mijlocul micului antreu cu arcada sprâncenei crăpată, cu un aer aiurit şi ochii plini de lacrimi. Ibrahim cu o lovitură, îl puse jos. Acum închiseră şi uşa.

— Ei, Youri, cine e?

Vocea îi făcu să tresară. Venea printr-o uşă deschisă şi vorbea în portugheză. Malko se năpusti primul, cu pistoletul în mână. Tânărul care vorbise deschise nişte ochi cât cepele. Aşezat pe un taburet, avea ochiul lipit de vizorul

[33] Deschide repede! (n.a.).

unui aparat de filmat, montat pe un trepied. Era un aparat ultramodern, cu laborator adiacent. O deschizătură pătrată în zid permitea să filmezi ceea ce se petrecea în camera vecină. Aparatul sforăia. Cameramanul deschise gura pentru a striga, dar ţeava pistoletului îi izbi dinţii şi se înfipse până la omuşor.

— *Silencio!* ordonă Malko.

Înmărmurit, tânărul se lăsă smuls de pe taburetul lui şi tras afară din cameră. Ibrahim îl primi fără menajamente, cu crosa pistolului său. Se auzi un zgomot surd şi cameramanul se lungi lângă Youri Frolov. Rapid, Ibrahim le legă mâinile şi picioarele cu un şnur de perdea. Totul durase mai puţin de un minut. Malko făcu înconjurul aparatului, îşi lipi ochiul de orificiul prin care se filma şi rămase stupefiat. Zărea un living frumos mobilat, luminat de spoturi plasate în diferite locuri. Trei personaje se zbăteau pe mochetă, în faţa unei canapele joase. Capverdiana, un bărbat tânăr şi un altul, mult mai în vârstă. Toţi, complet goi!

Negresa adusă de sovietic era în genunchi, cu bustul proptit de canapea şi braţele depărtate. Bărbatul în vârstă, în genunchi, în spatele ei, se înfingea în ea, cu un plescăit de carne flască, cu mâinile crispate pe şoldurile de culoarea cafelei cu lapte. În spatele lui, tânărul îl făcea să suporte aceeaşi soartă… Nu se auzeau decât nişte grohăituri, gemete şi plescăitul cărnii contra carne. Malko, stupefiat, se dezlipi de aparat. Bărbatul care se găsea în centrul acestui „sandwich” era acelaşi cu cel de la restaurant, din ajun: Mario Suarez, liderul socialist portughez, inamicul sălbatic al comuniştilor şi al K.G.B.-ului. Nu putea să-şi creadă ochilor.

Bărbatul corpolent părea că ignoră total faptul că era filmat. Mişcarea se acceleră şi cei trei parteneri îşi savurară plăcerea. Rămaseră câteva clipe în aceeaşi poziţie, apoi se separară.

Tânărul şi capverdiana se topiră imediat printr-o uşă mică, ascunsă de un tablou. Liderul socialist se lăsă să cadă pe canapea, ştergându-şi sudoarea cu un prosop şi turnându-şi un pahar de alcool. Malko era fascinat. Cum putuse K.G.B.-ul să-l prindă astfel în laţ?

Ceilalţi doi reapărură. Fata îşi pusese un slip micuţ, negru

şi tânărul, nişte blugi. Se aşezară în compania omului politic şi se serviră cu băutură. În spatele lui Malko, Ibrahim observa şi el scena.

— *Cano immundo!* mormăi el.

În tot cazul, el nu fusese niciodată socialist. Malko opri aparatul.

— Haideţi, îi spuse lui Ibrahim.

Traversară antreul unde zăceau cei doi pe care-i legaseră şi Malko deschise uşa livingului. Cei trei protagonişti înţepeniră în faţa apariţiei celor doi bărbaţi înarmaţi. Deodată, bărbatul în vârstă scoase un ţipăt strident şi se repezi la uşă. Malko îl interceptă şi-l împinse înapoi în cameră.

— Nu faceţi pe imbecilul, domnule Suarez, spuse el. Suntem nişte prieteni.

În loc să-l asculte, se apucă să urle:

— Youri!

Malko avu impresia că fusese curentat. Mario Suarez să cheme K.G.B.-ul în ajutor?! Se apropie de liderul socialist, examinându-l atent. De aproape, zări un detaliu care-i scăpase mai înainte: era un fel de linie care înnegrea gâtul plin de grăsime. Ceea ce explica totul! Ameninţându-l cu pistolul, Malko se apropie.

— Ridicaţi braţele şi lăsaţi-vă…

Celălalt încercă să-i scape, dar nu era prea forte. Malko îl imobiliză uşor şi-şi înfipse degetele în cutele gâtului. Bărbatul cel gras urlă ca un purcel de lapte. Dar agentul îl ţinu bine, reuşi să-i prindă pielea şi trase din toate puterile. Figura lui Mario Suarez părea a se deforma în timp ce austriacul continua să tragă. Apoi, totul apăru brusc, ca un monstruos *peeling,* cu păr, cu tot!

Malko avea în faţă un om cu trăsături foarte diferite de ale lui Mario Suarez şi în mână rămăsese cu o mască de cauciuc foarte fin, mulajul figurii liderului socialist. Racordul era efectuat artistic, cu machiaj. Ca la cinema. Trebuia să te apropii foarte mult, pentru a-ţi da seama de acest truc.

Stupefiaţi, tânărul şi capverdiana îl priveau pe falsul Mario Suarez. Malko îşi înfipse pistolul în stomacul grasului.

— Cine sunteţi dumneavoastră?

Celălalt rămase cu gura căscată, dar nu răspunse. Malko retrase pistolul, apropie ţeava de urechea falsului Mario Suarez şi trase. Detunătura îi făcu să tresară pe cei doi complici. Cu figura acoperită de sudoare, falsul Suarez scoase un ţipăt ascuţit. Malko insistă:

— Spuneţi-mi totul, repede! Următorul va ricoşa în cap.

Ibrahim Salvador îi ţinea la respect pe ceilalţi doi. Grasul bolborosi:

— Sunt un prieten de-al lui Julio… cameramanul… El mi-a cerut să-i fac un serviciu… Acum o lună. Mi s-a luat un mulaj de pe figură, pentru că aveam acelaşi corp ca şi Suarez… Apoi, mi s-a explicat ce se aştepta de la mine: să fac amor cu fata sau cu băiatul, sau cu amândoi. Pentru 10 000 escu*dos… E to*t ce ştiu.

Grasul transpira. Malko întrebă:

— Nu vă daţi seama la ce putea servi asta?

Omul lăsă capul în jos, fără să răspundă.

— Sunteţi comunist?

El dădu din cap, afirmativ. Malko privi mulajul de cauciuc pe care-l ţinea în mână. Era treabă de specialist. A trebuit mulat întâi interiorul măştii pe falsul Mario Suarez şi apoi fasonat exteriorul, pentru ca asemănarea să fie perfectă. Bineînţeles, un intim nu s-ar fi înşelat. Dar într-un film, efectul era convingător… Corpul avea acelaşi gabarit, mâinile de asemenea. Falsul Mario Suarez se legăna de pe un picior pe celălalt, plin de transpiraţie.

— Îmbrăcaţi-vă, spuse Malko.

Celălalt se repezi la haine, apoi Malko întinse mâna:

— Actele dumneavoastră!

Cu o ezitare, portughezul îi întinse portofelul. Malko îl luă.

— În locul dumneavoastră aş pleca din Lisabona, căci prietenii dumneavoastră vă vor lichida…

Se întoarse apoi spre tânăr şi capverdiana:

— Nu ştiaţi că nu e Mario Suarez?

Ei clătinară capul, în aparenţă sinceri. Lăsându-i în paza lui Ibrahim, Malko se întoarse în cabina de proiecţie şi examină aparatul cu filmul virgin. Material rusesc modern, cu o rolă ultrarapidă, pentru a se putea filma şi în semiobscuritate. Reveni în living.

— Du-te şi adu-l pe cameraman, îi spuse el lui Ibrahim.

După treizeci de secunde brazilianul se întoarse, împingându-l pe tânăr cu capătul pistolului.

— Veţi avea de lucru, ordonă Malko. Altfel, vă trag câte un glonţ în fiecare genunchi.

Îi dădu instrucţiunile. Cameramanul se aşeză în spatele aparatului. Falsul Mario Suarez îşi puse masca la loc, înconjurat de cei doi parteneri. Apoi, în timp ce se filma, i se scoase masca.

— Opriţi, strigă Malko. Acum vreau să văd ce s-a filmat.

Cameramanul se transformă în operator. În total, erau douăzeci de minute de film din care se putea alcătui o frumoasă mostră la Târgul de pornografie de la Copenhaga. Falsul Mario Suarez se zbătea cu plăcere în poziţiile cele mai compromiţătoare, cu capverdiană şi tânărul portughez. Imposibil să-ţi dai seama că era vorba de un abil trucaj.

Scârbit, agentul ordonă oprirea derulării filmului. Scopul operaţiunii era evident: compromiterea liderului socialist, manevră tipic K.G.B.-istă. Malko se aplecă iar spre Youri Frolov.

— Youri, întrebă el în ruseşte, cui aveaţi intenţia să-i daţi asta?

Sovieticul roti nişte ochi furioşi.

— Dezlegaţi-mă imediat, urlă el în portugheză. Sunteţi nişte bandiţi, aţi intrat într-o proprietate privată…

Malko nici nu răspunse. Frolov era vulpe bătrână. Nu va scoate nimic de la el. Doar dacă l-ar tortura, ceea ce nu-i prea era pe plac, în afara unei necesităţi vitale. K.G.B. nu va putea reface prea repede o operaţiune similară. Asta lua timp…

— Vom lua cu noi totul, îi spuse el rusului. Filmele şi masca… Am numele celui pe care l-aţi folosit pentru această poveste. Dacă mai aveţi aşa ceva la Ambasadă, nu le mai folosiţi pentru că riscaţi să se întoarcă totul împotriva dumneavoastră.

Ura care scânteia în ochii rusului era aproape palpabilă. Ibrahim Salvador se juca nervos cu pistolul său, arzând de poftă să-l lichideze pe Frolov. Malko îl opri:

— Inutil. Va avea şi aşa destule necazuri, atunci când se

va descoperi că l-am prins în cursă.

În timp ce brazilianul recupera toate bucăţile de film, agentul goli un încărcător în aparat, inutilizabil. Mut, cameramanul asista la distrugere. Ochii aurii ai lui Malko îl fixau cu un dispreţ amuzat.

— Ar trebui să fugiţi şi dumneavoastră, îl sfătui el. Nu vă vor ierta niciodată că sunteţi la curent cu acest gen de secrete.

Ibrahim găsise un sac în care îngrămădise tot materialul compromiţător. Malko deschise uşa pavilionului şi traversă grădina. În momentul în care se pregătea să iasă în stradă, se opri brusc. O limuzină lungă, neagră, cu o formă foarte specială, era oprită în faţa casei, cu toate farurile stinse: era ZIM-ul asasinilor de la K.G.B.

Capitolul XI.

Malko nu avu timp să se retragă în grădină. Una din ferestrele din spate ale maşinii coborî încet. El se aruncă la pământ. Flăcările ţâşneau deja din ZIM, sovieticii având un material sofisticat… Malko se întoarse în casă, în patru labe. Ibrahim îşi scosese deja pistolul.

— Aşteaptă, spuse Malko. Să nu începem încă lupta. Vom ieşi, protejându-ne cu prizonierii noştri… Krisantem trebuie să ne audă. Doar dacă nu a fost luat deja ostatec de către sovietici..

Malko nu-şi explica prezenţa K.G.B.-ului. Îi ridicară pe Youri Frolov şi pe cameraman, ţinându-i însă cu mâinile legate. Malko se adresă în ruseşte omului de la K.G.B.

— *My vydem vmetse, vy vperedy. Predopredite vachic croureybtchto vy zdes*[34]*.*

Un sovietic ridică spre el nişte ochi albaştri, disperaţi.

— *Ony boudant streliat*[35]*,* spuse el.

Cu pistoletul în mână, îl împinse pe rus în faţa lui. Imediat ce ajunse în grădină, acesta strigă:

— *Tovaritchi! Ne streliayte! Ne streliayte!*[36]

Cei patru oameni avansau cu prudenţă. ZIM-ul nu se mişcase. Până la grilajul grădinii, nimic nu se petrecu. Apoi, în momentul în care puneau piciorul pe trotuar, cele două ferestre laterale ale maşinii coborâră în acelaşi timp. Malko ghici ţeava armelor. Instinctiv o ridică pe a sa, vizând portierele. Trei focuri ţâşniră foarte apropiate. Gloanţele se izbiră de caroserie, fără a penetra. ZIM-ul era blindat. Flăcări lungi păreau că ling ferestrele. Youri Frolov scoase un geamăt scurt şi păru ca scuturat de un şoc electric. Malko fu nevoit să-l sprijine pentru a nu cădea. După greutatea cu care se lăsa, înţelese că era grav rănit.

---

[34] Vom ieşi cu toţii, împreună cu dumneavoastră în faţă. Preveniţi-vă prietenii că sunteţi aici. (n.a.).

[35] Au să tragă (n.a.).

[36] Tovarăşi, nu trageţi, nu trageţi (n.a.).

Portughezul, atins la gât şi la picioare, începu să urle. Ibrahim Salvador îl târa practic, ca pe un sac. Mai încasă câteva gloanţe. Coltul lătra, trezind tot cartierul, dar gloanţele lui nu reuşeau să pătrundă prin caroseria ZIM-ului. Ruşii îşi regizaseră bine cursa… Veniseră ca să ucidă!

— Repede, la maşină, strigă agentul.

Graţie prizonierilor lui, Malko şi Ibrahim ajunseră în punctul cel mai periculos. ZIM-ul era obligat să se retragă în strada îngustă pentru a-i putea prinde. În momentul în care-şi abandonaseră cele două „scuturi”, Krisantem apăru cu maşina „504” şi cu pistolul său „Astra” în mână. Dacă ar fi apărut mai devreme, ruşii l-ar fi neutralizat imediat şi pe el şi maşina. Trase şi el spre ZIM, dar nici gloanţele lui nu fură mai eficiente. Malko şi Ibrahim alergară spre „504”, aplecaţi din şale. Un bărbat coborî din ZIM şi, protejat de portiera blindată, trase asupra lor cu o armă automată, exact în momentul în care dădeau colţul străzii, teferi şi sănătoşi. Austriacul recunoscu ochelarii cu rame antice, aparţinând militantului M.R.P.P. El trebuie să fi fost cel care-i urmărise.

Ibrahim sângera la o mână, trăgând încă preţiosul sac cu filme. Malko se aruncă la volan, trecu în viteza întâi şi maşina execută o săritură înainte, spre strada în pantă. Din fericire, ZIM-ul era întors în sens invers. Se gândi la nenorocitul de Youri Frolov. Seara se terminase tot atât de prost pentru el, pe cât de bine începuse. Sovieticii nu aveau milă! Graba lor de a-l lichida, însemna ceva. Ei erau convinşi că Natalia Grifanova nu se mai afla în Lisabona. Trebuia să li se lase această impresie, benefică pentru cei ce o ajutaseră să fugă.

Coborâră în viteză pe o stradă pustie şi îngustă, pentru a ajunge în Avenida Almirante Reis. Înainte de asta, trecură pe lângă o ramificaţie cu o altă stradă şi, din prudenţă, semnalizară cu farurile. Li se răspunse şi ei avură timp să vadă apărând capota neagră a ZIM-ului, al cărui şofer trebuie să fi fost la fel de uluit ca şi ei! Cele două maşini se evitară la timp. Malko roti violent volanul, acceleră, trecu în trombă pe Avenida Almirante Reis, riscând de puţin să fie tăiat în două de un tramvai! Cu o repliere nesperată pentru o asemenea enormă maşină, ZIM-ul reuşi un viraj într-un

scrâşnet de pneuri martirizate. Începuse urmărirea! La această oră din noapte, străzile din Lisabona erau practic pustii. Nu întâlneai decât patrule militare, taxiuri şi tramvaie, aproape goale. Malko porni cu 140 de kilometri la oră, luând-o pe Largo Martin Moniz şi cotind apoi pe lângă *Mundial.* În spatele lui ZIM-ul percuta o maşină, pe care aproape o pulveriză şi, accelerând, apăru făcând să ţâşnească iar flăcări prin ferestrele sale. Cei trei ocupanţi din „504” se ghemuiră instinctiv, în timp ce geamurile maşinii lor deveneau opace. Ibrahim înjură.

— O să ne aibă!

Era prea periculos să te adresezi poliţiei sau armatei. Comuniştii erau prea puternici la Lisabona. K.G.B.-ul putea aranja ca Malko să le fie livrat de către militari. Efectuând un zig-zag, şoferul se vârî pe contrasens, pe o stradă ce cobora spre Taho. După nici patruzeci de secunde, ZIM-ul fu în urma lui, încercând să-l dubleze, împroşcându-l iar cu gloanţe. Krisantem goli un încărcător întreg în farurile sovietice, fără a reuşi să le stingă. Nici nu merita să mai atace pneurile. Bolidul negru nu-i părăsea, arătând la fel de înfricoşător precum un rechin. Până şi parbrizul era fumuriu, pentru a nu se putea distinge figurile ocupanţilor. Agentul coti pe lângă piaţa Commercio, pe trei roţi, fără însă a putea câştiga măcar un centimetru, se întoarse apoi pe sensul normal al drumului, luând-o spre centru. Aruncă o privire la acul care arăta nivelul benzinei şi avu impresia că stomacul i se umple cu plumb. Acul era la zero! Dacă mai intrau şi în pană de benzină, sovieticii i-ar lua ca din oală. Soluţia cea mai bună ar fi să se refugieze la „gorile”. Chris şi Milton aveau cu ce să oprească pe ocupanţii ZIM-ului. Dar asta ar fi însemnat un risc enorm pentru Natalia şi Amalia. Un glonţ îi pulveriză retrovizorul şi Malko făcu din nou o manevră bruscă. El o luă încă odată spre piaţa Rossio, ocoli şi apoi traversă ca o săgeată piaţa Figueira, cu intenţia de a ajunge în cartierul Alfama, unde, pe străzile întortocheate, avea o şansă să scape de blindat. Bolidul apăru însă din nou. Agentul zări o mică străduţă, care urca spre castelul São Jorge. O coti acolo. ZIM-ul era cu vreo sută de metri în urmă, dar nu va întârzia să-l ajungă. Totul părea închis şi nu

exista nici un loc unde să se refugieze. Ajungând sus pe coastă, Malko frână instinctiv. Strada se termina cu o fundătură îngustă, la stânga unei biserici, pe unde nu aveau loc să treacă două vehicule. Încetini, făcu un semnal cu farul şi ajunse la fundătură. Nu rămâneau mai mult de cincizeci de centimetri de fiecare parte a maşinii „504”. De cealaltă parte, strada cobora uşor, lărgindu-se într-o piaţă mărginită de case vechi. În mijlocul pieţei, era oprit un tramvai galben, gata să coboare din nou spre oraş. Era gol, în afara conductorului. Şinele urmau strada pe care Malko tocmai o urcase. Acesta opri brusc, se întoarse spre Krisantem şi-i spuse ceva în turceşte. Krisantem ţâşni imediat, cu „Astra” în mână şi începu să alerge după tramvai. Ibrahim tresări.

— De ce vă opriţi? Sunt în spatele nostru!

Din cauza fundăturii, ZIM-ul nu se vedea încă, dar se auzea zgomotul motorului. Era o chestiune de secunde până să apară. Deja farurile luminau biserica.

*

* *

Maşina „504” se oprise în stânga micii pieţe, lăsând loc de trecere tramvaiului galben. Acesta aştepta cuminte pe şine ora de coborâre spre Rossio. Aşezat pe locul său din faţă, un vatman bătrân încerca, la lumina gălbuie a cabinei sale, să descifreze *Diario de Noticias.* Auzind cu surprindere paşii lui Krisantem, ridică privirea. De altfel, el nu trebuia să plece imediat. La această oră târzie, orarele erau mai elastice. Surpriza sa se accentuă văzându-l pe acest pasager repezindu-se la el, în loc să se urce în tramvaiul gol. Nenorocitul nu avu timp să-şi pună prea multe întrebări. Cu brutalitate, fără un cuvânt, necunoscutul îl luase de braţ şi-l smulsese de la postul lui. Se simţi aruncat la pământ şi, buimăcit, căzu pe asfalt. Necunoscutul se aşezase deja în locul lui, rotind volanul, lărgind frânele tramvaiului şi apoi mica manetă de lemn, de mişcare.

— Hei, eşti nebun? strigă vatmanul.

Într-un scârţâit de fierătanii, tramvaiul se urni uşor, urcând spre fundătura de lângă biserica Santa Lucia.

*

* *

Ţinând maneta cu tot corpul aplecat înainte, Krisantem avea mişcările unui cavaler care vrea să-şi oblige calul să avanseze, ca şi cum ar fi putut să mişte tramvaiul greu. Acesta prindea însă viteză cu o încetineală exasperantă, roţile patinând în urcare. Din partea cealaltă a fundăturii, el auzea zgomotul ZIM-ului, pe cale să urce coasta. Maşina sovieticilor avea să apară dintr-o clipă în alta. Cu dinţii încleştaţi, turcul menţinea maneta la viteza maximă. El trecu pe lângă „504” şi ajunse la fundătură în acelaşi timp cu ZIM-ul. Krisantem se destinse brusc. El adora acest gen de glumă. Cu un zâmbet şmecher, blocă maneta. ZIM-ul semnala deja cu farurile. Cu o săritură suplă, Krisantem sări din tramvai, se rostogoli şi se ridică la timp pentru a vedea botul mare al maşinii exact în momentul în care tramvaiul ajungea la fundătură. Disperat, şoferul sovietic roti volanul la dreapta, crezând că va putea trece, dar nu era destul spaţiu între zidul bisericii şi tramvai. Aripa din faţă dreapta a blindatului se strivi cu un zgomot teribil, ca de tablă spartă, de colţul zidului şi bolidul se roti cu 180˚, oprindu-se de-a curmezişul şinelor.

Sunetul claxonului se pierdu în vacarmul coliziunii. Tramvaiul percută în plin ZIM-ul, strivindu-i toată partea stângă. Se zări o îngrozitoare succesiune de scântei, urmată de mai multe explozii. Înlănţuite, ca două animale preistorice, tramvaiul galben şi maşina neagră zăceau de-a curmezişul fundăturii.

Sub violenţa şocului, ZIM-ul se răsturnase pe o parte. Se auzi o explozie surdă şi, imediat, o flacără roşie se ridică la o înălţime de câţiva metri, luminând biserica Santa Lucia, ca în plină zi. Rezervorul de benzină al bolidului luase foc. Una din portierele lovite de tramvai se deschise şi apăru un rănit, cu figura plină de sânge. Din interior se auzeau strigăte. Krisantem urcă dintr-un salt în „504”, în momentul în care Malko redemară. Vatmanul tramvaiului se repezi spre grămada de fiare. Un bărbat ieşi din maşina neagră, ţinând în mână o armă. Din interior, strigătele continuau să se audă. Înnebunit, vatmanul începu să plângă. Nu înţelegea nimic.

Reuşiră să-i păcălească pe ruşi. Agentul cobora pe micile străduţe din cartierul Alfama, mai puţin liniştit decât Ibrahim Salvador, care nu-şi ascundea bucuria. Acum erau în război deschis cu K.G.B.-ul. Sovieticii ştiau cine este, unde locuia şi ce făcea. Misiunea lui avea să se complice mai mult. Incidentul din seara asta ar fi putut să se termine tragic pentru el. K.G.B.-ul va căuta, cu siguranţă, să se răzbune. La Lisabona ei aveau prieteni puternici. El nu va găsi ajutor nici la COPCON.

Stopă pe strada Regueira, în faţă la Amalia, luând cu el preţioasele filme. Făcuseră treabă bună, dar mai rămâneau multe de rezolvat. După cât se pare, informaţiile lui Guadaloupe erau exacte. Trebuiau acum să afle în ce fel pregătea K.G.B.-ul preluarea puterii comuniştilor din Lisabona. Urcă scara în tăcere, deschise uşor uşa şi se trezi faţă-n faţă cu arma „44 Magnum” a lui Chris Jones. Milton Brabeck apăru şi el, cu câte un Colt „Python”, în fiecare mână.

— Data viitoare când vă întoarceţi târziu, încercaţi să ne preveniţi.

Malko uitase dispozitivele puse de „gorile”! *Early warning system* era singurul care funcţiona!

Se lăsă să cadă pe canapea şi anunţă:

— Era foarte posibil să nu mă mai vedeţi!

Cei doi americani îi ascultară relatarea, într-o linişte deplină.

— N-am ieşit din ascunzătoare, oftă Chris Jones.

Malko nu mai putea.

— O să dorm aici, pe canapea, spuse el. Ce face Natalia?

— E O.K., zise Milton, cu o voce ciudată.

Malko simţi imediat jena din glasul „gorilei”.

— Milton, să nu-mi spuneţi că…

— Nu sunt destule camere, mărturisi sfios americanul. Şi dacă nu stăm tot timpul cu ea, bea ca un butoi…

— Bine, întoarceţi-vă la ea, spuse Malko. Vom pune totul la punct mâine dimineaţă.

Nici nu ieşiseră bine din cameră şi Malko adormi, fără a avea măcar curajul de a o vedea pe Amalia, care dormea în patul ei, nou-nouţ.

*

* *

După ce dăduse pe gât o jumătate de litru de cafea, Malko se simţi mai bine. Soarele era deja sus pe cer, dar Natalia mai dormea încă. Amalia ieşise la cumpărături. Ea îl trezise pe agent, venind să se lipească de el, când încă mai era somnoros. Făcuseră dragoste în bucătărie, între masă şi frigider, fiind atenţi să nu facă zgomot pentru a nu-i trezi pe ceilalţi. Acum era timpul să treacă la lucruri serioase.

— Milton, zise Malko, treziţi-o pe Natalia, logodnica dumneavoastră.

Milton lăsă ochii în jos, nereuşind să se obişnuiască cu proaspăta lui jenă. El, unul dintre vitejii cavaleri ai „Serviciului Secret”, să aibă o aventură cu o dezertoare sovietică, beţivă şi ex-prostituată din Leningrad. Asta însemna culmea decăderii…

Voluptoasa Natalia apăru în urma lui, cu ochii umflaţi de somn, îmbrăcată cu bluza albă, care avea acum nuanţe de gri şi cu un slip negru. Văzându-l pe Malko, figura i se lumină. Veni să se frece de el, râzând şi uitând complet de prezenţa lui Milton Brabeck.

— *Zdrstvoui goloubtchik. Ty videi Tehernojopy?*[37]

— Natalia, spuse Malko, l-am văzut pe Youri. S-au petrecut lucruri foarte grave aseară…

Imediat, spoiala de veselie a rusoaicei se spulberă. Gura i se lăsă în jos, nările i se strânseră.

— Ce? Youri?

— Youri e mort, zise Malko.

Îi povesti cum a fost lichidat sovieticul de către oamenii Departamentului V şi ce s-a întâmplat cu ZIM-ul.

— Şi Nicolai al meu, exclamă Natalia, ce i s-a-ntâmplat?

— Nu ştiu nimic, mărturisi Malko, dar vom afla, probabil, din ziarele de azi.

Natalia se smiorcăi şi se lăsă pe canapea. Malko spuse:

— Natalia, K.G.B.-ul are în vedere o operaţiune de mare anvergură. Povestea cu falsul Mario Suarez nu e decât o mică parte… Trebuie să ne ajuţi să aflăm mai mult.

Natalia nu răspunse imediat, dar ridică spre Malko o

[37] Bună ziua, porumbel mic. L-ai văzut pe… (n.a.).

privire gravă.

— Acum s-a sfârşit, eu nu mă voi mai putea întoarce niciodată acolo. Desigur, vor ghici că eu am fost cea care ţi-a povestit despre *Tehernojopy.* Dacă Nicolai…

Malko ardea de nerăbdare.

— Ce mai cunoşti tu?

Natalia suspină.

— Sper că după asta o să mă tratezi bine. Ce-ţi voi spune, mă va arunca pe lista numărul 1 a Departamentului V. De trei luni, Nicolai furnizează Partidului Comunist Portughez arme, în cantităţi importante.

— Arme?! întrebă mirat Malko. Dar cum sosesc ele?

— Vin din Cehoslovacia, explică Natalia Grifanova. Sunt mulţi tovarăşi cehi din S.T.B. la Lisabona. Ei au expediat armele. Se asigură că au sosit cu bine şi apoi servesc ca instructori militanţilor partidului, ca să ştie cum să le folosească…

— Cum au intrat în Lisabona?

Natalia zâmbi viclean.

— E foarte simplu! Uniunea Sovietică face importante livrări de hârtie către Partidul Portughez, ajutându-l la tipărirea ziarului *Avante.* Unele suluri de hârtie sunt găurite şi conţin arme. Ştiu că, din ordinul COPCON, oamenii au fost înlocuiţi, pentru a nu exista probleme. Aproape toţi vameşii sunt socialişti.

— Unde sunt aceste arme?

— La Partidul Comunist, răspunse Natalia. Aşa cred…

— Când trebuie să le folosească?

Sovietica dădu din cap.

— Nu ştiu. Nicolai îmi spunea mereu să plec în vacanţă la începutul lui iulie. Deci, ar fi trebuit ca înainte…

Malko simţi că îngheaţă. Erau deja la mijlocul lui iunie… Povestea cu armele era de primă importanţă. Pentru ca K.G.B.-ul să-şi asume asemenea riscuri, trebuie să fi fost sigur de reuşită. Îşi adânci privirea în cea a Nataliei.

— Este cu-adevărat tot ceea ce ştii? …

Ea dădu din cap, afirmativ.

— Da! Când mă ajuţi să plec din Lisabona? Mi-e frică.

— În cel mai scurt timp. De îndată ce vom găsi o

modalitate absolut sigură de a trece frontiera. Cât timp eşti aici, nu rişti nimic…

Lăsând-o pe Natalia să-şi facă toaleta, plecă, fără măcar să mai vorbească cu Chris Jones. Strada Regueira era animată, plină de voci de copii, de vânzători ambulanţi cu bilete de loterie. Parcurse pe jos circa 500 de metri, reflectând la revelaţiile Nataliei. Odată puterea câştigată, va fi imposibil s-o mai reia de la comunişti…

Cumpără toate ziarele de la un chioşc şi le citi rapid. Nu se pomenea nici un cuvânt despre complotul de la vila în care el îl găsise pa falsul Mario Suarez, ca şi cum Youri Frolov nici n-ar fi existat. Numai *Diario de Noticias* relata în câteva rânduri despre accidentul dintre un tramvai şi o maşină a corpului diplomatic sovietic, menţionând că în maşină fuseseră trei răniţi, dintre care unul grav, fără a cita însă nici un nume. Cenzura funcţiona bine! Chemă un taxi şi dădu adresa Ambasadei Americane. Acum nu mai trebuia să se ascundă.

Capitolul XII.

Steven Thomas îşi învârtea nervos ochelarii. Directorul C.I.A. la Lisabona avea figura descompusă şi ochii încercănaţi. Pe biroul său se afla o notă de protest trimisă de Divizia V, acuzându-i pe americani a fi responsabilii incidentelor din noaptea precedentă. Nota era adresată ambasadorului. Steve îşi luase notiţe în timpul relatării lui Malko, pregătind telexul pe care urma să-l trimită la Langley, la ora cinci. Din cauza decalajului orar, responsabilul serviciului „Europe” putea avea totuşi toate informaţiile pregătite pentru şedinţa de la ora două.

— Ne aflăm în faţa unei vaste operaţiuni a K.G.B., spuse americanul, operaţiune despre care n-am fi ştiut nimic, dacă n-am fi intrat „în posesia” Nataliei Grifanova. Dar nu ne putem opune fizic Partidului Comunist Portughez. Am putea risca să se întoarcă totul împotriva a ceea ce dorim noi.

Delicat eufemism. Malko completă ideea americanului:

— Trebuie deci să trecem greutatea pe umerii portughezilor, să-i facem să profite de informaţiile noastre.

— Da, dar căror portughezi? întrebă Steve Thomas. Nu avem nici o probă materială pentru ceea ce le vom spune, în afara filmului cu falsul Mario Suarez. În plus, chiar cei care vor fi gata să ne creadă, vor întoarce capul pentru a nu fi consideraţi fascişti. Cât despre ceilalţi, ei sunt devotaţi comuniştilor. N-ar servi la nimic să-i prevenim, ba din contră!

— Departamentul de Stat n-ar putea acţiona oare oficial?

Steve Thomas râse ironic.

— Dragul meu, oamenii de la Departamentul de Stat sunt convinşi că noi, în Portugalia, avem de-a face cu sovietici „buni”, care n-ar ridica nici degetul mic pentru a prelua puterea. În tot cazul, este exact ceea ce Brejnev i-a spus Preşedintelui nostru, care l-a şi crezut. Conducătorii portughezi îşi diversifică acţiunile pentru a încerca să salveze situaţia. Ei proclamă dorinţa lor de a rămâne în N.A.T.O., urlă că în Portugalia nu e democraţie chiar dacă

au naţionalizat băncile, au constituit un sindicat unic şi au cenzurat presa. Toate astea sunt după părerea lor doar efectul hazardului. Pentru a dovedi buna lor credinţă, au ţinut piept U.R.S.S.-ului într-o problemă importantă. Noi, prin informatorii noştri, am aflat că portughezii se pregătesc să concesioneze marinei sovietice un drept de debarcare pe Insulele Madere, a minimum trei mii de vizitatori, anual… Câte un vapor în fiecare zi! Insulele Madere domină Mediterana, Atlanticul de Sud şi flancul N.A.T.O. Departamentul de Stat, prevenit prin grija noastră, a protestat energic pe lângă guvernul portughez, care a blocat negocierea. Noi suntem în posesia unei informaţii sigure… Dar, dacă-l punem în gardă pe Primul Ministru portughez relatându-i despre un complot comunist, ori ne va râde în nas, ori ne va trimite pe cap trupele COPCON, care sunt mână-n mână cu comuniştii.

Un înger trecu şi plecă descurajat.

— Steve, Departamentul de Stat nu este totuşi cumpărat de comunişti?

Zâmbetul ironic reapăru.

— Bineînţeles că nu! Dar idioţii ăştia nu sunt în stare să înţeleagă că K.G.B.-ul nu ascultă niciodată de instrucţiunile Secretarului General al Partidului Comunist. Este un Stat în Stat. Aici, ei îşi fac jocul fără să le pese de politica oficială a Uniunii Sovietice, ajutaţi de P.C.P., care şi-a băgat oamenii peste tot.

Malko nu împărtăşea pe de-a-ntregul pesimismul lui Steve Thomas.

— Nu toată armata portugheză e comunistă, spuse el. Mai există generali şi trupe sigure.

— Ştiţi care?

Malko se gândi brusc la o întâlnire pe care o avusese cu câteva zile înainte.

— Nu, spuse el, dar există cineva care este la curent: Julio de Carvalho.

*

* *

Vesta albă a intendentului era plină de cute şi nu prea curată, dar el era perfect stilat. Malko depuse cartea sa de

vizită pe tava de argint şi se aşeză în fotoliul tapisat. Intendentul dispăru pe un culoar.

Era impresionat de măreţia acestui palat. Din exterior nu se vedea decât un zid cenuşiu de-a lungul zgomotoasei străzi Marques de Abrantes, care cobora spre Taho, traversând unul din cartierele populare ale Lisabonei. Aici existau locuinţe minunate, împrăştiate printre bordeiele ce se ascundeau în spatele zidurilor discrete, vestigii ale unui vechi stil de viaţă. Măreaţa poartă din fier forjat era o încântare. Curtea, umbrită de tei înalţi, adăpostea un Rolls Royce bordo Phantom V, parcat pe nişte dale vechi de trei secole.

Reşedinţa lui don Julio de Carvalho era un ansamblu complicat de mai multe corpuri de clădiri, dominând peste o grădină înflorită şi situată ceva mai departe de fluviu. Tavanele înalte, tablourile, podelele meticulos lustruite, totul respira un lux de bună calitate. Intendentul reveni.

— Don Julio vă va primi imediat, *excelitisso senhor.*

Malko îl urmă. Parchetul vechi scârţâia sub paşii lor. O menajeră cu braţele încărcate de lenjerie, întâlnită la cotitura unui culoar, îi făcu o reverenţă. Peste tot erau obiecte frumoase, sculpturi, tablouri rare, gravuri vechi, ceramică preţioasă… Palatul era imens.

În sfârşit, intendentul se retrase în faţa unei uşi duble de abanos. Don Julio de Carvalho, tot la patru ace, veni spre Malko şi îi cuprinse mâinile într-ale sale.

— Ce frumos că aţi venit să vizitaţi un om bătrân, abandonat de toţi! spuse el, cu o voce dulce.

Se instalară pe o canapea mare, a cărei îmbrăcăminte se cam destrăma. Pe biroul se aflau teancuri de hârtii, telefoane antice şi portrete de familie. Cele două ferestre dădeau spre grădina care era plină cu statui din piatră cenuşie. Don Julio suspină, cu privirea pierdută spre Taho:

— Îmi trăiesc ultimele zile fericite. Am cunoscut o Portugalie calmă. Seara mergeam în parcul Edouard VII, întâlneam marinari, artilerişti, aviatori care doreau să-şi mai rotunjească solda şi erau sincer impresionaţi de lucruri frumoase. Erau curaţi. Mai sunt şi acum, dar nu atât de curaţi…

Bătrânul homosexual zâmbi, plin de nostalgie.

— Dar nu vreau să vă plictisesc cu amărăciunile mele. Cu ce vă pot ajuta?

Malko se hotărâse să joace cu cărţile pe masă. În câteva cuvinte îi explică gazdei sale cine era, ce făcea la Lisabona şi ce descoperise. În concluzie:

— Ne gândim că unii ofiţeri din M.F.A. Nu sunt de acord cu K.G.B.-ul, spuse el, dar nu suntem siguri de informaţiile noastre. Ne puteţi ajuta să-i întâlnim?

Don Julio luase un trandafir de pe birou şi, gânditor, îi rupea petalele.

— Cred că e destul de târziu pentru a întreprinde ceva, spuse el trist. Dacă dejucaţi acest asalt, va veni un altul. Situaţia evoluează foarte repede. Cei care erau de stânga, acum sunt de dreapta. Curând, nu vor mai rămâne decât comuniştii şi prietenii lor. Ar fi trebuit intervenit mai devreme. Spinola era un naiv. I-am spus că s-a jucat cu vrăjitorii. Acum, toţi aceşti tineri se îmbată cu cuvinte. În curând, vor termina legal procesul revoluţionar şi nimeni nu va mai putea face nimic. *Republica* nu va mai apărea niciodată. Asta face parte din complot. Dar eu vreau totuşi să vă ajut. Îl putem întâlni împreună pe unul din prietenii mei din Consiliul Revoluţiei, un colonel. El e sigur, dar nu ştiu dacă va putea face ceva. Actualmente, tendinţa lui e minoritară, totuşi el este la curent cu multe lucruri. Vă voi telefona mai târziu ca să vă spun dacă-l putem vedea în seara asta. Nu vă voi da nici un detaliu. Vă voi spune doar dacă e de acord sau nu. Vă dau acum adresa, dar fiţi atent; cei de la „Dinamizarea Culturală” se află peste tot.

Malko luă notiţa, fu însoţit din nou de intendent şi se regăsi în strada zgomotoasă.

În clipa în care se urcă în maşina sa, zări doi tineri care demarară în urma lui, călărind o motocicletă.

*

* *

Niekoultourny semăna mai mult ca oricând cu o pară fleşcăită. Aşezat într-una din camerele de la *Referentura,* transpira sânge şi apă peste raportul pe care trebuia să-l trimită la „Centrul” din piaţa Djerzinsky. Niciodată nu s-ar fi

gândit că sejurul său la Lisabona se va termina cu un astfel de coşmar…

Din contră, asta ar fi trebuit să fie misiunea care să-i încoroneze cariera. Acum, îşi pierduse nevasta şi trebuia să lupte pentru a-şi salva capul. „Centrul” nu-i va ierta niciodată un atare eşec. Trebuia deja să explice moartea lui Frolov şi nereuşita „dezinformaţii” în privinţa lui Mario Suarez.

În raportul său, Nicolai Grifanov explica faptul că detectase la timp o trădare a şefului Departamentului A şi-l lichidase, împreună cu doi complici. Agenţii americani le scăpaseră după ce se apăraseră, fapt ce explica şi distrugerea ZIM-ului.

Youri Frolov nu va mai putea dezminţi! Dar Natalia ştia că opoziţia trebuia lichidată înainte de ziua „J”.

Cineva bătu la uşă şi el ascunse rapid într-un sertar sticla de vodcă ce tronase pe birou. Miliţianul de gardă îl anunţă că un anume Feitor dorea să-l vadă. Nici un străin nu avea voie să pătrundă în *Referentură.*

Niekoultourny îşi încuie cu grijă dosarele şi coborî la etajul inferior. Feitor, cu grupul său de militanţi devotaţi, era un om preţios. El strânse mâna sovieticului, cu un surâs încântat.

— Tovarăşe Nicolai, am veşti bune, anunţă el.

Îi întinse o bandă de magnetofon. Grifanov încruntă sprâncenele.

— Ce-i asta?

Feitor îşi frecă mâinile, distrat.

— Un tovarăş de la Divizia V mi-a dat-o. El supraveghează toate comunicaţiile unor inamici ai revoluţiei. Asta mi-a dat o idee.

*

* *

Străduţa îngustă şi prost pavată se termina într-o fundătură, dominată de o casă veche, ce o închidea complet. De la o fereastră, o femeie îl privea pe Malko, ce tocmai intra în *taverna de Emboucadot.* Se învârtise douăzeci de minute prin labirintul de străduţe vechi din Alfama, înainte de a găsi acest loc. Sala era arcuită,

răcoroasă şi aproape pustie. Te-ai fi crezut într-o pivniţă. Un chelner se apropie şi îl întâmpină. Lângă intrare se afla un pianist care semăna supărător cu Quasimodo, cu spatele său gârbovit şi ochii verzui. El cânta pentru nişte turişti invizibili o muzică fără viaţă, un fel de *fado* denicotinizat.

— Don Julio de Carvalho? întrebă Malko.

Chelnerul îl invită într-o sală, unde îl zări pe miliardar, foarte drept, cu o cafea în faţă. Îl primi cu căldură. Malko era puţin uimit să-l vadă singur.

— Persoana pe care trebuia s-o întâlnim nu e aici? întrebă.

— Ba da, afirmă don Julio, dar va veni după ce va cânta.

Crezu că nu auzise bine. Trebuia să întâlnească un membru al Consiliului Revoluţiei, nu un lăutar. Imediat, se auziră câteva acorduri de chitară şi se făcu linişte. Un bărbat în cămaşă albă, acompaniat de chitarist, se ridică şi începu să cânte cu o voce caldă şi gravă, silabisind cuvintele încâlcite ale unui *fado.* Don Julio se aplecă spre Malko.

— Are o voce superbă, nu-i aşa? făcu el, încântat.

Agentul încercă să rămână serios. Un colonel care cânta, nu era ceva prea obişnuit… Extaziat, don Julio ascultă cu religiozitate cele cinci melodii, toate foarte triste, apoi începu să aplaude frenetic. Bărbatul în cămaşă albă îşi îmbrăcă haina şi se apropie de masa lor. Don Julio făcu prezentările:

— Colonelul Eustachio Trina… Prinţul Linge.

Mâna lui Malko fu înghiţită de o strângere caldă şi aproape feminină. Colonelul purta un diamant pe degetul mic de la mâna stângă, un fular în jurul gâtului, părul cărunt era pieptănat cu grijă pe spate şi cămaşa, discret monogramată, nu evoca decât în mică măsură ţinuta de luptător. Îl învălui pe austriac într-un surâs mângâietor.

— V-a plăcut cântecul?

— La nebunie, afirmă Malko, imperturbabil.

Colonelul îi adresă un zâmbet tandru, descoperind nişte dinţi frumoşi.

— Nu trebuie să spuneţi asta doar ca să îmi faceţi plăcere. Mâine voi cânta pentru nişte români, de la

misiunea economică.

Conversaţiile din tavernă reîncepuseră. Alţi cântăreţi amatori de *fado* se succedau, dar nu erau atât de aplaudaţi. Acesta se umfla în pene.

— Ieri a venit Otelo să mă asculte. A fost încântat…

Revoluţia portugheză nu avea numai părţi rele…

Băură porto, discutând diverse. Sub masă, piciorul colonelului cântăreţ se freca din când în când de cel al lui Malko. Din politeţe, acesta întrebă:

— Cântaţi des aici?

Colonelul se îngâmfă din nou.

— De mai multe ori pe săptămână, când nu am prea mult de lucru.

Austriacul era surprins să vadă un ofiţer atât de insolit, membru al Consiliului Revoluţiei. Cu siguranţă că nu era un dogmatic învederat. Se întoarse spre Carvalho şi întrebă:

— I-aţi explicat colonelului ce aştept de la el?

În locul miliardarului, răspunse colonelul.

— Da, Julio mi-a spus. Asta nu mă miră. Mă întreb chiar dacă Otelo nu e la curent. De asta face el curte comuniştilor. Acum, toată lumea e comunistă, spuse el aplecându-se peste masă. Dar în ziua înmormântării lui Salazar, Otelo plângea ca o Magadalenă. L-am văzut… Acum, doar că nu spune că s-a născut la Moscova!

Părea sincer indignat.

— De ce sunt comuniştii atât de influenţi în armată? întrebă Malko.

Colonelul privi în jurul lui, de parcă peste tot ar fi fost microfoane.

— E o poveste lungă, spuse el. Lovitura din 25 aprilie a fost posibilă pentru că şeful Biroului I era un simpatizant comunist. Acest fapt a permis Partidului să pună mâna pe toate fişele secrete ale ofiţerilor superiori de la PIDE. Acum, comuniştii îi fac să joace cum cântă ei, pentru că erau toţi implicaţi în represiunea din timpul lui Salazar.

— Cunoaşteţi pe cineva destul de sus-pus, cu care am putea vorbi? întrebă Malko.

Colonelul reflectă, învârtindu-şi fularul pe deget.

— Cred că da, spuse el în sfârşit. Dar întâi trebuie să-l

întreb dacă acceptă să vă întâlnească. E delicat…

— E urgent, preciza Malko. Se pregăteşte o lovitură de stat de către K.G.B., o parte din militari şi Partidul Comunist… După asta, va fi prea târziu.

Colonelul Trina clătină capul.

— E deja prea târziu.

Don Julio avea lacrimi în ochi.

— Totuşi, trebuie să-l ajutăm pe prietenul nostru, spuse el cu fermitate.

— Îl voi ajuta, promise colonelul. Vă voi anunţa mâine.

Se sculă şi părăsi masa lor. Muzica reîncepu. Pianistul cocoşat veni şi se înclină în faţa lui Julio de Carvalho, asigurându-l că era o onoare imensă să-l vadă acolo. Bătrânul miliardar îl invită să ia loc şi pianistul se grăbi să dea curs invitaţiei. De aproape avea un aer de broască, cu ochi băloşi şi fălcile căzute. Îl privea pe Malko cu coada ochiului, din curiozitate. Deoarece Julio nu-l prezenta, el începu să-şi înşire necazurile.

— E îngrozitor, spuse el, în fiecare zi sunt arestaţi oameni. Când se va sfârşi asta? Sunt nebuni. Uitaţi-vă la cazul meu (se adresă lui Malko): eram director de informaţii în guvernul Spinola. M-au arestat. Când am ieşit, nu mai aveam de lucru şi am fost obligat să vin aici şi să-mi câştig existenţa. E o ruşine!

Don Julio se ridică brusc, ca şi cum s-ar fi săturat să asculte jelaniile lui. Agentul îl urmă. Pianistul îi conduse la uşă. Imediat ce ieşiră afară, Julio de Carvalho îi luă braţul şi spuse:

— Feriţi-vă de el! E un trădător! Divizia V l-a pus aici ca să raporteze tot ce vede. E adevărat că a fost arestat, dar l-au repus în circulaţie ca spion. Nu mai poţi avea încredere în nimeni.

— Şi colonelul?

Julio de Carvalho luă un aer indignat.

— El e un prieten.

Poate chiar ceva mai mult?! … Malko îşi dădu seama că făcuse o gafă. Îl însoţi pe bătrânul miliardar până la Rolls-ul lui. Prin geamurile fumurii, zări profilul colonelului Trina. De asta era bătrânelul atât de sigur de el… Revoluţia nu

interzicea afacerile de inimă… Rolls-ul se îndepărtă pe cheiul pustiu.

Agentul se gândi că Milton şi Chris trebuie să fi găsit timpul cam lung. Taunus-ul era parcat ceva mai departe. El hotărâse să nu mai rişte. Ajunse la maşină cu paşi mari, dorindu-şi ca Trina să-şi ţină promisiunea. Dacă nu, toate preţioasele informaţii riscau să nu mai folosească la nimic.

*

* *

Telefonul ţârâi atât de slab, încât era cât pe-aci să nu-l audă. În ciuda faţadei moderne, *Altis* era ca şi Portugalia… Slavă Domnului că nu era încă în autogestiune, dar nici asta nu va întârzia.

— Don Malko? întrebă o voce necunoscută de bărbat.

— Da, eu sunt.

— Persoana pe care aţi întâlnit-o aseară vă dă întâlnire azi la prânz, la Largo de São Roque.

Necunoscutul închise numaidecât. Era mai bine să fii prudent. Lisabona mişuna de spioni de toate genurile şi nimeni nu ştia cine lucra pe cine! Malko era nerăbdător să se întoarcă la Liezen. Lisabona îi amintea de Praga în 1956. Aici se va termina la fel. Natalia era în continuare sub protecţia „gorilelor”, Amalia, împărţită între vizitele la Monsanto şi centrala telefonică, iar Steve Thomas, ocupat în descifrarea telexurilor sosite de la Washington, în care se cereau lucruri imposibile. Se hotărî să-l avertizeze pe Ibrahim Salvador despre întâlnirea cu colonelul. Brazilianul era probabil în camera sa ori în holul hotelului, supraveghindu-i pe cehi. Malko se uită într-un plan al Lisabonei: Largo de São Roque se găsea mai sus de strada Misericordia, lângă ziarul *Republica.* Îşi îmbrăcă haina, strecură pistoletul sub centură şi ieşi din cameră. Bătu la uşa brazilianului. Ibrahim îi deschise, cu un ziar în mână. În spatele ziarului se afla Coltul 45, cu piedica ridicată. El zâmbi.

— Fiţi prudent. Am aflat că anumiţi ofiţeri de la „Dinamizarea Culturală” sunt furioşi pe dumneavoastră din cauza poveştii cu tramvaiul. Vor să vă expulzeze, dar alţii au preferat să rămâneţi.

— De ce?

Ibrahim îşi descoperi dinţii de fiară.

— Speră să plecaţi într-un sicriu…

— Avem o întâlnire cam peste o jumătate de oră, spuse Malko.

Cinci minute mai târziu, coborau pe Avenida da Libertade. Peste tot, tineri lipeau afişe pe ziduri, chemând lumea la marea manifestaţie socialistă, ce avea loc marţea viitoare. Ibrahim Salvador rânji.

— Ce tâmpiţi, socialiştii ăştia! Dacă-şi imaginează că-i vor determina pe ceilalţi să se retragă, defilând pe străzi, îşi fac iluzii…

Malko gândea la fel. După ce traversară centrul, urcară pe strada Misericordia. Aceeaşi mulţime staţiona în faţă la *Republica.* Un bărbat scund, cu o beretă pe cap, ţinea un discurs unui grup de gură-cască: era directorul ziarului ocupat de tipografii comunişti, în încercarea de a le schimba optica. Ziarul, împiedicat să apară, însemna un singur lucru: inexistenţa unei prese independente în Portugalia.

Un cordon de militari de la COPCON înconjurase locul, interzicând intrarea. Oficial, pentru a evita incidentele. În realitate, pentru a-i proteja pe comunişti…

Malko încetini, blocat de un tramvai. Mica piaţetă de lângă strada Misericordia era înţesată de lume… unii erau „pro”, alţii „contra”, insultându-se reciproc, sub ochii amuzaţi ai militarilor bărboşi… Trei automitraliere se aflau în jurul sediului ziarului. Mirosea a revoltă… Ibrahim ieşi din maşină şi se duse să se informeze despre ce era vorba, apoi reveni.

— Ce se întâmplă? întrebă agentul.

— Tipografii tocmai repun ziarul în funcţiune, explică brazilianul. Socialiştii au auzit şi vin să protesteze, dar sunt neputincioşi din cauza celor de la COPCON.

Ciudat loc pentru a fixa o întâlnire, îşi spuse Malko. Colonelul Trina ignora probabil această manifestaţie.

— Să parcăm în piaţă, sugeră Malko. Acolo avem întâlnirea.

Metru cu metru, avansau prin mijlocul mulţimii dense. Deodată, cineva bătu în capota Taunus-ului şi urlă: „PIDE!”.

Malko întoarse capul şi recunoscu ochelarii antici şi mustaţa lui Feitor! Militantul M.R.P.P. repetă, arătând maşina:

— PIDE! PIDE! Vin să ne spioneze!

Brusc, trei-patru tineri începură să scandeze şi ei: PIDE! PIDE! Lovind cu toată puterea în caroserie. Austriacul simţi că prin vine îi curge plumb. Strigătele continuau, adunând fără încetare tot mai mulţi oameni… Ibrahim se albise la faţă.

— Repede, înainte, îi spuse el lui Malko.

— Nu am cum, oftă acesta.

Mulţimea îl bloca. Dacă încerca să forţeze trecerea prin mijlocul ei, ar fi însemnat să fie linşat pe loc… Cineva scuipă pe parbriz. În tot acest timp loviturile date maşinii se înteţeau, din ce în ce mai puternice, asurzitoare… Maşina începu să se legene, ca un vapor pe valuri. Mai mulţi tineri puseseră mâna pe bara din spate şi încercau să răstoarne Taunus-ul. Malko auzi un nou strigăt:

— La moarte PIDE! Asasinii!

Acum cercul se închisese total, conţinând zece rânduri de tineri excitaţi. Cei din ultimul rând, care nu vedeau nimic, enervaţi de strigătele pe care le auzeau, erau cei mai îndârjiţi. Malko încerca să nu-şi piardă sângele rece. Se gândi la pistoletul său extraplat şi la Coltul brazilianului. Salvador luase culoarea unui ananas crud.

— Trebuie să ieşim spuse Ibrahim. Am să le explic.

— Nu mişca! ordonă Malko. Zâmbeşte, fă pe imbecilul. Nu se poate discuta cu două sute de persoane.

Zâmbi spre un tânăr pletos, care, cu ură, îi arăta pumnul prin parbriz. Acum strigătele se organizau, scandate de provocatorii repartizaţi prin mulţime. Loviturile plouau pe maşină, portierele erau blocate. Totul era asurzitor. Deodată, Malko îl zări pe Feitor; tânărul militant M.R.P.P., ducând în braţe o canistră cu benzină. Ajunse lângă maşină, deschise canistra şi tot urlând „PIDE”, vărsă conţinutul pe capota Taunus-ului. Ibrahim, îngrozit, dădu cu umărul în portiera sa, care se deschise cam doi centimetri, dar fu imediat închisă de presiunea mulţimii care simţea că se apropie drama şi nu voia să scape ocazia unei execuţii…

Transpirat, brazilianul duse mâna la centură. Malko îl

opri:

— Eşti nebun! Ne vor masacra!

— Ardeţi PIDE! Ardeţi PIDE!

Urlau acum cei mai excitaţi. Deodată, un militar cu beretă roşie, urmat de alţii, împrăştie mulţimea.

— Suntem terminaţi, murmură Ibrahim.

Asta era şi părerea lui Malko. Primele rânduri se dăduseră înapoi, fără a înceta să strige sloganuri. Militarii închiseră cercul în jurul Taunus-ului, împingându-i cu lovituri de crosă pe cei mai întărâtaţi. Ei erau singurii înarmaţi. Un sergent bătu la geamul din partea agentului şi îl întrebă:

— Cine sunteţi? Ce se întâmplă?

Malko zâmbi, întinzându-i paşaportul său austriac:

— Nu înţeleg, spuse el în germană, noi treceam pe aici şi oamenii aceştia ne-au blocat.

Sergentul examină paşaportul fără a scoate un cuvânt. Apoi, examină interiorul maşinii. Ibrahim tăcea mâlc. În oglinda retrovizoare Malko îl văzu pe Feitor, care discuta cu un ofiţer şi arăta spre maşină. Sergentul, cu paşaportul lui Malko în mână, se duse spre locotenent. Mulţimea urla mereu şi soldaţii îşi luaseră armele G2, privind spre ocupanţii Taunus-ului, cu o ostilitate făţişă… Sergentul reveni şi îi întinse paşaportul lui Malko.

— Puteţi pleca.

Dădu un ordin şi imediat militarii începură să oblige mulţimea să se retragă pe trotuar, pentru ca Taunus-ul să poată traversa piaţa. Malko nu se mişca, avea mâinile asudate, dar înţelesese în fine spusele sergentului. Feitor se topise în mulţime, dar în spatele maşinii erau mulţi soldaţi şi locotenentul.

Imediat ce se vor depărta puţin, vor trage în ei. Vor găsi armele în maşină şi dosarul va fi închis. Cursa era bine întinsă.

— S-o ştergem, mormăi Ibrahim. Ce mai aşteptaţi?

— Ne vor lichida, spuse Malko.

Disperat, căuta o ieşire. Deodată o găsi, uitându-se în retrovizor. Cu un gest scurt, porni în marşarier şi claxonă. Taunus-ul efectuă o săritură de trei metri în spate, ajungând lângă soldaţi. Instinctiv, aceştia se împrăştiară. Malko se

îndreptă spre spaţiul liber, se frecă cu partea dreaptă de tramvai, rulă tot cu spatele şi tramvaiul trecu prin faţa lui, ascunzându-l astfel de mulţime. Ajunşi în mica piaţetă, cei doi se priviră. Ibrahim scoase un oftat lung.

— Dumnezeule, în viaţa mea nu mi-a fost atât de frică. Haideţi să bem un coniac.

Urcară iar până la *Altis,* fără un cuvânt... K.G.B.-ul le întinsese o cursă. Doar portughezii ar fi fost învinuiţi de linşaj…

La recepţie era un mesaj de la don Julio: întâlnirea era acceptată. Îl aştepta la el, la ora 17. În timp ce savurau coniacul, Malko spuse:

— Va trebui să fim din ce în ce mai prudenţi!

Cursa întinsă însemna că erau urmăriţi şi supravegheaţi. K.G.B.-ul nu va renunţa atât de uşor.

Capitolul XIII.

— Asta a fost treaba Diviziei V, a celor de la „Dinamizarea Culturală”, spuse Julio de Carvalho.

Cu un aer îngrijorat, bătrânul miliardar îl fixa pe agent, ca şi cum privirea sa l-ar fi putut proteja. Noutăţile se aflau repede la Lisabona. Malko nici nu fusese nevoit să menţioneze incidentul de la *Republica.* Bătrânul portughez era deja la curent.

În privinţa comploturilor, Lisabona nu avea de ce să fie invidioasă pe Veneţia…

— Sunt mai ales sovieticii, corijă Malko. Personal nu le-am făcut nici un rău portughezilor.

— Ei merg împreună, afirmă categoric Julio de Carvalho. Nu trebuie să mai rămâneţi la Lisabona, vor termina prin a vă ucide. Nu pe faţă, pentru că le e frică de complicaţii diplomatice, dar ceva ca astăzi… Ei vor reîncepe.

— Ştiu, oftă Malko, dar, din nefericire, mai trebuie să rămân pentru un timp.

În ambianţa calmă a vechiului palat prăfuit, se destindea cu deliciu. Era atât de agreabil să contempli obiectele frumoase, vederea superbă şi să trăieşti într-o ambianţă rafinată. Se afla pe o insuliţă de civilizaţie, în mijlocul nebuniei oraşului vândut vrăjitorilor de tot felul.

— Am totuşi o veste bună, spuse afectuos don Julio. Graţie intervenţiei colonelului Trina, generalul Vedras acceptă să vă întâlnească. Oficial, bineînţeles. Este foarte important, el fiind acum omul numărul patru. Poate va ajunge chiar Prim Ministru, dacă vor fi învinşi comuniştii.

— Unde şi când?

— Mâine, la ora 14, în faţă la *Gremio.*

— În faţă?

Bătrânul homosexual înălţă capul, afirmativ.

— Da! El nu vrea să intre, vă va primi în maşina lui.

Lui Malko nu-i prea plăcea această soluţie, dar nu îndrăzni să-i spună lui don Julio. Trebuia să spere că generalul Vedras era *într-adevăr un* moderat. Îşi luă rămas

bun de la aliatul său şi se reîntâlni cu Ibrahim. Din nou, o motocicletă îl urmărea. Trebuia totuşi să vorbească urgent cu Natalia.

— O să facem iar figura cu ascensorul, zise el.

În loc să se urce în Taunus, luă un taxi până la vechiul ascensor. Cu colţul ochiului, văzu că unul din cei doi urmăritori se repezea, pe jos, pe scara paralelă cu ascensorul… Celălalt rămăsese cu motocicleta. Malko ieşi pe strada Garrett şi văzu Taunus-ul, dar exista riscul ca şi urmăritorul să ia un taxi.

— Atenţie, suntem urmăriţi, îi spuse el lui Ibrahim, sărind în maşină.

Brazilianul, în loc să urce pe strada Garrett, coborî pe sens interzis, coti la dreapta pe Nova de Almada, tot pe sens unic, urcă din nou, claxonând, ieşind pe strada San Francisco, unde evită la ţanc un tramvai. Nimeni nu mai putea fi în spatele lor. Brazilianul râdea din tot sufletul. După zece minute, îl lăsă pe Malko acasă la Amalia.

*

* *

Chris Jones părea să fi îmbătrânit cu douăzeci de ani… Pentru prima dată de când îl cunoştea, nu era bărbierit. Era fără vlagă, adus de spate şi cu ochii aproape cenuşii.

— Ce se întâmplă? întrebă Malko.

Cu degetul, „gorila” arătă spre living.

— Duceţi-vă să vedeţi.

Natalia Grifanova se tăvălea pe divan, goală ca un vierme, cu picioarele pe masă, cu o sticlă de coniac pe trei sferturi băută, cu ochii sticloşi. Văzându-l pe Malko, încercă să se scoale, împleticindu-se şi se apropie de el. Era beată moartă. În ochii verzi avea o lucire desfrânată şi răspândea o duhoare otrăvită. Cu o dicţie încâlcită, i se adresă:

— *Golobtchick*[38].

Milton apăru şi el. Era la fel de descompus ca şi Chris.

— Aşa a fost toată noaptea. Voia să sară pe fereastră, apoi a încercat să se strecoare pe scară şi… Până la urmă a băut o sticlă de coniac, amestecat cu porto. Cât o mai ţinem aşa?

[38] Micul meu porumbel (n.a.).

— Încă nu ştiu, răspunse Malko.

— Bine, nu-i nimic, zise Chris. Este însă ceva mai grav! În noaptea asta a încercat să telefoneze, sau, poate chiar a telefonat…

— Cum?

Inima lui Malko se oprise în loc.

— Când şi-a început sarabanda, în noaptea asta… explică Chris, am auzit zgomot şi m-am sculat. Ea avea mâna pe telefon, sau poate atunci îl închisese. Nu ştiu dacă apucase să vorbească sau nu.

Liniştită, Natalia Grifanova se reinstalase pe divan şi „trăgea” din coniac, aproape pe nerăsuflate. Malko se apropie de ea şi începu s-o scuture.

— Natalia, trezeşte-te!

Ea întredeschise un ochi şi sughiţă.

— Da, micul meu porumbel?

— Cui îi telefonai în noaptea asta?

Trăsăturile Nataliei se aspriră.

— Eu n-am telefonat.

— Minţi, spuse Malko. Ai fost văzută. Cui?

Sovietica începu brusc să se smiorcăie.

— Voiam să aflu despre Nicolai al meu… Aici mă plictisesc. Eu îl iubesc pe Nicolai al meu, ăsta de aici are o „sculă” mare, dar nu ştie să se folosească de ea… Nu e ca Nicolai al meu.

Malko îşi stăpâni pofta nebună de a-i administra o palmă.

— Ai vorbit cu el?

Ea clătină capul.

— Nu, eu vreau să plec cu el, să şterg putina de aici…

Ea întindea mâinile spre Milton, cu obstinaţia beţivilor. „Gorila” se îndepărtă, cu un mormăit de panică. Dezamăgită, Natalia se năpusti spre sticla de coniac. Malko i-o smulse.

— De ce n-ai vorbit cu Nicolai în noaptea asta?

Sovietica oftă, plictisită.

— Ba da. Am vorbit cu el.

— I-ai spus unde te afli?

Ea izbucni într-un râs murdar.

— Te-am păcălit, n-am vorbit cu el… Mi-a fost frică. Am

vrut doar să aflu dacă nu a fost rănit.

— N-a fost rănit, afirmă Malko, scrie şi în ziare.

Natalia se smiorcăi de bucurie.

— Atunci e bine. Nu vreau să i se întâmple ceva lui Nicolai.

Zâmbi fericită şi închise ochii. Malko nu mai insistă. Chris şi Milton îl priveau cu teamă.

— Ce o să facem când se va trezi? întrebă Milton. Dacă începe să urle?

— Calmaţi-o, îl sfătui agentul. Cred că vă place.

— Oh, vă rog, spuse „gorila”, mi-am făcut stagiul.

Chris Jones nu reuşea să-şi regăsească zâmbetul.

— Tot nu ştim dacă a telefonat sau nu.

Era o idee obsesivă, care nu-l părăsea nici pe Malko. Cu Natalia Grifanova totul era posibil, mai ales în starea în care se găsea.

— Aţi întrebat-o imediat?

— Da, răspunse „gorila”. Ceea ce mă nelinişteşte e că făcea pe beata, dar eu sunt sigur că în acel moment era lucidă; nu băuse decât câteva înghiţituri…

Malko ezita. Putea să o facă pe Amalia să rişte un pericol de moarte, ca şi pe cei doi americani. Dacă Natalia a fost atât de nebună pentru a telefona la K.G.B., *Niekoultourny* ar putea apărea cu sprijinul oficial al COPCON. Ce să facă cu ea? Nu găsea nici un loc unde ar fi putut-o duce şi nici în stradă n-ar fi putut s-o abandoneze. Natalia mai putea fi de folos.

— Dublaţi precauţiunile, recomandă el. Nu deschideţi nimănui. Dacă s-ar întâmpla ceva, sunaţi-l pe Steve Thomas la Ambasadă şi apăraţi-vă.

— Şi cavaleria va sosi, zise ironic Chris Jones.

— Aduceţi-ne măcar nişte hamburgeri, strigă Milton Brabeck.

— Nu există aşa ceva la Lisabona, răspunse rece Malko.

*

* *

Răcoarea de la *Gremio Litterario* contrasta plăcut cu temperatura cumplită care plutea peste Lisabona. Nori grei de furtună, gata să izbucnească, pluteau deasupra fluviului

Taho. Umiditatea era atât de mare, încât afară, după câţiva metri, cămaşa ţi se lipea de corp. Malko se duse direct la centrala telefonică. Imediat, Amalia veni spre el. După vizita din ajun la Natalia, el nu se mai întorsese la ea. Era prea periculos. Văzând-o pe Amalia, însemna că totul fusese în ordine.

— De ce n-ai venit mai devreme la mine? întrebă ea.

— Am avut treabă!

O umbră trecu prin ochii ei. Îl sărută, dar se îndepărtă imediat: tocmai intrau doi bărbaţi.

— În weekendul următor voiam să plec cu tine la Sesimbra, spuse ea. E sărbătoarea de Saint-Jean. Doar noi doi şi marea. E foarte frumos acolo. Am putea face dragoste toată noaptea…

— Doar oamenii tineri fac amor toată noapte, remarcă Malko, cu o uşoară melancolie… Sau cei care o fac pentru ultima oară…

— Malko!

Se întoarse şi-l văzu pe Steve Thomas, privindu-l furios. O lăsă pe fată şi se duse la american.

— Pentru numele lui Dumnezeu, ce faceţi? întrebă acesta din urmă. Trebuia să vă vorbesc, înainte de a-l vedea pe general. Am făcut o mică anchetă şi pare să fie în regulă.

Îl luă pe Malko într-un colţ al barului capitonat cu pluş roşu. Cu excepţia a două femei, era pustiu. Steve freca nervos o bucăţică de hârtie.

— Am impresia că mă aflu pe un tobogan imens, spuse el şi că mă îndrept spre o catastrofă. Ambasadorul nostru a fost primit de Preşedintele Republicii, la palatul Belem. Preşedintele i-a jurat că totul e în ordine şi că Portugalia va rămâne o democraţie pluralistă.

Malko ridică paharul, cu o ironie măsurată.

— Să bem pentru democraţia pluralistă!

— Pe dracu’ aşa democraţie, mormăi ironic Steve Thomas. Au început să aresteze preoţi. Asta e semn rău. În nici o administraţie nu se poate intra fără carnet de membru al Partidului Comunist.

Un angajat al hotelului se apropie de Malko şi-i spuse în şoaptă:

— Senhor, sunteţi chemat la intrare.

— Mă duc, spuse Malko. Trebuie să fie Vedras.

În trecere, îi adresă un zâmbet Amaliei şi ieşi. Un Mercedes 280 negru, aştepta în faţa intrării, cu un şofer în picioare, lângă portieră. El înaintă, deschizând-o în faţa agentului. Perdelele nu lăsau să se vadă cine se afla în interior. Malko urcă în maşină cu o oarecare teamă. Deşi Taunus-ul era în spate, el nu prea avea încredere în militarii portughezi.

Un ofiţer bărbos, cu trăsături obosite şi dulcege, ocupa aproape toată bancheta din spate a Mercedes-ului. Era un gigant. Cu barba tăiată scurt, pătrată, în uniformă verde cu epoleţi roşii, ornaţi cu patru steluţe de aur, era un general de armată. În mâna stângă ţinea un ţigaret lung, exact ca o cocotă stil 1900. Îi întinse dreapta lui Malko.

— General Vedras. Dumneavoastră sunteţi prinţul Linge, nu-i aşa?

— Exact, spuse acesta.

Maşina demară şi coborî spre centru. Generalul zâmbi ambiguu.

— Vă rog să mă scuzaţi că nu vă invit la dejun, dar Lisabona este plină de zvonuri şi dumneavoastră nu sunteţi chiar un sfânt, dacă ţin cont de părerea multora din camarazii mei. Îmi asum şi aşa un risc, întâlnindu-vă… De altfel, dacă eraţi american, nici n-aş fi putut face aşa ceva. Spuneţi-mi repede motivul pentru care aţi vrut să mă vedeţi.

— Este vorba despre un complot ce vizează trecerea puterii în mâna comuniştilor, explică Malko.

Îi povesti totul, fără a menţiona sursa informaţiilor: Natalia Grifanova. Încrederea avea şi ea limite! Generalul Vedras asculta. Înălţă capul, neascunzându-şi surpriza atunci când bărbatul din faţa lui menţionă despre eliminarea tuturor şefilor mişcării din 25 aprilie.

— Nu prea mi se pare posibil, spuse el. Ar trebui un *timing*[39] extraordinar, căci dacă unul dintre noi este asasinat, asta ar declanşa imediat o serie de măsuri ce ar împiedica orice încercare de lovitură de stat.

---

[39] Ritm (n.a.).

Malko simţea că e dificil să-l convingă. Încetase să fumeze şi îşi freca nervos mâinile.

— Şi armele? întrebă austriacul. Nu credeţi că e grav?

— Armele… Ştiam că ele sunt aici! Noi le cunoaştem numărul şi caracteristicile. În plus, ştim şi despre importurile sovietice. Aceste arme sunt destinate miliţiilor „populare” controlate de comunişti pentru sprijinirea armatei, în caz de contrarevoluţie. Pentru moment, noi nu putem face nimic. Dacă ordon o percheziţie la sediul Partidului Comunist pentru mâine, ei vor fi preveniţi în această seară, nu vor deschide celor de la COPCON, iar în cele din urmă, eu voi fi considerat fascist.

— Deci nu se poate face nimic?

Generalul Vedras clătină uşor capul.

— NU! Trebuie să aşteptăm, să fim vigilenţi. Deocamdată avem încă situaţia în mână, probă că eu vă pot întâlni…, adăugă el ironic.

Malko nu era de aceeaşi părere. Generalul i se părea cam moale, de felul celor care sfârşesc în faţa plutonului de execuţie, dar el nu putea să-l forţeze.

Mercedes-ul încetini. Malko văzu că reveniseră în faţă la *Gremio.* Maşina se opri. Schimbă o strângere de mână cu ofiţerul portughez, care-i spuse:

— Mulţumiţi-le amicilor dumneavoastră. Noi nu rămânem indiferenţi faţă de eforturile lor. Trebuie totuşi să mai aşteptăm.

Coborî, gândindu-se la fraza generalului. Era ca şi cum acesta ar fi vrut să-l încurajeze. Dar pentru ce?

Dacă armata portugheză nu putea pătrunde în interiorul Partidului Comunist Portughez, ce ar fi putut face C.I.A.?

Reintră la *Gremio,* unde Steve Thomas îl aştepta. Americanul, care de obicei nu bea, era acum la al treilea pahar de porto alb. Ascultă cu lăcomie şi curiozitate, apoi cu decepţie.

— Nu e nimic de tăcut cu portughezii ăştia, reflectă el. Le tremură izmenele pe ei, le este teamă să nu fie consideraţi fascişti. Totuşi, trebuie iertaţi pentru multe. Suntem, deci, în acelaşi punct…

— Aproape, mărturisi Malko.

— Dacă Natalia Grifanova spune adevărul, continuă Steve Thomas, armele antrepozitate la Partidul Comunist vor fi folosite foarte repede. Cred că e o chestiune de zile. Deci, ar trebui să-i împiedicăm.

— Aveţi vreo idee? întrebă Malko politicos. Poate doar dacă am folosi B.52. Ştiţi că asta nu e prea bine văzut de către adevăraţii democraţi.

Steve Thomas nu avu nici măcar curajul să-şi arboreze zâmbetul său sarcastic. El oftă:

— O să trimit un raport. Unul în plus. Langley nu va putea spune că nu a fost prevenit. Apoi, va trebui să o scoatem pe această Natalia Grifanova din ţară. Altfel, vom fi într-o serioasă încurcătură. Poate Julio de Carvalho ne va ajuta.

— Poate, spuse Malko.

Amalia apăru în uşa barului, cu un surâs întrebător. Ea îşi terminase serviciul. Malko se scuză o clipă faţă de american.

— Mai rămâi mult? întrebă tânăra femeie.

— Nu ştiu cât mai am de stat. Ne izbim de o problemă complicată: să scoatem armele care se află la Partidul Comunist. Dar pare imposibil…

Amalia înălţă capul.

— Comuniştii sunt foarte prudenţi. Se spune că Alvaro Cunhal continuă să nu doarmă două nopţi la rând în acelaşi apartament, ca atunci când era în clandestinitate…

— Bine, trebuie să mă întorc la Steve, spuse Malko Voi încerca să vin cât mai curând.

Amalia îi reţinu braţul, cu o lucire veselă în ochi:

— Stai puţin, cred că aş putea să te ajut. Cunosc o modalitate de a pătrunde în sediul Partidului, fără a trece prin uşă.

Capitolul XIV.

— Vorbeşti serios? întrebă Malko.

Amalia confirmă cu convingere.

— Bineînţeles! Cunosc pe cineva care ştie cum se poate intra în clădirea Partidului Comunist.

Malko privi în jurul său. În bar nu mai rămăsese decât Steve Thomas. Evident, nu era indicat s-o invite pe Amalia la masa şefului C.I.A. La Lisabona. Era totuşi soluţia cea mai simplă. Pentru moment şi spionii K.G.B.-ului ştiau că Amalia era metresa lui.

— Vino, spuse el.

Steve Thomas o privi pe tânără cu o oarecare surpriză. Nu era genul care să amestece afacerile cu plăcerea. Malko se grăbi să-i explice.

— Amalia pretinde că ne poate ajuta în afacerea cu armele, anunţă el.

— Nu e momentul pentru poveşti cu zâne, suspină americanul. Avem destule pe cap şi aşa…

— Dar este adevărat, protestă fata, cu indignare. Când am fost la tatăl meu, la închisoare, mi-a povestit despre un vechi agent de la PIDE, arestat şi el, un anume Miguel Ribeiro, care ştie unele lucruri despre clădirea Partidului. El povestea că există o intrare secretă.

Cei doi bărbaţi schimbară priviri surprinse. Era prea frumos.

— Cum de este la curent cu asta? întrebă Malko.

— Asta nu ştiu, răspunse Amalia.

— Cum putem afla? interveni Steve Thomas, pe care problema începuse să-l intereseze.

— Mergând şi vorbind cu el, replică Amalia. Când mă duc să-l văd pe tata, n-aveţi decât să veniţi cu mine.

În faţa expresiei incredule a lui Malko, ea adăugă imediat:

— Nu e imposibil! La Monsanto, toţi gardienii sunt salazarişti, deoarece nu au fost schimbaţi de noul regim. Prizonierii politici au dreptul să primească vizite în fiecare

zi, între orele zece şi unsprezece. În teorie doar familia, dar asta nu se verifică. Ei închid ochii pentru că sunt prieteni şi logodnice care altfel n-ar avea dreptul să vină. E de-ajuns să lăsaţi *cedula*[40] la intrare şi o puteţi lua la ieşire. Nici nu se uită la ea, e doar o formalitate. Pot să vă împrumut una, care aparţine unui prieten. Dumneavoastră vorbiţi portugheza, deci nu e nici o problemă. Dacă vă interoghează cineva, spuneţi că sunteţi un amic al tatălui meu…

Malko ezita. Era tentant şi nebunesc. O făcea pe Amalia să-şi asume un risc serios şi acelaşi lucru era valabil şi pentru el. Fără să mai ţină cont de ce va găsi acolo.

— Când vă duceţi? întrebă el.

— Mâine, la unsprezece.

Simţi privirea lui Steve Thomas aţintită asupra lui. Intenţionat, americanul nu intervenise. Era o decizie pe care Malko trebuia să o ia singur.

— Foarte bine, spuse acesta. Voi merge cu dumneavoastră.

*

* *

— E o budincă, explică Amalia bătrânului gardian în uniformă verzuie. E caldă, nu trebuie s-o desfaceţi.

Gardianul clătină capul, cu un aer dezolat.

— *Senhora,* sunt obligat s-o deschid, ăsta e regulamentul. Altfel voi avea neplăceri.

Deschise cartonul şi înfipse un deget destul de murdar în budincă, pentru a verifica dacă nu există arme. Apoi închise la loc cartonul, îl scotoci rapid pe Malko şi în final, le făcu semn să treacă. O gardiană o inspectă pe Amalia, apoi ei dădură *cedula* unui alt gardian, care le puse împreună cu celelalte, pe o măsuţă instalată în aer liber. Se aflau în curtea închisorii Monsanto. Actul lui Malko fusese procurat de Ibrahim şi purta fotografia lui. În ajun, graţie unui sistem bine pus la punct, se asigurase că nu-l urmărea nimeni şi dormise la Amalia, plecând a doua zi direct la Monsanto.

Acum erau aproape să-şi atingă scopul. Trebuiau să treacă numai de grilajul care ducea la vorbitor şi la

[40] Buletin de identitate (n.a.).

închisoarea propriu-zisă. Până acum, nimeni nu-i acordase o atenţie deosebită.

Vreo patruzeci de vizitatori aşteptau deja să intre. Malko îşi spuse că, de când era la Lisabona, nu văzuse niciodată atâtea femei frumoase. O reperă imediat pe soţia bancherului, cu corpul ei de băieţandru şi care, cu toată căldura, purta ciorapi negri şi un costum negru. O observă când trecea prin faţa gardienei, care o salută cu un semn din cap, dar n-o atinse.

Încărcaţi cu pachete, flecărind între ei, vizitatorii aşteptau ca fiecare să ajungă la control.

Unul dintre paznici deschise grilajul spre închisoarea în formă circulară, înconjurată de un fel de şanţ acoperit cu ciment, ce ducea spre anumite celule. Şirul de vizitatori trecu peste un fel de pod. Deodată, nişte urlete şi interjecţii se auziră dinspre şanţ. Unii deţinuţi stăteau la soare, în faţa celulelor lor, lungiţi pe ciment. Malko văzu un spectacol ciudat. Înarmat cu un furtun de stropit, un gardian stropea vreo douăzeci de tineri, care fugeau ţipând. Văzându-i pe vizitatori, unii prizonieri începură să se dezbrace aducând injurii paznicilor, improvizând un gen de dans obscen în jurul celui cu furtunul. Bătrânul gardian care escorta vizitatorii, mormăi dezgustat:

— O ruşine! În fiecare zi el la fel. Aceşti maoişti nu vor să se spele. Nici nu le ştim numele. Când îi interogăm spun: „Mă cheamă Carvalho, sau Cunhal, sau Suarez”. Se comportă ca nişte porci!

Mai rămăsese de trecut un singur grilaj. Gardianul îl deschise şi numără vizitatorii care intrau. În interiorul clădirii circulare era frig şi întuneric. Ei înconjurară o grămadă de paturi ruginite, îngrămădite până-n tavan şi ajunseră la vorbitor. Toţi deţinuţii politici erau aici, îngrămădiţi într-o cameră mare, fără ferestre, doar cu nişte luminatoare înguste, zăbrelite. Erau numai bărbaţi, majoritatea îngrijiţi şi bine îmbrăcaţi. Amalia se repezi spre un bărbat masiv într-un pulover, purtând ochelari, îl îmbrăţişa cu căldură.

— E tata, îi spuse ea lui Malko.

Vizitatorii şi deţinuţii se îmbrăţişau cu strigăte de bucurie,

se formau grupuri, după familii sau afinităţi. Toţi deţinuţii păreau sănătoşi.

Malko o reperă pe femeia în negru. Ea se refugiase cu soţul ei în spatele unei grămezi de paturi şi-l îmbrăţişa cu pasiune. Îi putea vedea şoldurile ce se ondulau, când se proptea de bărbatul ei. Era chinul lui Tantal. Dar el nu venise ca să facă pe spectatorul!

Doi gardieni circulau printre grupuri, încercând să treacă cât mai neobservaţi. Amalia îl prezentă pe Malko tatălui ei. Acesta îi fu simpatic de la început, cu figura sa deschisă şi aerul de om solid.

— E greu? întrebă Malko.

Portughezul făcu o figură resemnată.

— Evident, nu e Buchenwald. Gardienii sunt amabili cu noi. Dar închisoarea e foarte veche şi nu are nici un confort. Trebuie să ne spălăm cu apă rece ca gheaţa şi nu există încălzire. Astă iarnă a fost foarte greu. Câteodată, ofiţerii de la COPCON ordonă ca anumiţi deţinuţi să fie închişi în celule în care arde un bec zi şi noapte.

— Ce vi se reproşează?

Tatăl Amaliei ridică din umeri.

— Eu am fost interogat de un locotenent de la Divizia V, care mi-a spus: „Vom încerca să găsim împreună culpa dumneavoastră.” Noi suntem prizonieri. Prietenii noştri care sunt afară nu vor face nimic, tocmai pentru a evita să fim împuşcaţi. Priviţi-i pe cei trei de acolo, sunt familia Espiritu Santo, cei mai mari bancheri din Portugalia. Au fost arestaţi fără motiv. Dacă lucrurile vor merge prost, vor fi împuşcaţi.

Femeia în negru se dezlipise de soţul său. Malko îi făcu un semn discret Amaliei, care-l trase pe tatăl ei. Acesta se băgă printre grupuri şi reapăru câteva minute mai târziu, însoţit de un bărbat scund şi uscăţiv, cu aspect milităros şi-l prezentă lui Malko:

— Miguel Ribeiro.

Miguel strânse mâna agentului, cu o privire înţepată. Ochii lui cafenii, foarte adânciţi în orbite, îi dădeau aerul unui viezure. După gâtul ridat îţi puteai da seama că era mai bătrân decât părea.

— Cred că vă voi putea ajuta, spuse el.

Malko nu avea chef să lungească vorba.

— E adevărat că dumneavoastră cunoaşteţi un mod de a pătrunde în clădirea Partidului Comunist din strada Sirp?

Fostul poliţist de la PIDE răspunse aproape fără a mişca buzele.

— Da! Înainte de 25 aprilie, sediul Partidului aparţinea Legiunii portugheze, o organizaţie naţionalistă. Acum i se spune fascistă. Ei au amenajat o galerie secretă care le permitea să scape în caz de percheziţie, ei nefiind întotdeauna de acord cu Caetano. Cred că ea mai există şi acum.

— Ştiţi cum se poate ajunge acolo? întrebă Malko, plin de speranţe.

Fostul poliţist şopti:

— Da!

Era clar că nu avea poftă să spună mai mult. Tăcerea se prelungi câteva secunde. Amalia şi tatăl ei îi priveau pe cei doi, fără a scoate un cuvânt.

— Ce doriţi ca recompensă pentru această informaţie? întrebă Malko.

— Să mă scoateţi de aici!

Agentul înţelese că nici nu mai era cazul să se tocmească. Celălalt era prea şiret pentru a accepta un compromis.

El privi grilajul ce se găsea în spatele vorbitorului. Nu era o ocnă, dar era totuşi o închisoare… cu gardieni şi zăbrele.

— Aveţi vreo idee despre cum…

Ex-poliţistul de la PIDE zâmbi ironic.

— Nu, *senhor.* Altfel, aş fi fost deja afară… Dar, poate, cu mulţi bani…

Amalia asculta cu atenţie convorbirea. Ştia ce-i promisese Malko, dar acum însemna evadarea a două persoane. Dacă s-ar fi putut introduce arme, n-ar fi fost dificil să fie neutralizaţi gardienii şi aşa în număr mic.

O sonerie începu să sune strident. Imediat, vizitatorii şi deţinuţii începură să se îmbrăţişeze ca nebunii, în toate colţurile. Amalia îşi îmbrăţişă tatăl, femeia în negru pe soţul său. Prizonierii trebuiau să intre primii. Vizitatorii îi priveau cu tristeţe. Malko se apropie de Miguel.

— Voi vedea ce pot să fac. Vă voi anunţa prin tatăl Amaliei. Celălalt înclină capul, fără a răspunde, deoarece chiar atunci, un gardian trecea pe lângă ei…

În momentul în care toţi prizonierii părăsiseră vorbitorul, se deschise celălalt grilaj, cel pentru vizitatori.

Unul câte unul, număraţi de gardieni, ieşiră afară unde formalităţile se terminară foarte repede. Li se înapoiară actele, fiind chemaţi nominal. Malko, ce se numea Goncalvo Rocha, se regăsi în curte în spatele frumoasei femei în negru. În trecere, ea lăsa o dâră de parfum. Se lupta cu uşa grea ce dădea în stradă. Malko se repezi s-o ajute. Ochii ei castanii îl priviră cu o lucire de interes şi gura ei mică, plină şi roşie se deschise într-un surâs senzual, cald, languros şi totodată lacom. Malko se întrebă de cât timp nu mai făcuse amor.

— Nu prea sunt vesele despărţirile, remarcă el.

Toţi vizitatorii de la Monsanto erau ca nişte pasageri într-un lift rămas în pană. Între toţi se stabilea un soi de fraternitate. Tânăra femeie înălţă capul.

— Aşa este, dar e mult mai greu pentru cei care rămân. Ea se întoarse şi privi spre închisoare, cu lacrimi în ochi. Se îndreptă apoi spre un superb Mercedes 450 ŞI, albastru închis. Malko o privea depărtându-se, când, brusc, îi veni o idee. Se întoarse spre Amalia, care tocmai ajunsese lângă el.

— Aşteaptă-mă aici o secundă.

Plecă cu paşi mari spre Mercedes, al cărui motor pornise deja şi bătu uşor în geam. Tânăra femeie îl privi, cu o expresie neliniştită, coborând geamul maşinii. El se aplecă spre ea, respirând parfumul pe care-l emana corpul ei.

— Aş vrea să vă vorbesc, spuse el. Este ceva important, care-l priveşte pe soţul dumneavoastră.

Ea încruntă sprâncenele.

— Ce vreţi să spuneţi?

— Că, eventual, aş putea să-l ajut să iasă de la Monsanto.

— Cine sunteţi dumneavoastră?

— Numele meu nu vă va spune mare lucru, dar eu ştiu cine sunteţi.

— Mă grăbesc, spuse ea. Am putea..

— Pot urca lângă dumneavoastră? întrebă Malko. E important.

După ce ezită, ea deschise portiera maşinii. Fusta îi era ridicată, descoperind un ciorap negru. În pofida corpului zvelt, avea pulpe pline şi frumos formate. Malko se aşeză lângă ea. Mercedes-ul demară, trecând prin faţa închisorii şi a Amaliei, împietrită de uimire.

— Ce doriţi? întrebă ea. Sper că nu e o glumă.

— Vreau să-l ajut pe soţul dumneavoastră să evadeze, răspunse el.

Maria da Costa îi aruncă o privire rapidă şi spuse cu răceală:

— Cine sunteţi? De ce îmi propuneţi asta?

Vizibil, ea îl considera un agent provocator. El se grăbi să întrebe:

— Îl cunoaşteţi pe Julio de Carvalho, bătrânul…

— Foarte bine, răspunse ea.

— El mă cunoaşte. Eu sunt prinţul Malko Linge. Puteţi verifica prin el. Neîncrederea dumneavoastră este perfect legitimă.

Ea se îmbujora, jenată.

— Nu asta am vrut să spun. Dumneavoastră nu mă cunoaşteţi. De ce v-aţi asuma un asemenea risc?

Malko zărea deja frunzişul din parcul Edourd VII.

— Vă invit să bem un pahar undeva, propuse Malko. Vom fi mai liniştiţi şi vom sta de vorbă.

Ea coti la stânga şi stopă în faţa enormului hotel *Ritz,* o clădire cu cincisprezece etaje, în autogestiune de trei luni.

După ce parcă maşina, Maria da Costa îl conduse pe Malko printr-un hol, până la un imens salon.

Totalmente pustiu, luxos mobilat şi mare cât o sală de aşteptare din gară, semăna cu Marienbad. Un chelner se ivi din neant şi agentul comandă două pahare de porto.

Şampania Dom Perignon era necunoscută încă. Maria da Costa îşi încrucişă picioarele, îşi trase fusta şi-l studie pe Malko. El simţi, după expresia ochilor ei, că nu-i displăcea. Era foarte important.

— E o poveste lungă, începu el.

*

* *

Ochii Mariei da Costa străluceau ca nişte stele. El pândea reacţia femeii la ultima sa întrebare. Respirând profund, femeia spuse:

— Accept.

Mai rămâneau de reglat vreo sută de detalii importante. Malko îi luă mâna şi i-o sărută. Îi zărea pielea albă prin dantelă. Maria da Costa se retrase.

— Trebuie să plec.

Agentul se ridică, lăsă chelnerului 100 *escudos* şi se urcă în maşină. Femeia conducea foarte repede, urcând spre parcul Monsanto. La un viraj brusc, fusta i se ridică până la marginea ciorapilor, atrăgând privirea austriacului, ca a unui amant.

Se aştepta ca ea să-şi tragă fusta, cum făcuse mereu până acum, dar ea nici nu se mişcă, concentrată asupra volanului. Malko simţi o căldură ce-i urca pe şira spinării. Reproşându-şi îndrăzneala, îşi lăsă totuşi mâna pe genunchiul rotund, aşteptându-se la un gest de retragere sau, mai rău, la un reproş. Cu un gest sigur, Maria da Costa trecu în viteza a treia şi bărbatul fu lipit de scaun. Fără să vrea, crispă mâna pe genunchiul femeii, dar mişcarea maşinii îl antrena mai sus şi ajunse astfel la fina jartieră neagră. Când remarcă, cu oarecare platitudine, nu mai avea aceeaşi voce:

— Aveţi cele mai frumoase picioare din lume!

— Mulţumesc, spuse Maria.

Ea continua să conducă, ca şi cum n-ar fi simţit degetele lui Malko, atingându-i pulpa. Privirea ei părea lipită de parbriz.

— Vă duc înapoi, spuse ea.

Degetele agentului atinseseră pielea de deasupra ciorapilor. Nu îndrăznea să mai spună ceva, pentru a nu rupe farmecul clipei. Foarte încet, începu să maseze în interiorul pulpei. Simţea picioarele desfăcându-se uşor, sub mângâierea sa. Broboane fine de sudoare apăruseră pe fruntea Mariei. Gura îi era întredeschisă, mâinile strângeau volanul. Ajungând la o pantă destul de abruptă, el deveni şi mai îndrăzneţ.

Maria da Costa nu purta decât ciorapii negri sub fusta de lână. Când Malko o posedă, expresia ei rămase neschimbată. Ochii ei continuau să fixeze drumul. El o mângâie foarte tandru, fără a o privi. Pe nesimţite, bazinul ei basculă pe scaunul de piele, ca pentru a-l ajuta. Îşi sprijinise ceafa pe rezemătoarea pentru cap şi conducea mai încet, cu piciorul stâng întins în faţa ei, cu dreptul puţin îndoit, pus pe accelerator. Nici măcar o secundă femeia nu-i aruncă vreo privire.

Erau depăşiţi de alte maşini care nici nu erau conştiente de superbele clipe de erotism ce se petreceau în Mercedes.

Cu respiraţia întretăiată şi picioarele dezgolite până peste pulpe, Maria da Costa părea că ignoră ceea ce se petrecea, deşi mângâierile lui Malko erau din ce în ce mai precise.

Cu mâinile crispate pe volan, cu gura întredeschisă, ea se redresă brusc în scaun. Piciorul ei stâng se destinse şi, involuntar, apăsă pe frână. Malko era cât pe-aci să treacă prin parbriz, cu mâna mângâind mereu pielea umedă şi fierbinte a Mariei. Dar aceasta îşi recăpătase deja calmul.

Îndepărtă încet degetele lui Malko de pe pântecul ei. Apăsând ambreiajul, mâna i se duse puţin prea departe, atingând virilitatea lui Malko, cu o complicitate tandră. Rapid, cu mâna stângă, îşi trase fusta în jos. Doar bujorii din obraz îi trădau emoţia…

— Aţi ajuns, îi spuse ea, cu o voce puţin răguşită.

Agentul înălţă privirea, cu tâmplele pline de tobe ce băteau darabana. Se aflau din nou în faţa închisorii Monsanto. Amalia aştepta în maşina tip „540”. Când Mercedes-ul opri, ea se repezi spre maşină. Femeia îi întinse mâna lui Malko, cu un zâmbet complice.

— Aştept noutăţi de la dumneavoastră, spuse ea cu voce tare.

Cu o voce mai scăzută, spuse:

— Mulţumesc.

Imediat după ce el coborî, Mercedes-ul demară, urmărit de privirea Amaliei. Ea îl privea pe Malko, puţin suspicioasă.

— De ce ai plecat cu ea?

— Am veşti bune, anunţă el.

— Ce ţi-a spus cu voce joasă?

Malko nu avu curajul să mintă.

— Mulţumesc!

*

* *

Steve Thomas nu-şi ascundea oboseala şi tristeţea. Totuşi, la început, planul lui Malko îl entuziasmase.

— Pentru această operaţiune trebuie să cer autorizaţie de la Washington, spuse el. Dacă veţi fi prins, acest fapt poate avea consecinţe incalculabile.

Cei doi discutau în biroul americanului, de pe Avenida Duque de Loulé.

— Este singurul mod de a ajunge la aceste arme, sublinie Malko, pentru că portughezii sunt ca şi paralizaţi.

— Ştiu, spuse Steve, dar nu ţin deloc să mă trezesc în faţa unei comisii de anchetă a Senatului, aşa că trebuie să aşteptăm unda verde. O avem deja pe Natalia Grifanova. Langley îmi transmite s-o scot din Portugalia, pe ei interesându-i ca ea să ajungă într-o ţară neutră, unde să poată cere azil politic. Ei cred că ea e o „poamă” plantată de K.G.B. Ca să ne „înveselească”.

— Totul este posibil, spuse Malko, dar au plătit scump, dacă varianta asta e adevărată. Noi nu avem timp de pierdut. După părerea Nataliei, lovitura trebuie să aibă loc până la sfârşitul lunii.

Steve asculta. Brusc, îşi trânti ochelarii pe masă.

— În fond, la dracu’! O facem!

Ochii săi cenuşii sclipeau cu hotărâre.

— De ce aveţi nevoie, până la urmă? întrebă el.

Malko îi răspunse. Nu era foarte greu.

— Ibrahim se va ocupa de toate acestea, spuse Steve Thomas. În patruzeci şi opt de ore veţi avea tot ce vă trebuie. Dar, ţineţi minte, dacă sunteţi prins, eu nu pot face nimic pentru dumneavoastră…

— Ştiu, spuse Malko. Nu voi fi prins!

*

* *

De aproape o oră, agentul aştepta în faţa unei case liniştite de pe strada Alcolena, din cartierul rezidenţial

Restelo, care se afla puţin mai sus de palatul Belem. Parcursese un circuit incredibil, pentru a fi sigur că nu e urmărit. Văzând Mercedes-ul Mariei da Costa, bătăile inimii i se accelerară. Cu un pas vioi, femeia ajunse la maşina lui şi intră.

— Totul este gata, anunţă ea. Ei vă aşteaptă…

Vocea îi tremura de emoţie. Lui Malko cerul i se părea brusc mai albastru.

— Vom acţiona mâine, spuse el.

De la prima lor întâlnire trecuseră patru zile. În fiecare seară se întreba dacă nu va fi trezit de focuri de armă, dacă K.G.B.-ul nu va câştiga cursa contra-cronometru.

Natalia se mai calmase. Malko nu o mai văzuse, lăsând-o în grija „gorilelor”.

— Ştiţi unde să vă duceţi după aceea? întrebă el.

— Da, totul este pregătit. Dacă ne ajută Dumnezeu, vom părăsi Portugalia la o oră după evadare.

— Atunci, pe mâine, la dumneavoastră, la ora nouă.

Nici măcar nu-şi strânseră mâna.

Coborând spre Belem, Malko fu nevoit să oprească, pentru a lăsa să treacă un convoi de maşini utilate cu difuzoare, care chemau Portugalia să manifesteze în favoarea Partidului Socialist. Ceva mai departe, un agent de la „Dinamizarea Culturală” schimba data afişelor care chemau la manifestaţie, în speranţa că va înşela poporul.

Capitolul XV.

— Întoarceţi-vă, ordonă Malko. Încet, mai încet...

Maria da Costa asculta docil, cu figura gravă, învârtindu-se uşor, în vârful picioarelor, ca un manechin... Ea purta o bluză albă cu jabou de dantelă şi o fustă neagră plisată, cu eternii ei ciorapi negri. Machiajul era ceva mai strident ca de obicei.

Parchetul lustruit din marele salon cu mobile de palisandru, scârţâia sub greutatea ei. Prin geamul cu vitralii se vedea palatul Belem, fluviul Taho şi podul enorm care făcea ca oraşul să semene cu San Francisco.

Ea veni în faţa lui, cu o expresie neliniştită.

— Merge?

— Da, o asigură el. Haidem!

Femeia traversă salonul luxos şi se opri în prag, cu lacrimi în ochi, parcurgând camera cu privirea.

— Probabil e ultima dată că mă aflu aici, spuse ea.

Malko o împinse uşor. Nu era momentul pentru înduioşări! Simţi braţul femeii tremurând. Viaţa pe care o dusese până acum nu o pregătise pentru acest gen de aventură. Putea să clacheze în orice clipă, ceea ce ar fi însemnat închisoarea.

— Încercaţi să păreţi cât mai firească, o sfătui el. Paznicii de închisoare au câteodată un al şaselea simţ. Nu vă gândiţi la ceea ce veţi face, gândiţi-vă că mergeţi să faceţi dragoste cu soţul dumneavoastră. Asta vi se va citi în ochi.

Ea înclină capul, fără a răspunde. Se urcară în Mercedes. Taunus-ul condus de Ibrahim demară în urma lor. Krisantem se afla lângă brazilian şi Amalia în spate. Malko mângâie uşor pulpa Mariei da Costa, pentru a o decontracta. Ea zâmbi vag. Până la închisoarea Monsanto nu mai schimbară nici un cuvânt.

În timp ce efectua manevrele pentru a parca, Maria da Costa anunţă:

— Sunt aici, ne aşteptă cu camioneta.

Malko zări o camionetă de brutărie, staţionată la

douăzeci de metri de intrarea închisorii. Dacă totul decurgea bine, era ultima dată când o vedea.

— Mergeţi, spuse el.

Femeia se întoarse şi ieşi din maşină. Malko îi întinse un carton, conţinând o tartă enormă.

— Noroc! murmură el.

O privi depărtându-se, împingând poarta grea a închisorii şi dispărând. Era ora zece fără cinci.

*

* *

Paznicul care inspecta tarta nu remarcă zâmbetul Mariei da Costa. Ochii i se opriseră pe sânii ei, ce se puteau ghici prin dantelă.

Soneria care anunţa începerea vizitei se declanşă, chiar în clipa în care ea depunea actele.

Cu un pas de robot, tânăra femeie se îndreptă spre cea numită şi „scotocitoarea”. Aceasta îi adresă un zâmbet şi îi făcu semnul obişnuit să intre în rând cu ceilalţi. Sângele bătea atât de tare în tâmplele Mariei, încât ea nu mai auzea nimic.

Zăngănitul grilajului care se deschidea, o făcu să tresară. Vizitatorii se năpustiră sub ochii somnolenţi ai celor doi gardieni obişnuiţi.

Maria da Costa se repezi spre soţul ei şi-l îmbrăţişă. Una din mâinile bancherului alunecă de-a lungul pulpei soţiei sale, ca şi cum nu mai putea de dorinţă. Apoi o sprijini de pat, sărutând-o cu patimă. Nimeni nu le mai dădea atenţie.

Se depărtară puţin unul de celălalt, gâfâind şi privind în jurul lor: cei doi gardieni erau în celălalt capăt al vorbitorului. Miguel Ribeiro şi tatăl Amaliei se apropiaseră şi o observau pe Maria.

— Repede, spuse soţul ei.

Maria ezită o fracţiune de secundă, înainte de a-şi ridica fusta până-n talie, descoperind ciorapii negri şi pielea albă de deasupra. Dar, sub jartiere, în jurul fiecărei pulpe, avea câte un harnaşament făcut din două benzi late de cauciuc, care susţineau câte o armă Beretta automată 38 cu ţeava scurtă! Soţul ei luă cele două arme şi-i întinse una lui Miguel Robeiro.

Maria îşi coborî fusta, în timp ce unul din paznici tocmai se apropia. Jenat, el întoarse capul.

Cei trei bărbaţi rămaseră împreună, cu armele ascunse sub pulovere, fără a scoate un cuvânt. Nici unul nu avea chef de conversaţie. Numărau minutele.

În fine, se auzi soneria, provocând obişnuitele îmbrăţişări. Maria da Costa strânse mâna soţului ei, mai să o frângă.

— Du-te, murmură ea.

Jorge da Costa şi Miguel Ribeiro se îndreptară spre grilajul prin care treceau vizitatorii, amestecaţi în mulţime. Când ajunseră la grilaj, unul dintre gardieni scotea deja lanţul de chei, pentru a deschide. Îi văzu pe cei doi deţinuţi şi deschise gura pentru a spune ceva. Miguel Ribeiro îi vârî Beretta sub nas.

— Cheile, repede!

Bătrânul paznic văzu arma şi aerul hotărât al fostului ex-poliţist de la PIDE. Îl cunoştea, ştia că era periculos şi că putea să-l ucidă. Tremurând, îl întinse cheile.

— E o tâmpenie, murmură el. Veţi fi prinşi.

Ribeiro aşteptă câteva clipe. Jorge da Costa se pregătea să se strecoare spre cel de-al doilea paznic, cel care deschidea grilajul deţinuţilor. Se apropie prin spate, îi lipi ţeava armei de ceafă şi strigă:

— Nu mişca sau te omor!

Împietrit, gardianul rămase nemişcat. N-avea nici cea mai mică poftă să moară.

— Nu faceţi asta, murmură el.

În acest moment, Miguel Ribeiro strigă din toate puterile:

— Toată lumea afară! Tovarăşi, e o evadare!

Întâi dezorganizaţi, deţinuţii alergară totuşi spre grilajul pe care ex-poliţistul se pregătea să-l deschidă.

Oamenii plângeau, se îmbrăţişau din nou, cu speranţa în ochi. Dar, încă nu erau liberi.

Cu cei doi bărbaţi înarmaţi în fruntea celor şaizeci de deţinuţi ieşiră din vorbitor, trecură prin faţa paturilor şi ajunseră la podul care ducea spre ieşire.

Văzând mulţimea sosind, paznicul care supraveghea grilajul învârti cheia. Era însă prea târziu. Îşi dădu sema că numărul vizitatorilor era egal cu cel al deţinuţilor. Ribeiro îi

luă cheile şi, după ce toată lumea ieşise, îl împinse înăuntru şi încuie grilajul. Cu arma în mână, Jorge da Costa şi soţia sa apărură lângă paznicul însărcinat cu remiterea actelor de identitate. Acesta rămase cu gura căscată, văzând Beretta.

— Astăzi poţi să le păstrezi, îi spuse ironic bancherul.

Oamenii de ordine nu erau înarmaţi şi nu puteau face nimic. De altfel, nici nu ţineau neapărat…

Pentru a fi iar în libertate, mai rămăsese de trecut doar poarta închisorii, care dădea în stradă. Toţi se năpustiră spre ea. Înainte de a părăsi închisoarea, Miguel Ribeiro smulse firele centralei telefonice. Jorge da Costa trecu primul poarta grea. Era liber.

*

* *

Tensiunea din maşinile care aşteptau afară devenise insuportabilă. Din închisoare nu se auzea nici un zgomot. Gardianul din faţa închisorii, care dirija circulaţia, îşi continua baletul. Malko îşi privi ceasul: era unsprezece.

Când poarta se deschise, inima încetă să-i mai bată. Îl văzu pe soţul Mariei da Costa şi ştiu că reuşiseră.

Gardianul-balerin se întoarse şi înţepeni. O mare de bărbaţi şi de femei ţâşneau prin poarta larg deschisă. Miguel Ribeiro, tot cu arma în mână, se repezi la paznic şi-l doborî cu o lovitură în plină figură.

Oamenii plecau, alergând în toate direcţiile, ţinându-se de mână, plângând de emoţie, pierzându-şi pantofii.

La trei sute de metri mai sus, postul de jandarmerie nu ştia încă nimic.

Ultimii deţinuţi trecuseră poarta închisorii. La Monsanto nu mai rămăseseră decât gardienii, care urlau de furie în celulele lor. Era evadarea cea mai masivă după 25 aprilie.

Fusese ideea lui Malko. Cu cât vor fi mai mulţi deţinuţi de căutat, cu atât eforturile poliţiei şi ale COPCON vor fi mai dispersate! Mulţi vor fi prinşi, dar nu toţi.

Malko sări din Mercedes. Tatăl Amaliei, soţii Costa şi Miguel Ribeiro soseau. Amalia plângea de emoţie şi de frică. Maria da Costa se aruncă în braţele lui Malko.

— Mulţumesc, mulţumesc.

Soţul ei urca deja în camioneta brutarului. Brusc, Maria îl

sărută pe gură, corpul ei lipindu-se de al lui, apoi alergă şi ea spre camionetă. Făcură semn cu mâna, ca şi cum nimic nu s-ar fi întâmplat şi camioneta demară.

În Taunus, Amalia îşi îmbrăţişa tatăl şi plângea. În loc s-o ia spre oraş, Ibrahim urcă spre nord, traversând parcul Monsanto, revenind în Lisabona prin altă parte. Dacă ar fi existat baraje, ele ar fi fost puse pentru maşinile care părăseau oraşul.

În Taunus ai fi putut auzi până şi o muscă zburând. Nu erau încă în afara pericolului.

Miguel Ribeiro nu avea un aer prea liniştit. La fiecare frână îşi sucea gâtul, privind în spate. Agentul, care considera prezenţa lui destul de periculoasă, îl întrebă:

— Putem merge acum?

— Da, desigur, răspunse ex-poliţistul.

Ajunseră pe Avenida da Republica, unde totul părea calm şi nu exista nici un baraj de poliţie sau COPCON. Malko opri pe o străduţă mică, lângă arene.

— Aşteptaţi-ne. Dacă se întâmplă ceva, o ştergeţi spre apartament.

Zicând acestea, plecă însoţit de Miguel. Norocul lui că deţinuţii aveau dreptul de a se îmbrăca civil.

Grilajul arenelor era întredeschis, locul părând pustiu. Pătrunseră pe dedesubtul treptelor până la un spaţiu ce se găsea între ele şi perete. Miguel merse până la un depozit de scule. Uşa era închisă, dar el o deschise cu o lovitură de picior. Era o harababură de lăzi vechi, scaune rupte şi lemne.

— Aici e, spuse el.

Dând lăzile la o parte, se văzu o trapă metalică. Malko era sceptic:

— Doar n-au săpat un tunel de o sută de metri? întrebă el. Erau legionari, nu cârtiţe.

Miguel se lupta cu trapa ruginită. Reuşi în sfârşit s-o ridice şi Malko îl ajută s-o deschidă complet. Imediat, îi izbi un miros de mucegai îngheţat.

— De aici se ajunge într-un canal dezafectat, explică Miguel. S-au săpat la cele două capete ale gropii şi au străpuns pereţii canalului.

— Hai să vedem, zise hotărât Malko.

Miguel Ribeiro ridică din umeri şi intră primul sub o scară metalică iar austriacul îl urmă. La fundul puţului, găsiră un mic culoar ce pleca spre dreapta, cam cu vreo zece metri. Pereţii, pe alocuri, erau surpaţi. În capăt se vedea o uşă blocată de rugină. Pentru a o deschide, trebuiră să împingă amândoi. Îi întâmpină o boare de aer împuţit… De partea cealaltă, puţin în pantă, se afla un tunel lung, din piatră, care mergea drept. Malko calculă şi îşi dădu seama că se află chiar sub Avenida Sirp.

— Sunteţi mulţumit sau vreţi să mergeţi până în capăt? întrebă Ribeiro.

Agentul mătură tunelul cu lanterna. Era foarte lung.

— Cum se intră la Partid? întrebă el.

— În acelaşi fel, explică Miguel. Există o uşă asemănătoare ca asta, care dă în locul în care se găsesc cisternele de la staţia-service din imobilul Partidului. Nimeni nu se duce acolo. Aceasta comunică cu beciul Partidului printr-o simplă uşă de lemn.

Malko privi groapa neagră din faţa lui. Nu era momentul să-i alerteze pe comunişti.

— E perfect, spuse el.

Urcară la suprafaţă, închiseră la loc trapa şi ieşiră din arene. Miguel Ribeiro se opri şi-i spuse agentului:

— Aici eu vă părăsesc.

Îi întinse mâna, i-o strânse şi se depărta fără un cuvânt. Mai mult ca sigur că îşi pregătise fuga, dar asta nu mai era problema lui Malko. Reveni în grabă la Taunus. Amalia îi strângea mâinile tatălui ei. Acesta ridică privirile spre agentul secret.

— Nu vă voi uita niciodată, spuse bătrânul.

— Unde vă duceţi?

— Am prieteni siguri în nord, adăugă el. Acolo sunt puţini comunişti. Când sosesc, preotul satului înfige un crucifix în grădina *Hotelului.* Amalia şi cu mine vom fi în siguranţă.

Malko o privi pe tânăra portugheză. Era împărţită între două sentimente. Brusc, ea spuse:

— Tată, eu rămân la Lisabona!

Portughezul nu insistă.

— Lăsaţi-mă la Campo de Ourique, rugă el. Am prieteni care mă vor ascunde câteva zile, până se calmează totul. Apoi voi pleca mai departe.

Demarară, ocolind parcul Edouard VII, urcară spre dreapta şi-l lăsară pe tatăl Amaliei pe o stradă liniştită. El îşi îmbrăţişă fiica.

— Eşti sigură că nu vrei să vii?

Ea negă cu capul, fără a răspunde. El coborî şi dispăru într-un mic imobil. Imediat după ce plecară, Amalia se ghemui lângă Malko şi-i şopti:

— Te iubesc. E minunat.

Ea tremura. Malko îi înapoie sărutul.

— Ar fi trebuit să pleci, spuse el. Aici va fi din ce în ce mai periculos.

— Ştiu, mărturisi Amalia, dar în curând tu vei pleca din ţară. Ştiu asta, aşa că vreau să profit de tine până la capăt…

Rămaseră îmbrăţişaţi.

Ibrahim cobora spre centru pentru a o lăsa pe Amalia la *Gremio,* ca şi cum nimic nu se întâmplase. Cântăriseră situaţia şi hotărâseră să-i lase pe Natalia şi pe „gorile” în apartamentul tinerei femei. Poliţia nu-i cunoştea domiciliul oficial, nefiind pe numele ei. Probabil, ei se duceau la reşedinţa tatălui ei, la Setubal.

Divizia II era lipsită de efective. Nu vor căuta decât evadaţii periculoşi, ca Miguel Ribeiro.

În orice caz, Malko pusese la punct un plan împreună cu „gorilele”. Graţie sistemului de alarmă instalat, *Early Warning System,* nu riscau a fi luaţi prin surprindere. Examinaseră terasele şi pregătiseră un plan de repliere. O altă maşină „504”, închiriată de Ibrahim, aştepta cu cheile în torpedo.

Malko era emoţionat. Amalia avea dreptate. În urma lui nu lăsa decât pământ ars.

— Tu vei pleca cu mine. Ţi-am promis.

Ea nu-i pusese niciodată nici o întrebare despre viaţa lui privată, dacă era însurat sau nu, dacă iubea o altă femeie. Era mai bine aşa.

Imaginea Alexandrei, somptuoasă şi acidă, trecu prin faţa

ochilor lui şi se gândi că viaţa e uneori dificilă.

Ibrahim deschise radioul şi dădu peste un buletin de ştiri. Nu se vorbea decât despre evadarea din închisoarea Monsanto… Cu o voce excitată, crainicul de la *Radio Rinascente* afirma că toţi evadaţii vor fi prinşi, împreună cu ajutoarele lor, menţionând un complot contra-revoluţionar.

Malko se destinse, mai liniştit puţin. Dacă ar fi avut vreo bănuială în legătură cu C.I.A., nu s-ar fi abţinut să o spună.

*

* *

Ca în toate zilele de miercuri, Igor Vitali, care-l înlocuise pe Youri Frolov în fruntea Departamentului de Dezinformare, intră în clădirea Diviziei V, pe strada Couva da Moura. În hol, o duzină de muncitori discuta cu înflăcărare cu doi ofiţeri.

Sovieticul se apropie discret. Vorbind portugheza, reuşea câteodată să prindă informaţii preţioase.

Acum era să cadă ca trăsnit. Înţelese că muncitorii, reprezentanţi ai „sovietului”, preluaseră antrepriza imobilului rechiziţionat de Divizia V. Aveau deci nevoie de clădirea lor, aşa că le cereau politicos militarilor să se mute.

Igor Vitali se depărtă la fel de discret; acest gen de probleme nu erau de resortul lui.

Urcă la etajul V, unde colonelul Goncalves îl aştepta pentru dejun. Santinela îl introduse direct în birou. Goncalves fusese invitat cu câteva luni mai înainte în Uniunea Sovietică, unde fusese primit cu onorurile acordate de obicei şefilor de stat.

Nu mai vorbea decât despre Rusia. Îl primi cu căldură pe ofiţerul sovietic.

— Am reţinut o masă la *Tavares,* anunţă el.

Era un fel de *Maxim* în Lisabona. O mică atenţie, pe care ofiţerul sovietic o aprecia, solda lui nepermiţându-i astfel de extravaganţe.

Lucrurile păreau fireşti, mai ales că sovieticul oferise Diviziei V un ordinator ultra-modern, importat din U.R.S.S., cu care se puteau analiza toate dosarele de subversiune.

Zi şi noapte, şase ofiţeri hrăneau ordinatorul cu nume de suspecţi, stabilind liste.

Igor Vitali se abţinea de a pune vreo întrebare. La data exactă, Partidul Comunist va şti să folosească maşinăria. În aşteptare, nu trebuiau speriaţi…

În hol, discuţia degenerase. Muncitorii deveniseră ameninţători.

— Oamenii ăştia nu ştiu ce este o revoluţie, remarcă doct Igor Vitali. Trebuie învăţaţi că statul e mai presus de tot. Interesele lor particulare sunt antirevoluţionare.

Colonelul Goncalves nu răspunse direct, dar îl chemă pe căpitanul care conducea discuţia şi-i vorbi la ureche. Celălalt aprobă, chemă un grup de soldaţi înarmaţi care se găseau în hol şi care-i înconjurară pe muncitori. Căpitanul îi apostrofă:

— Sunteţi cu toţii arestaţi pentru mişcare contrarevoluţionară. Veţi fi duşi imediat la Caxias. Trăiască M.F.A.!

Un muncitor începu să protesteze. Imediat, doi tipi din „comando” se aruncară peste el, îi suciră mâinile la spate şi-l trântiră la pământ. În hol să lăsă o tăcere mormântală.

Goncalves şi Vitali ieşiră în plin soare, flecărind despre subiecte fără importanţă.

La *Tavares,* copie a vestitului *Maxim* din Paris, Goncalves fu întâmpinat cu plecăciuni. Localul, aflat la câţiva zeci de metri de ziarul *Republica,* avea oglinzi mari pe pereţi, un serviciu solemn şi un meniu suculent. Era însă pustiu şi feţele de masă erau cârpite. Imediat după ce le fusese servit cel mai bun porto, sovieticul întrebă:

— Aţi avut rezultate în căutarea criminalilor care au evadat acum două zile? Este o poveste supărătoare, care demonstrează că forţele contrarevoluţionare sunt încă destul de puternice şi că trebui mai multă vigilenţă..

— Aveţi perfectă dreptate, aprobă viguros colonelul portughez. Am prins jumătate din evadaţi. Chiar doream să vă vorbesc despre asta, pentru că afacerea are legătură cu un incident care vă provoacă multe griji. Mă refer la dispariţia doamnei Grifanova.

Igor Vitali era să-şi răstoarne paharul de porto… De o săptămână, *Niekoultourny* nu era de găsit nici cu penseta!

Membrii Departamentului V făceau pariuri pe faptul că

„Centrul” îl va rechema pentru a-l împuşca sau pentru a-l trimite, pur şi simplu, într-un lagăr.

Nicolai era terminat… Natalia Grifanova cunoştea lucruri foarte importante, iar soţul ei era singurul responsabil. El rămânea ore întregi închis în „donjon”, pe motiv că ar studia dosare. În realitate, se îmbăta cu vodcă, aşteptând inevitabila telegramă, care să-l recheme la Moscova.

Igor Vitali spuse:

— Este într-adevăr o afacere supărătoare. Dar noi credem că a fost răpită de un serviciu secret imperialist…

— De americani! strigă triumfător Goncalves. Noi supraveghem de câtva timp un agent C.I.A. Am arătat fotografia tuturor gardienilor de la închisoarea Monsanto. El fusese acolo, cu câteva zile înainte de marea evadare. De la colegii dumneavoastră, am aflat că figura lui corespunde cu semnalmentele bărbatului ce dădea târcoale reşedinţei Grifanovilor, înainte de răpirea Nataliei.

Toate astea nu-l interesau prea mult pe Igor Vitali. El era sigur că fusese mâna C.I.A. Dar unde se afla Natalia?

Încercă să pară interesat, în timp ce portughezul continua:

— Acest agent de la C.I.A. a fost văzut de mai multe ori cu o tânără, al cărei tată a evadat şi el, spuse Goncalves. Lucrează ca telefonistă la *Gremio Litterario,* loc care e un cuib de contrarevoluţionari. De la un informator, am aflat că fata are un apartament în Lisabona. Poate că Natalia Grifanova e ascunsă acolo…

Igor Vitali, cu gândul aiurea, îşi savura homarul la grătar. Va trebui să obţină adresa acestui apartament.

— E interesant, spuse el, pe un ton fals degajat. Ce intenţionaţi să faceţi?

— Vom efectua o percheziţie în acest apartament, explică colonelul, sub pretextul că îl căutăm pe tatăl fetei. Noi suntem obligaţi să ţinem cont de opinia internaţională, atâta timp cât Uniunea Sovietică nu ne va putea asigura suficient suport economic. Lisabona este plină de ziarişti rău intenţionaţi, pe care nu-i putem controla. Nu putem nici măcar să-i expulzăm…

— Domnule colonel, spuse sovieticul, aş vrea să vă cer

un serviciu. Noi nu ştim dacă Natalia n-a fost drogată. Ea posedă însă nişte informaţii confidenţiale. N-ar fi posibil să ne lăsaţi douăzeci şi patru de ore pentru a încerca s-o regăsim noi? Vom acţiona cu multă discreţie. Sunt sigur că ambasadorul nostru va fi foarte sensibil la această favoare.

Colonelul Goncalves ezită câteva clipe.

Înţelesese perfect că sovieticul îi cerea permisiunea să opereze pe teritoriul portughez, deci să se implice în afacerile interne ale Portugaliei. Era o decizie grea.

Pe de altă parte, legalitatea nu mai era decât o vorbă în van.

— Cred că nu este imposibil, spuse el, dar asta nu trebuie să se afle, căci în serviciul meu mai sunt şi ofiţeri care văd în Uniunea Sovietică un duşman. Fascişti!

— Bineînţeles! aprobă Igor Vitali, ca şi cum ar fi stat pe cărbuni încinşi. Această adresă…

— O am la birou, zise colonelul. Vă voi da totul după dejun.

Sovieticul se întreba dacă să-i ducă ştirea lui *Niekoultourny,* sau să acţioneze singur, pentru a trage el toate foloasele.

Era suficient să ceară ajutorul câtorva cehi din S.T.B. ei ar fi fost încântaţi să-i joace o farsă lui Grifanov…

*

* *

— Niciodată nu vom putea lua aceste arme, fără a avea şi un alt ajutor, spuse Steve Thomas. Nu putem să-i amestecăm nici pe Chris şi Milton, iar numai cu Ibrahim, nu veţi reuşi. Sunt tone…

— Atunci să provocăm acolo o explozie, propuse Malko. Dacă vor fi folosite la uciderea socialiştilor, nu cred că vă va fi pe plac…

Malko turba de furie. C.I.A. părea cuprinsă brusc de ciudate scrupule, iar Portugalia bascula cu paşi mari spre comunism.

— Poate există altă soluţie, propuse deodată Steve Thomas. Prin Guadaloupe Sanchez am cunoscut un grup de anarhişti, care-i detestă pe comunişti. Au fost printre primii care au luptat contra lui Salazar. Ei ne-ar putea furniza

oamenii pentru această operaţiune şi, astfel, am putea recupera armele.

— Cum am putea ajunge la ei?

— Întrebaţi-o pe Guadaloupe. Atenţie însă, sunt oameni periculoşi, care nici nu ne prea iubesc.

Capitolul XVI.

Guadaloupe Sanchez era înfricoşată. Privirea ei nu-l putea fixa pe Malko. El o găsise în micul apartament pe care C.I.A. Îl închinase pentru ea în cartierul Alcantara, în faţa unui imens cimitir. Femeia te făcea să te gândeşti la un cocker nenorocit.

Gătea ceva în bucătăria ei, îmbrăcată într-un şort şi o cămaşă albă. Era jenată de a fi fost surprinsă astfel şi nu părea deloc entuziasmată.

— Este foarte periculos pentru dumneavoastră să mergeţi la oamenii din L.U.A.R., spuse ea, sunt nebuni şi nu-i iubesc pe americani. Ei au plănuit explozia care a aruncat în aer cartierul general al N.A.T.O., sub Salazar. Carlos Magalina a atacat bănci, a omorât oameni. Nu este el şeful, dar este foarte puternic. S-a ascuns la mine în timpul salazarismului şi pentru asta suntem prieteni.

— Trebuie să-l văd pe acest Carlos, insistă Malko, este tot ce vă rog. Telefonaţi-i.

— E prea periculos, exclamă Guadaloupe. Toate convorbirile lor sunt ascultate. Trebuie să mergem la ei, pe Citade de Cardiff. Dar…

— Haideţi, spuse Malko. Pregătiţi-vă, eu vă aştept.

Nu avea nici o secundă de pierdut. În orice clipă Divizia V putea acţiona. Chiar dacă erau prost organizaţi, nu puteau ignora că el era agent C.I.A. Reacţiile lor puteau deveni mult mai brutale, fără a mai vorbi de K.G.B.

Guadaloupe îşi lăsase mâncarea şi reapăru într-un pantalon din latex, o centură enormă care-i strangula talia şi stropită cu mult parfum. Cu măcar zece kilograme în minus, ar fi putut părea chiar apetisantă. Se urcară în maşina „504” a lui Malko şi ea spuse:

— Este aproape de Avenida Almirante Reis.

La Rossio, fură opriţi de o manifestaţie. Maşini cu difuzoare se învârteau în jurul pieţei, blocând vreo zece tramvaie, ameţind mulţimea. Câţiva soldaţi priveau indiferenţi, fără să intervină. Malko se degajă din mulţime şi

opri în faţa unei clădiri cu scară de piatră. Majoritatea ferestrelor erau închise.

— Este cartierul general al L.U.A.R., explică Guadaloupe. Vreţi într-adevăr să mergeţi?

— Da, confirmă Malko.

În spatele lor, Taunus-ul protector se imobiliza cuminte la marginea trotuarului. Pătrunseră în clădire şi urcară un etaj. Un mic birou, fără uşă, dădea direct pe palier: era ocupat de o centrală telefonică deservită de o fată brunetă, planturoasă. Afişe ale M.P.I.A., mişcarea comunistă angoleză, împânzeau pereţii şi se vindeau contra a 100 *escudos.* Într-o cameră vecină aşteptau vreo zece persoane. Fata înălţă capul.

— Carlos Magalina este aici? întrebă Guadaloupe.

Fata dădu din cap.

— Nu. Îl puteţi aştepta.

Se întoarse la centrală. Ei intrară în cealaltă cameră şi se aşezară lângă alţi vizitatori. Nimeni nu scotea o vorbă.

Malko se afundă în literatura revoluţionară, care se găsea peste tot. Era un dute-vino permanent iar telefoanele sunau fără întrerupere. Agentul îşi privi ceasul şi realiză că erau acolo de două ore şi jumătate! O trezi cu un cot pe Guadaloupe.

— Vom mucegăi aici, spuse el.

Guadaloupe oftă.

— Cu el, nu se ştie niciodată. Mă duc să întreb la centrală.

Reveni imediat. Telefonista dispăruse.

— Hai înăuntru, sugeră el. Poate e acolo.

Guadaloupe îl urmă. Deschiseră mai multe uşi. Peste tot erau grămezi de hârtie şi afişe sau broşuri. Într-o cameră, o fată desena. La capătul culoarului, o scară interioară ducea la etajul superior. Malko urcă, ajunse într-un culoar asemănător, deschise mai multe uşi şi peste tot văzu mitraliere, lăzi cu muniţie, grenade, cocktail-uri Molotov bine aliniate, ca şi măştile de gaze, explozibilele şi minele. Nu avură timp nici măcar să se minuneze.

— Pentru numele lui Dumnezeu, ce faceţi aici?

Se întoarseră brusc. Un portughez solid, cu un fular în

jurul capului, cu un sandwich în mâna stângă şi un pistol în dreapta, îi fixa cu un aer furios.

— Îl căutăm pe Carlos Magalina, spuse Guadaloupe.

— Carlos?

Portughezul îndreptă arma spre stomacul lui Malko.

— Nu cumva sunteţi fascişti? mormăi el.

Malko se feri să facă mişcări bruşte. Portughezul urlă:

— Maria-Louisa!

Creatura care desena scoase capul pe uşă, speriată.

— Du-te şi caută-i pe ceilalţi, urlă solidul. Am găsit un cuplu de fascişti care cotrobăia peste tot.

Cu vârful pistolului îi împinse într-o cameră goală, reîncepând să mestece fără a-i pierde din ochi. Zece minute mai târziu, şase tineri militanţi irupseră în cameră.

Începură să-l lovească pe Malko, să-l scotocească, s-o înjure pe Guadaloupe, golindu-i geanta. Toţi ţipau în acelaşi timp. Agentul se întreba cum se va termina povestea asta, când o voce glacială spuse în portugheză, în spatele lor:

— Ce căutaţi aici?

Austriacul se întoarse şi se trezi confruntat cu reîncarnarea lui Rudolph Valentino. Era identic cu marea vedetă: părul lins, ochi sumbri de catifea, profilul grec şi dinţii strălucitori de albi. Necunoscutul purta o haină din caşmir negru, extrem de bine croită, o cămaşă de mătase albă, un pantalon cu dunga tăiată brici. Ceasul trebuie să-l fi costat 2 000 de dolari, la Piaget. O prezenţă aproape nefirească printre aceşti anarhişti sălbatici…

— Carlos, strigă Guadaloupe.

Ea se aruncă în braţele lui „Rudolph Valentino”, care o îmbrăţişă cu blândeţe.

— Ce faci tu aici? întrebă el, amabil. Te credeam în mâinile fasciştilor, celor de stânga.

Făcu un semn discret şi militanţii părăsiră camera, cu regret. O zi fără un duşman linşat, era o zi fără soare. Guadaloupe îi relată ce i se întâmplase, cine era şi ce făcea Malko. Anarhistul o întrerupse şi spuse:

— Mă pregăteam să iau cina. Veniţi cu mine, vom putea discuta mai bine decât aici.

*

* *

Ceea ce fusese odată un club elegant, cu circuit închis, se transformase acum într-un caravanserai, cu saltele puse direct pe jos, o mică şi slinoasă sală de consultaţii, bănci pe care aşteptau bolnavi şi camera în care Carlos Magalina îşi instalase biroul. Pe uşă se afla un anunţ:

„Deschis tuturor, în afară de membrii clubului.”

L.U.A.R. Transformase acest loc în dispensar. Militanţii vegheau, de-abia ascunzându-şi mitralierele sau puştile de vânătoare. Simpatizanţii veneau fără încetare, fie ca să-l îmbrăţişeze pe Carlos, fie măcar să-i strângă mâna. O metisă înaltă, cu părul lung şi un corp suplu, îi servea drept secretară şi îl sorbea din priviri. El era „Sfântul Louis” făcând dreptate.

Malko rămăsese de-a dreptul mirat. Militanţii nici măcar nu-şi ascundeau armele. Îl întrebă pe Carlos despre acest lucru. El zâmbi dispreţuitor.

— Nimeni nu ne va ataca pe noi… Noi ne-am bătut atunci când cei din M.F.A. Nu se gândeau decât la avansare. Eu, în 1962, am confiscat un avion *Caravelle* şi am aruncat manifeste anti-Salazar peste Lisabona. Am făcut să sară în aer sediul N.A.T.O., am atacat bănci. Am făcut şi zece ani de puşcărie. Pentru noi, M.F.A. Este *Movimiento dos Fugitivos d’Africa…* Ştim să folosim armele.

— Poate nu aveţi destule? sugeră Malko.

Carlos îi aruncă o privire pătrunzătoare.

— Ce vreţi să spuneţi?

Era momentul de a se arunca cu capul înainte! Malko se hotărî să vorbească. Îi explică cum aflaseră de existenţa armelor şi raţiunea pentru care el dorea să-i priveze pe comunişti. Carlos îl ascultă, fără a-l întrerupe. Apoi, zise:

— Eu nu aparţin nici unui partid. Tot ce mă interesează este binele poporului portughez. Dacă aceşti comunişti încearcă să impună o altă dictatură, eu voi lupta contra lor. Armele despre care vorbiţi mă interesează pentru a ne putea păstra independenţa. Dar dacă fac o operaţiune cu dumneavoastră, nu accept nici o condiţie… Eu iau armele şi plec. Poate le voi întrebuinţa chiar împotriva prietenilor dumneavoastră, americanii, poate contra comuniştilor, nu

ştiu.

— Exact aşa înţeleg şi eu, confirmă Malko.

Urmă o tăcere lungă. Toţi militanţii plecaseră. Rămăsese doar frumoasa metisă, cu trupul de liană.

— În acest caz, accept, spuse ferm Carlos. Când sunteţi gata…

— Suntem gata, spuse Malko. Cu cât mai curând, cu atât mai bine.

— Eu am nevoie de ceva preparative, zise Carlos, zâmbind. Veniţi zilnic s-o vedeţi pe Linda. Imediat ce voi fi gata, îi voi lăsa un mesaj. Eu sunt ca Alvaro Cunhal, nu mă culc niciodată de două ori la rând în acelaşi loc. Linda însă este mereu aici.

Probabil că lui nu-i lipseau paturile încălzite de femei, gândi Malko, care îi mulţumi şi ieşi, însoţit de Guadaloupe.

— N-aş fi crezut niciodată că va accepta, spuse Guadaloupe, care nu-şi mai revenea din uimire. Întotdeauna mi-a subliniat că îi detestă pe imperialiştii americani…

— Nu şi-a schimbat părerea, spuse Malko râzând. Dar are nevoie de arme.

Coborâră pe Almirante Reis. Guadaloupe aruncă o privire plină de speranţă spre Malko.

— Aveţi timp să veniţi la mine, să gustaţi ceva? întrebă ea cu timiditate.

— Din păcate mai am încă multe de făcut, răspunse agentul.

Îi promisese Amaliei că va petrece noaptea cu ea. Oricum, se simţea mult mai liniştit, fapt ce va fi de mare ajutor şi „gorilelor”, obligate, de atâta timp să stea cu ochii-n patru.

Calmul înşelător ce domnea după evadarea de la Monsanto îl neliniştea. Prea mulţi îi doreau răul aici la Lisabona, ca să mai rămână teafăr mult timp. Avea şi el dreptul la puţină destindere, după reuşitele din ultimele douăzeci şi patru de ore.

L.U.A.R. Îi va priva pe comunişti de arsenalul lor. Nu-i mai rămânea decât să le dejoace şi al treilea complot: eliminarea personalităţilor politice, oponente comuniştilor.

*

* *

Malko visa că stătea întins pe o plajă şi că un micuţ crab îl gâdila pe piept. Apoi, crabul se transformă în meduză…

Cu un salt se trezi, împingând-o pe Amalia, care stătuse aplecată deasupra lui, în genunchi, pe pat. Aprinse lumina şi privi ceasul: era ora trei. Dormise două ore. Tânăra, cu ochii încercănaţi, se uita la el.

— Te rog să mă scuzi, spuse ea. Dormeai atât de frumos, dar eu nu reuşisem să adorm şi te mângâiam…

Beculeţul roşu al sistemului de alarmă, instalat de „gorile”, strălucea ca un ochi de ciclop. Fata se juca cu Malko, cum se joacă copiii cu păpuşile. El o privea, gândindu-se la toate sărutările date sau primite de la atâtea şi-atâtea femei…

Brusc, se auzi un zgomot ce venea dinspre sistemul de alarmă. Malko se încordă, cu toate simţurile în alertă. Dar, nimic… Liniştea se reinstală. Amalia îşi continua jocul. El se întrebă dacă nu i se păruse. Acum, mişcarea buzelor fetei era mai lentă, ca şi cum ar fi dorit să-i smulgă plăcerea. Zgomotul distinct, însoţit de un suspin al tinerei, îl făcu să tresară din nou. Amalia simţi respingerea lui şi i se aruncă de gât.

— Ţi-am făcut ceva rău?

— Nu, răspunse Malko.

El asculta cu atenţia încordată. Zgomotul semnifica prezenţa uneia sau mai multor persoane, în curs de a urca scara, între cel de-al doilea şi al treilea palier. Militarii COPCON nu acţionau în timpul nopţii. Poliţia, nici atât! Pe palier nu mai locuia nimeni. Deci, logic, nu putea fi decât K.G.B.-ul.

Malko îşi ascuţi auzul. Alarma retransmitea zgomote, răsuflări, mişcări. Erau mai multe persoane. Uşa apartamentului n-ar fi rezistat nici un minut în faţa unui profesionist. După un mic suspin de decepţie, Amalia se ghemui lângă el.

— N-am crezut că erai atât de obosit, spuse ea.

Agentul întinse mâna şi-şi luă pistoletul, îl armă, scoţând un mic zgomot la închiderea chiulasei. Apoi stinse lampa, rezemându-se de perete cu mâna în care avea arma,

ascunsă sub aşternut.

— Ce se întâmplă? şopti Amalia, îngrozită.

— Poate că nimic, răspunse Malko, dar cred că am auzit ceva.

Amalia îl întrebă:

— Vrei să verific eu?

— Nu, ar fi prea periculos. Aşteaptă şi nu scoate un sunet. Liniştea se reaşternu. El dorea din tot sufletul să se fi înşelat. Deodată, se auzi un zgomot apropiat, foarte sec în liniştea nopţii. Zăvorul broaştei de la uşă începu să se mişte.

O transpiraţie de gheaţă îi cobora de-a lungul coloanei vertebrale. Amalia îl strânse de mână şi-şi lipi gura de urechea lui.

— Ai auzit?

— Da, şopti el. Nu te mişca.

Simţea bătăile inimii din pieptul femeii. Era terorizată de spaimă. El însuşi încerca să-şi imagineze ce se întâmplă. Dacă K.G.B.-ul venise să-l omoare?

— Vino, spuse el.

Alunecă din pat direct pe covor trăgând-o şi pe fată, fără a părăsi însă cu privirea uşa de la intrare. Bănui contururile sumbre prin obscuritate. Se întinse pe jos, cu faţa spre uşă şi urechea atentă la fiece zgomot. Dar liniştea se reinstală. Se întrebă dacă Natalia şi „cavalerii” ei auziseră ceva sau dacă reacţionaseră…

Trecură mai multe minute interminabile… Scârţâitul imperceptibil îl făcu să tresară. Uşa camerei se mişcă. Amalia îşi înfipse unghiile în braţul său stâng. El îl ridică pe cel drept şi aşteptă, cu arma nemişcată, vizând un punct la circa un metru şi jumătate de la sol. Mai mult simţi decât văzu uşa deschizându-se. Îl dureau ochii din cauza concentrării cu care scruta întunericul. Îi rămăsese mai puţin de o secundă pentru a se decide. Rareori se întâmplase să tragă el primul. Dar, de data asta, erau în joc două vieţi; a Amaliei şi a lui. Expiră, apăsând uşor piedica pistoletului. Detunătura şi ţipătul Amaliei se confundară. El trăgea deja al doilea foc, ceva mai la dreapta. Fasciculul unei lanterne lumină patul. Malko trase din nou, treizeci de

centimetri deasupra lanternei, apoi continuă, golindu-şi încărcătorul. Detunăturile erau atât de sacadate, încât el nu auzi imediat ţipătul unei femei. Cu toată viteza se rostogoli, îşi reîncărcă arma şi sări spre uşă. Într-un colţ, Amalia stătea nemişcată. Lanterna era pe jos, luminând un corp prăbuşit în faţa uşii. Malko îl răsuci, luminând scena; un bărbat era întins pe spate, cu faţa transformată într-o masă de sânge. Unul din gloanţele lui Malko pătrunsese în ochiul său drept, iar pe jos erau fragmente de creier. El mai strângea încă în mână un Tokarev de 9 milimetri. Aproape de el, Natalia Grifanova îmbrăcată într-un tricou era întinsă pe spate. Şi pentru ea totul fusese instantaneu. Glonţul penetrase deasupra buzei superioare, traversând calota craniană. Avea încă o expresie terorizată şi sângele îi curgea încet pe gât.

Al treilea mort fusese aruncat pe masa de la intrare, avea ochii deschişi şi ţinea în mână o mitralieră scurtă, neagră. Primise un glonţ în piept, puţin mai la stânga de stern, care-i secţionase aorta. Murise în câteva secunde. Malko recunoscu pe unul dintre cehii pe care-l văzuse adesea la *Altis.* O a patra persoană era un bărbat al cărui gât fusese perforat de unul din gloanţele lui speciale, provocându-i o violentă hemoragie. Lăsase pistoletul pentru a se prinde de gât cu ambele mâini. Malko se aplecă deasupra lui şi auzi câteva cuvinte în ruseşte:

— *Skorée, ia oumirayi, pomoghite mne*[41]*.*

Asurzit încă, agentul se duse spre Amalia care-şi muşca buzele ca să nu urle. Îndreptându-se spre uşă el văzu urme de unsoare pe canturile ei: fuseseră nişte profesionişti. Nu se distingea nici o urmă de efracţie. Dar unul dintre morţi avea un set imens de chei, prins la centură. Dacă fata nu l-ar fi trezit, acum ar fi fost amândoi morţi!

— Trebuie să plecăm cât mai repede, spuse el.

Rusul gemea. Malko îi puse o pernă sub cap şi-i bandajă sumar gâtul cu un prosop, care se umplu imediat de sânge. Amalia apăru cu o mică valiză. Agentul formă numărul de telefon al pompierilor, spuse adresa şi-i rugă:

— Veniţi cu o ambulanţă, este cineva grav rănit.

---

[41] Repede, am să mor (n.a.).

Era tot ce putea face pentru sovieticul rănit. Treizeci de secunde mai târziu ei coborau scările cu precauţie. Malko inspectă strada: era pustie. Foarte repede, reperă maşina ucigaşilor: o Tatra neagră, fără şofer. Fusese o operaţiune „clandestină” a Departamentului V. Cine le dăduse oare adresa? Probabil Natalia, dar risca să nu afle niciodată răspunsul la această întrebare.

— Unde mergem? întrebă Amalia.

Malko ridică din umeri.

— Încă nu ştiu. Întâi să plecăm de aici.

Situaţia era departe de a fi strălucită. În câteva ore, toată Lisabona va fi pe picior de război. K.G.B.-ul nu putea să lase nepedepsită moartea a trei dintre oamenii săi. Poliţia portugheză îi va ajuta.

Malko se întreba dacă soluţia cea mai simplă n-ar fi fost să se refugieze la Ambasada S.U.A. Risca însă să mai rămână câteva luni şi nici nu avea siguranţa că va fi acceptat cu Amalia.

Ajunseră pe cheiul João Evanghelista. Un camion militar era oprit în mijloc şi soldaţii controlau o maşină. Malko opri brusc şi porni în marşarier.

Capitolul XVII.

— Cine este?

Vocea femeii se auzea slab din cauza panoului de lemn, având totuşi în glas o undă de nelinişte.

— Linda? Sunt persoana pe care aţi văzut-o azi la Carlos, la dispensar.

Malko găsise deschisă uşa imobilului L.U.A.R., în pofida orei înaintate şi bătea pentru a-l întâlni pe Carlos. Se lăsă liniştea.

Amalia, ţinându-şi respiraţia, aştepta. Se întorseseră de o oră în Lisabona, căutând disperaţi un loc în care să se ascundă, după ce de-abia scăpaseră de un baraj al COPCON. Bineînţeles, se puteau duce să se refugieze la reşedinţa ambasadorului american, dar în afara complicaţiilor diplomatice pe care le puteau provoca, Malko ar fi trebuit să renunţe la misiunea sa. Din acest motiv el se gândise la L.U.A.R., care avea obiceiul clandestinităţii şi, în mod sigur avea şi „găuri” gen ascunzători în Lisabona. Totul era să-i accepte.

— Ce doriţi?

— Trebuie să-l văd imediat pe Carlos.

După o nouă perioadă de linişte, uşa se deschise. Linda, secretara lui Carlos Magalina, era îmbrăcată în blugi şi tricou. Ea îi măsură pe cei doi, fără a lăsa arma din mână.

— Carlos nu e aici.

— Unde este?

Tânăra metisă înclină capul.

— Eu nu am nici un drept să vă spun.

— Ascultaţi, spuse Malko, e vorba de ceva foarte grav. Altfel, nu aş fi venit să vă deranjez la ora trei dimineaţa. Duceţi-vă imediat la Carlos.

Femeia ezită, apoi spuse:

— *Esta bom,* vă voi însoţi.

Încuie uşa şi îi conduse, spunându-le:

— Vom merge pe jos. Nu e departe.

O urmară de-a lungul mai multor scări şi străzi în pantă,

într-un cartier ce semăna cu Montmartre. Se opriră în faţa unei căsuţe, lângă un garaj. Linda bătu de mai multe ori, într-un ritm anume: o dată, de trei ori, apoi de două ori, apoi iar o dată. Malko începuse să se enerveze. Cel mai mic zgomot de maşină îl făcea să tresară. Mai vedea corpurile întinse pe jos.

În sfârşit, uşa se deschise şi apăru un cap ciufulit: era al frumoasei telefoniste, înveşmântată doar cu o cămaşă bărbătească. Metisa o măsură cu răceală.

Cauza comună nu excludea gelozia…

— Carlos e aici?

— De ce?

— E important. Ei vor să-l vadă.

— La ora asta?

Ea nu se decidea să deschidă uşa, care pe dinăuntru avea un lanţ. Linda ridică vocea:

— Grăbeşte-te idioato! Vrei să fim văzuţi?

— Voi vedea ce pot face, spuse fata.

După ce închise, telefonista dispăru. Linda râse nervos.

— Îşi imaginează că Magalina e îndrăgostit de ea, doar fiindcă se culcă împreună. Are un fund cât o biserică şi el mi-a spus că sărută ca o vacă…

Uşa se redeschise.

— Intraţi.

În casă se simţea mirosul picioarelor nespălate, al transpiraţiei, murdăriei şi vinului. Pe jos se aflau saltele şi pe toţi pereţii erau agăţate arme. Mai mulţi militari dormeau îmbrăcaţi. „Vaca” îi conduse până la o cameră din spate şi-i lăsă să intre. Luxul acesteia din urmă contrasta cu restul casei. Un pat enorm, cu baldachin, o ocupa aproape în întregime. Pe jos erau blănuri de animale. O oglindă imensă acoperea un perete, în faţa patului. Carlos, îmbrăcat într-o pijama purpurie, aşezat în vârful patului, privi maiestuos către cei doi.

— Sper că nu m-aţi trezit pentru un fleac, spuse el. M-am culcat la ora două şi întotdeauna adorm greu…

— Puteţi fi sigur că este un lucru foarte important, spuse Malko, cu o voce sumbră.

Aşezându-se pe marginea patului, deoarece nu exista nici

un scaun, el îi povesti portughezului despre atacul ucigaşilor de la K.G.B. precum şi despre rezultatul acţiunii. Carlos ridică trist capul.

— Noi suntem un popor de trădători. Sunteţi siguri că nu aţi fost urmăriţi?

— Absolut siguri, afirmă Malko.

— Veţi rămâne aici. Este un loc sigur. Există şi o a doua ieşire, prin spate, de-a lungul unui beci. Dar nu vă pot ţine mult timp. Dacă ceea ce mi-aţi spus este adevărat, vor fi reacţii violente la Divizia V şi la sovietici. Acum vă veţi culca. Linda vă va conduce.

*

* *

Fotografia ocupa cinci coloane în *Diario de Noticias:* erau cele trei corpuri întinse în poziţia în care le lăsase Malko. Dedesubt erau nişte poze ale Nataliei şi Amaliei. Citind articolul, află că rusul rănit murise în drum spre spital…. Istoria continua şi în pagina a doua a ziarului. Nu se vorbea despre K.G.B., ci despre nişte ruşi şi cehi de la misiunea comercială atraşi într-o cursă de nişte fascişti, în legătură cu vechii membri ai PIDE. Articolul amesteca evadarea tatălui Amaliei din Monsanto, cu Miguel Ribeiro şi cu forţele reacţiunii. Nu se făcea decât o vagă aluzie la Malko, menţionându-se că Amalia avusese o aventură cu un membru al serviciilor imperialiste de spionaj. Tânăra era dată în urmărire generală. Exista şi textul telegramei de condoleanţe trimisă de generalul Vasco de Gamas, ambasadorul sovietic şi ambasadorul ceh. Urma un editorial nesemnat, care cerea forţelor democratice să extirpe definitiv cancerul fascist, prin crearea unor comisii mixte „armată-popor”, la toate eşaloanele.

Malko se gândea la reacţia lui Steve Thomas. Din prudenţă, nu-i telefonase. În mod sigur, linia sa telefonică era ascultată. Trebuia totuşi să-l prevină.

O altă manşetă a ziarului îi atrase atenţia, cu fotografii ale lui Alvaro Cunhal, şeful Partidului Comunist, Mario Suarez, Primul Ministru, Vasco Ganzalves, Otelo de Carvalho, patronul COPCON şi generalul Vedras, plus alte personalităţi. Sub fotografii se afla anunţul:

„A DELEGACAO PORTUGUESA PARTA PARA MOZAMBIQUE[42]”

Articolul explica faptul că un grup de personalităţi vor decola a doua zi seara spre Lourenzo-Marques, pentru a asista la proclamarea independenţei Mozambicului. Practic, toţi liderii M.F.A. Se găseau în această fotografie…

Malko lăsă ziarul, cuprins brusc de o revelaţie orbitoare. Ăsta era planul despre care Guadaloupe Sanchez auzise vorbindu-se. O bombă în Boeingul „707” în drum spre Mozambic şi nu mai exista nici o problemă pentru K.G.B.!

Îl mira un singur lucru: prezenţa la bord a lui Alvaro Cunhal, şeful Partidului Comunist. Doar nu voia să se sinucidă? Iar dacă refuza să plece în ultima clipă, sub un pretext oarecare, tovarăşii lui de călătorie se vor teme.

Imediat, se gândi la generalul Vedras. El trebuia avertizat. Ţinând cont de situaţia în care se afla, acest lucru nu va fi deloc uşor de realizat.

Bău cea mai infectă cafea care i se adusese. Carlos Magalina mai dormea încă. Doi militanţi plecaseră şi se întorseseră cu ziare. Nu putea s-o lase pe Amalia să iasă. El era singurul care îşi putea asuma riscul. Dar, înainte de orice, trebuia să ia legătura cu Steve Thomas. Casa în care se găsea nu avea telefon. Întrebă pe unul dintre militanţi:

— Există în cartier vreun loc de unde se poate da un telefon în siguranţă?

Portughezul reflectă.

— La *Aviz,* răspunse el. Au o cabină telefonică închisă.

— Foarte bine, spuse Malko. Vă plătesc 1 000 *escudos* dacă vă duceţi să transmiteţi un mesaj.

Cabina din restaurantul hotelului *Aviz* era confortabilă. La această oră matinală, restaurantul era gol.

Malko desfăcu hârtia adusă de cel pe care-l rugase să-i facă comisionul şi formă numărul de telefon scris, cel al cabinei din Avenida Duque de Loulé, la două blocuri de Ambasadă, unde Steve Thomas aştepta. I se răspunse imediat.

— Steve?

— Da. Unde sunteţi? Ce s-a întâmplat?

---

[42] Delegaţia portugheză pleacă în Mozambic (n.a.).

Vocea americanului era tensionată.

— Sunt în siguranţă, spuse Malko. În rest, ştii tot atât cât şi mine. Au venit să mă lichideze. Natalia a fost ucisă în busculadă. Asta-i tot.

— Nu e tot, zise americanul. Am fost convocat la Divizia V, la ora unsprezece. Se pregăteşte o notă în *Expresso,* în care se povesteşte istoria Nataliei şi în care se spune că noi am răpit-o. Eu sunt citat nominal. E posibil ca cei de la *Companie* să mă scoată din ţară foarte rapid. Trebuie să faceţi la fel. Dacă e posibil… Peste zece minute mă voi întâlni cu ambasadorul în ceea ce vă priveşte şi-l voi ruga să vă acorde azil politic, până se mai calmează lucrurile. Dacă portughezii vă găsesc, vă lichidează. K.G.B.-ul este nebun de furie. Pentru prima dată au fost lichidaţi trei dintre agenţii lor, dintr-o singură lovitură. Ca să nu mai vorbim de Natalia Grifanova..

— Ori ei, ori eu, conchise Malko. Dar mai am ceva a vă spune: am motive întemeiate să cred că aceşti comunişti vor încerca să preia puterea la Lisabona, chiar în această seară.

— Ce tot spuneţi?

Steve ţipase atât de tare, încât Malko fusese nevoit să depărteze receptorul de ureche. Îi explică rapid teoria călătoriei în Mozambic. Steve, puţin mai calm, îl întrerupse.

— Pot rezolva unul din punctele dumneavoastră. Există rapoarte ce indică faptul că Alvaro Cunhal nu este un exemplu de sfinţenie în ochii sovieticilor. Îi reproşează pierderea alegerilor şi promovarea prea virulentă a „stalinismului”. K.G.B.-ul va împinge în fruntea Partidului Comunist Portughez pe cineva mai „suplu” şi mai „proaspăt”. Nu i-au iubit niciodată pe liderii populari.

— Asta ar explica prezenţa liderului comunist în acest avion. Trebuie prevenit generalul Vedras despre planul care se ţese.

— Eu nu mă ocup de asta, spuse Steve Thomas. Nu vor accepta să mă apropii de el, după tot ceea ce s-a întâmplat azi noapte… Şi apoi e vorba numai de o teorie, nu de fapte.

— Nu putem sta fără a face nimic, spuse Malko. Eu trebuie să mă deplasez cât mai puţin. Îl puteţi preveni

dumneavoastră personal pe Julio de Carvalho, spunându-i că-l aştept azi, la ora cincisprezece, în parcul Edouard VII? Pe aleea principală din apropierea Palatului dos Desportos. Vă voi suna la acelaşi număr.

*

* *

Malko respiră avid aerul înmiresmat din parcul Edouard VII. Venise cu taxiul, purtând ochelarii săi negri şi, din precauţie, coborâse în faţă la *Ritz.* În mod bizar, pe aleile parcului nu se găseau decât bărbaţi. Majoritatea militarilor cu tendinţe homosexuale vizibile, îşi căutau sufletul pereche. Malko văzu Rolls-ul bordo oprindu-se şi apoi, Julio de Carvalho îi spuse:

— Veniţi repede!

Agentul se urcă în maşina care demară instantaneu.

— Dumnezeule, crezusem că v-au arestat! Prietenul nostru, Steve Thomas, mi-a spus că aţi fost amestecat în drama din noaptea trecută.

— E adevărat, spuse Malko.

— Aţi făcut bine că m-aţi contactat, zise portughezul.

— Trebuie să-l întâlnesc până mâine pe generalul Vedras. Este o chestiune de viaţă şi de moarte.

— Vedras nu va accepta nici în ruptul capului să vă întâlnească!

— Trebuie să-l convingeţi, spuse Malko. Pentru binele său personal.

Rolls-ul rula încet pe Avenida Callouste Gulbienkan spre parcul Monsanto. Era probabil itinerarul stabilit de bătrânul pederast pentru cuceririle sale. Părea a nu fi în apele lui…

— Îmi cereţi ceva imposibil. După noaptea asta…

— Spuneţi-mi cel puţin unde îl pot întâlni, insistă Malko. Mă voi descurca singur.

Julio de Carvalho ezită, apoi spuse:

— Bine, voi încerca să aflu unde se află.

El ordonă şoferului:

— Imediat ce vezi o cabină telefonică, te opreşti.

După trei sute de metri portughezul coborî, rămase circa zece minute la telefon, apoi îi spuse lui Malko:

— Generalul Vedras se găseşte acum la o recepţie, în

restaurantul *Tagide.* De acolo va pleca direct la aeroport pentru a lua un avion special spre Mozambic.

— Mergem la *Tagide,* zise agentul.

Julio ridică sceptic capul.

— Dacă-l voi ruga pe general să vă întâlnească, cu siguranţă va refuza.

— Să-i facem o surpriză, spuse Malko. Totul este să reuşesc să-i vorbesc. Dacă nu-l pot convinge, cu atât mai rău.

Portughezul ezită îndelung, apoi ordonă:

— Diego, mergem la *Tagide.*

În timp ce coborau spre centru, Julio de Carvalho suspină:

— Azi dimineaţă, au venit cei de la COPCON. Au spus că ocup un palat numai pentru mine şi că nu e normal. Trebuie să găzduiesc refugiaţi din Angola. Ajung în seara asta. Sunt oameni fără educaţie: vor sparge şi vor murdări totul. Mi-am petrecut ziua mutându-mi obiectele cele mai preţioase.

Avea lacrimi în ochi. Tăcerea se reinstală. Încă zece minute şi ajungeau la destinaţie. Malko zări multe maşini, printre care şi Mercedes-ul cu perdeluţe al generalului. Şoferul său fuma, aşteptând la volan. Rolls-ul lui Julio opri şi şoferul intră în restaurant. Inima lui Malko bătea cu putere. După un minut şoferul reapăru, însoţit de barba pătrată a generalului Vedras. Ultimul se îndreptă spre Rolls, deschise portiera şi intră surâzând. Recunoscându-l pe agent, surâsul îi dispăru brusc. Cu o privire plină de reproş spre Julio de Carvalho, el se pregătea să coboare din maşină, când Malko i se adresă:

— Domnule general, trebuie să vă vorbesc, este o problemă de viaţă şi de moarte. Scuzaţi-mă pentru acest subterfugiu.

Cu figura imobilă, omul spuse cu răceală:

— Nu am nimic de discutat cu dumneavoastră. Afacerea în care sunteţi amestecat este foarte gravă. Sunteţi de neiertat.

— Nu ştiţi totul, i-o reteză Malko. Acum urcaţi în maşină şi ascultaţi-mă!

Julio de Carvalho îşi înăbuşi un ţipăt, văzând un pistolet îndreptat spre general. Acesta din urmă, după o scurtă

ezitare, fără a-şi schimba expresia feţei, se lăsă să cadă pe bancheta Rolls-ului, separat de Malko doar de bătrânul homosexual.

— Vă ascult, dar acest procedeu este inacceptabil. Asta confirmă ceea ce mi s-a spus despre dumneavoastră.

Malko îşi spuse că nu avea acum timp de controverse.

— În avionul special „707”, în care trebuie să urcaţi peste două ore, există o bombă, anunţă el. Vă fac o propunere. Vin cu dumneavoastră, cu maşina, la aeroport. Dacă nu găsiţi nimic, mă „livraţi” celor de la COPCON.

Vedras îşi mângâie gânditor barba. Vizibil emoţionat de asigurare, îi întinse brusc mâna.

— De acord! Cu condiţia să-mi daţi mai întâi acest pistol! Malko nu ezită. Un pic de teatru era necesar. După ce-i puse piedica, întinse arma generalului portughez, care o înfundă sub bluzonul său.

— Veniţi cu mine, spuse generalul.

Agentul îl urmă până la Mercedes. Vedras îl preveni pe şofer şi prinţul Linge se instală în maşină, în timp ce portughezul se întoarse la restaurant. Pentru prima dată după ziua de ieri, se simţea liniştit. Nimeni nu putea veni să-l caute în maşina unui ofiţer din Consiliul Revoluţiei.

*

* *

O animaţie incredibilă domnea pe aeroportul din Lisabona. Două avioane pline cu refugiaţi angolezi aterizaseră şi o mulţime de oameni veniseră să-i întâmpine. Peste tot erau patrule COPCON, ce încercau să restabilească ordinea.

Maşina generalului Vedras aştepta, cu perdeluţele trase, la circa cincizeci de metri de Boeingul „707”, gata de decolare spre Mozambic. Mai rămăsese o jumătate de oră înainte de plecare.

Majoritatea pasagerilor se aflau deja la bord, ca de altfel şi liderii principalelor partide politice şi ai M.F.A., conduşi cu toţii de Alvaro Cunhal. Ei agitaseră braţele înainte de îmbarcare. Primul ministru ajunsese cu maşina până la pasarelă.

Lângă Malko, generalul nu scotea un cuvânt. Primul era

complet la dispoziţia celui de-al doilea, care, cu un singur gest putea să dea ordin celor de la COPCON să-l aresteze. Locotenentul pe care Vedras îl trimisese cu o jumătate de oră în urmă la bordul avionului, traversă spaţiul, salută şi anunţă:

— Am răscolit toate bagajele, deschizând chiar şi trusele de farduri, dar nu am găsit nimic. Am pus santinele peste tot…

Generalul Vedras se întoarse Spre Malko cu o privire întrebătoare. Acesta avu numaidecât o intuiţie şi spuse:

— Bagajele dumneavoastră, domnule general! Unde sunt?

— În portbagajul acestei maşini.

— Vreţi să le controlaţi?

Generalul îşi înăbuşi un uşor gest de plictiseală şi dădu un ordin locotenentului. El deschise portbagajul Mercedes-ului, punând jos mica valiză de pânză. Reveni peste câteva minute:

— Nu este nimic, domnule general.

Malko simţi trecând o boare mirosind a înfrângere. Generalul îşi privi ceasul.

— Aţi căutat peste tot în avion? întrebă Malko.

— Peste tot! răspunse locotenentul. Am căutat şi înainte de sosirea pasagerilor, apoi i-am interogat pe aceştia ca să aflăm dacă nu li s-au încredinţat colete al căror conţinut nu-l cunoşteau. Nimic…

— Aţi căutat şi în locaşul trenurilor de aterizare, în cabina piloţilor? Sunt sigur că există o bombă în acest avion.

Impresionat de siguranţa cu care făcuse această afirmaţie, locotenentul plecă din nou. Malko se întoarse spre general.

— Sunteţi sigur de onestitatea acestui ofiţer?

Cu un surâs în barba-i pătrată, răspunse:

— Este fiul meu.

Tăcerea se reinstală. Malko simţea o sudoare de gheaţă pe şira spinării. Misiunea sa părea să se sfârşească aici, printr-un eşec absolut ridicol De unde se găsea, îi putea vedea pe mecanici trebăluind, examinând exteriorul avionului cu lămpi electrice. Se revizuia absolut totul. Un

ofiţer veni lângă maşină, salută şi-l întrebă pe vecinul lui Malko:

— Domnule general, nu mai aşteptăm decât semnalul dumneavoastră pentru a pleca.

Generalul îşi privi ceasul.

— Încă cinci minute, spuse el. Puteţi pune şi valiza mea în cabină.

Agentul urmărea cu privirea un civil care se îndrepta spre avion, escortat de doi soldaţi şi purtând în braţe un pachet. Civilul urcă pasarela şi dădu pachetul unui însoţitor de bord. Acesta îl luă şi dispăru în interiorul avionului.

Absorbit de ceea ce observa, Malko nici nu-l remarcă pe fiul generalului, care venise în fugă şi anunţa:

— Am scotocit peste tot. N-am găsit nimic!

O oarecare agasare apăruse în vocea respectuoasă. Malko se întoarse către el:

— Ce au adus?

— Un cadou din partea ambasadorului sovietic pentru Preşedintele Mozambicului.

— Asta e! exclamă Malko. Sunt sigur că asta e.

Generalul Vedras clătină capul.

— Este extrem de delicat. E vorba de un cadou oficial, de la un ambasador străin.

Agentul avu o inspiraţie. Dacă K.G.B.-ul a manipulat operaţiunea, ambasadorul sovietic şi-ar fi luat precauţiunea să se acopere.

— Vă cer un lucru, insistă el. Telefonaţi ambasadorului sovietic şi întrebaţi-l dacă a trimis vreun cadou.

Vedras înălţă capul.

— Este ultima favoare pe care v-o acord!

Locotenentul plecase deja, în fugă. Cei doi aşteptau în tăcere, generalul trăgând dintr-o ţigară. Interiorul Mercedes-ului era, de altfel, plin de fum de tutun. După zece minute, când Malko îl văzu pe locotenent revenind în fugă, începu să se roage în tăcere. Era, cu adevărat, ultima sa şansă. Vedras coborî gemul. Băiatul părea tulburat.

— Ambasadorul nu a trimis nimic, spuse el gâfâind…

Malko era să urle de bucurie. Generalul îşi stinse ţigara, înainte de a spune şoferului să pornească spre Boeing. Fiul

său urcă în faţă.

— Mergeţi şi căutaţi acest pachet, ordonă generalul. Îmi asum responsabilitatea pentru deschiderea lui.

Locotenentul urcă treptele pasarelei din patru-n patru. După câteva minute apăru, ţinând în mână faimosul pachet. Vedras deschise portiera maşinii şi se îndreptă spre el. Făcu semn unuia dintre soldaţii ce păzeau avionul. Coletul fusese lăsat pe pământ. Un jeep plecase în viteză spre una din clădirile aeroportului şi se întoarse cu un ofiţer înarmat cu un detector de obiecte metalice, pe care-l trecu pe deasupra misteriosului ambalaj. Cu inima cât un purice, Malko aştepta în Mercedes. Îl văzu pe specialist examinând pachetul cu mare atenţie şi întorcându-l cu băgare de seamă. Obiectul fu apoi încărcat în jeep, care se îndreptă spre celălalt capăt al aeroportului. Se scurseră zece minute interminabile până la revenirea maşinii. Specialistul coborî ţinând în mână un obiect negru, pe care i-l arătă generalului. Malko era prea departe pentru a auzi ce se spunea, dar, după expresia figurilor, ştia că avusese dreptate.

În timp ce jeepul se depărta, Vedras reveni la maşină. Pe trăsăturile lui, agentul citi o mare oboseală.

— Aţi avut dreptate. Era o bombă, spuse el, cu o voce aproape fără timbru. O maşinărie foarte sofisticată, cu un detonator ce s-ar fi declanşat la douăzeci şi cinci de mile depărtare şi cu patru livre de exploziv. Am fi sărit în aer undeva, deasupra Mediteranei.

Malko simţea în acelaşi timp emoţie şi bucurie. O jucărie asemănătoare aruncase deja în aer un *Coranado* al companiei Swissair, cu trei ani în urmă, atentat atribuit palestinienilor.

— Nu poate fi decât K.G.B.-ul, spuse Malko. Păcat că nu i-am cerut lui Alvaro Cunhal să coboare din avion, pentru a-i arăta ce-l aştepta…

Generalul Vedras clătină capul.

— Nu ne-ar fi crezut.

Dinspre pasarela avionului „707” se făceau semne disperate spre Mercedes.

— Trebuie să plec, spuse generalul. Vă mulţumesc. La

întoarcere voi face totul pentru a vă ajuta. Până atunci, noroc. Şoferul meu vă va duce unde doriţi. Ţineţi asta.

Îi dădu înapoi pistoletul. Malko îl luă şi îi strânse mâna.

— Drum bun, domnule general, spuse el, fără nici o urmă de ironie.

Mai târziu, când ajunseră în oraş, austriacul îl rugă pe şofer să-l lase la o sută de metri de sediul L.U.A.R., pe strada Cardiff.

Se lăsase noaptea şi probabil Boeingul special era în drum spre Mozambic. K.G.B.-ul va afla, câteva ore mai târziu, că atentatul eşuase.

Bătu la uşă, după codul convenit. Un militant o întredeschise. Imediat ce intră, Amalia se aruncă de gâtul lui.

— Dumnezeule, de cât timp eşti plecat?!

— Totul e în ordine, o asigură Malko. Unde e Carlos?

— În camera lui.

Îl găsi instalat într-un fotoliu nou, ţinând în braţe o militantă cu părul creţ şi pieptul mare. O alta călca cu dragoste un costum de catifea. Anarhistul îl întâmpină cu un zâmbet călduros.

— Suntem gata. Vă aşteptăm pe voi.

— Am fost ocupat, explică repede.

Îi povesti militantului L.U.A.R. ce se petrecuse pe aeroport. Carlos Magalina surâse ironic.

— Cunhal care a stat patrusprezece ani în închisoare şi apoi s-a însurat cu o sovietică! Hai că e nostim… Oricum, noi vom opera în timpul manifestaţiei socialiste, începând cu ora opt. Trupele COPCON vor fi ocupate cu organizarea.

— Câţi oameni aveţi?

— Cam douăzeci. Şi cinci camioane. Vom organiza navete.

Nu părea o operaţiune discretă.

— La miezul nopţii totul trebuie să fie gata, concluzionă Carlos. Am şi o informaţie care v-ar putea interesa: sunteţi căutat de Divizia II pentru uciderea a patru sovietici. Identitatea dumneavoastră a fost comunicată tuturor patrulelor COPCON. Dacă vă prind, au ordin să vă ducă la cartierul lor general, sau la fortul *Alto de Duqué,* la Divizie.

Nu pentru a vă oferi ceai…

Capitolul XVIII.

Un tramvai cu steaguri roşii, ţinute de pasageri prin geamurile deschise, cobora pe Avenida Reis, salutat cu pumnul ridicat de numeroşii trecători. Steagurile aparţineau militanţilor socialişti, care se întâlneau în piaţa Rossio, de unde pleca întregul cortegiu al manifestaţiei. Treizeci sau patruzeci de mii de oameni aveau de mers cel puţin patru ore până la palatul Belem trecând pe la Camera Deputaţilor şi urlând *„Abaixo a Dictatura Militar*[43]*”.*

Ibrahim Salvador aşteptă să treacă tramvaiul. Lângă el, Krisantem stătea ca pe ghimpi, cu „Astra” pe genunchi. Steve Thomas ţinuse ca brazilianul să participe la operaţiunea „arme”, în L.U.A.R. Având o încredere limitată. El urma să rămână în umbră. Consimţise doar ca Jones şi Milton s-o însoţească pe Amalia şi să supravegheze operaţiunea de departe, fără să intervină, ţinând legătura cu restul. Pe fată urmau să o lase la Lapa. Seara risca să fie nesfârşită. Era şi sărbătoarea Saint-Jean, noaptea cea mai lungă a anului.

Telexul funcţiona continuu între Lisabona şi Langley. C.I.A. era deja la curent cu atentatul eşuat contra liderilor portughezi şi de posibilitatea unei insurecţii condusă de Partidul Comunist din Lisabona. Americanii nu trebuiau implicaţi direct.

Malko, în spate în Taunus, îşi consultă ceasul. Avea întâlnire peste o jumătate de oră cu Carlos Magalina la un mic restaurant, *Quese y Vino,* de unde urmau să plece în căutarea armelor. Toată Lisabona părea un imens grătar, căci tradiţia consta ca în această zi să se mănânce sardele fripte pe grătar.

Malko ajunse la restaurant, trecând printr-un nor rău mirositor şi o zări pe Guadaloupe, care-l aştepta în pragul uşii.

— Carlos nu a venit încă, spuse ea. Nu-i aşa că miroase

---

[43] Jos dictatura militară (n.a.).

bine? Sunt sute de astfel de grătare în acesta seară în oraş.

Malko se instală într-un separeu din sala de jos, lăsându-i pe Ibrahim şi Krisantem la bar. Bineînţeles şi aici exista o a doua intrare. Apăru şi Carlos, elegant ca un dandy, în şantung şi cămaşă de mătase. Îi strânse mâna lui Malko:

— Noi suntem gata!

— Câţi oameni aveţi? îl întrebă Malko.

Militantul L.U.A.R. zâmbi ambiguu.

— Destui. Ştim să ne batem, aveţi încredere.

În bar intrară două noi personaje: Julio de Carvalho şi colonelul cântăreţ. Zărindu-l pe agent, veni la masa lui.

— Ce faceţi aici în seara asta? întrebă surprins austriacul.

Colonelul Trina îi zâmbi, puţin stingherit.

— Este locul de întâlnire a numeroşi amici de-ai lui Julio, atunci când e închis la *Gremio.* Trebuie să vă avertizez de un lucru. Am trecut acum pe la Divizia V şi toată lumea e în fierbere. Vor să aresteze ofiţeri de dreapta şi oameni legaţi de vechiul regim.

— Nu vă faceţi griji, spuse Malko. Multe se vor întâmpla de acum şi până la sfârşitul nopţii…

Colonelul coborî vocea:

— Se pare că… sunteţi căutat?

— Aşa e, dar n-am intenţia să mă las prins, răspunse Malko.

Carlos se apropie, fără a spune ceva.

— Trebuie să vă părăsesc, îi spuse agentul colonelului.

În trecere, schimbă câteva cuvinte cu don Julio, pentru a-i mulţumi şi a-l linişti. Rapid, îi povesti ce se întâmplase pe aeroport. Bătrânul pederast era gata să se răstoarne de pe taburet.

— Dar e oribil, spuse el. Lisabona a devenit abominabilă.

Malko îl părăsi, însoţit de Ibrahim şi de Krisantem. Carlos conducea o maşină Seat spaniolă, de culoare neagră. Coborâră din nou spre centru, evitând piaţa Rossio şi ajunseră pe Avenida da Libertade. La stânga sa, se zărea enormul cortegiu cu drapele roşii. Trupe COPCON păzeau *Diario de Noticias,* din prudenţă. În spatele lor, „gorilele” îi urmau, în maşina „504” a lui Malko. Ajunseră cu toţii pe o stradă micuţă, lângă arene. Acolo, în umbră, aşteptau trei

maşini şi două camioane mari pline cu militanţi, care coborâră imediat ce-l văzură pe Carlos. Acesta din urmă se întoarse şi spuse:

— Noi vă urmăm.

— Intrarea în subteran se află în spatele treptelor, explică agentul şi ajunge sub garajul imobilului Partidului Comunist.

— La ora asta nu e nimeni în arene, zise Carlos. Vom trece prin poarte mare.

Înaintară în grupuri mici, de câte patru-cinci oameni, lăsându-i în urmă pe Chris şi pe Milton, care nu trebuiau să participe direct la operaţiune. După treizeci de secunde, un militant deschise grilajul arenelor şi toată lumea intră. Maşinile erau repartizate, rămâneau doar camioanele. Malko găsi cu uşurinţă deschizătura şi trapa. Militanţii îl urmau în tăcere, cu mitralierele şi pistoalele lor.

*

* *

— E încuiat cu cheia, şopti Malko. E un zăvor de partea cealaltă.

O uşă de fier se deschidea în perete în faţa canalului dezafectat, ducând direct la rezervoarele staţiei-service, ce se afla la parterul clădirii Partidului. Umezeala se scurgea pe pereţi, aerul era cald şi atmosfera apăsătoare. Merseră cinci sute de metri prin canalul îngust de sub Avenida Sirp.

Carlos îşi lipi urechea de panoul metalic ruginit timp de un minut, apoi făcu semn unuia dintre oamenii săi. Acesta, cu o rangă în mână, începu să o vâre între beton şi uşa se întredeschise cu un scârţâit groaznic.

— Mai repede! ordonă Carlos.

Smulse ranga şi cu o apăsare puternică desprinse toată partea de jos a uşii care se strâmbă cu un zgomot asurzitor, ce se auzise probabil până la Taho!

Poarta continua însă să reziste. În sfârşit, unul dintre militanţi reuşi s-o deschidă şi ei pătrunseră într-un fel de pivniţă cimentată, ocupată de două imense butoaie de metal cu combustibil. Un puternic miros de benzină le umplu nările.

— Unde sunt armele?

— De cealaltă parte, răspunse Malko.

Între cele două beciuri exista o altă uşă de metal care comunica cu pivniţa propriu-zisă şi nu una de lemn, aşa cum afirmase Miguel Ribeiro, ex-poliţistul PIDE. Dar şi aceasta era blocată. Unul dintre militanţi începu să umble la broască cu un set de chei false, înconjurat de Ibrahim, Malko şi Carlos. După cinci minute nu reuşiseră nimic. Deodată, un vacarm teribil le sparse timpanele. Malko, îngrozit, văzu cum uşa metalică se umplea de găuri. Se auziră ţipete. Oamenii din jurul lui se retraseră în dezordine iar el se simţi tras de umăr şi lipit de unul dintre butoaie. Îl văzu atunci pe Ibrahim întins pe ciment, cu o gaură sângerândă în mijlocul frunţii, cu ochii ficşi, omorât pe loc.

Tirul se opri brusc. Imediat, Carlos, cu o sclipire de nebunie în ochi, fără să-i pese de nimic, se aruncă înainte, apăsă ţeava Thomson-ului său pe broască şi trase o rafală lungă. Sub impactul gloanţelor de calibru 45, uşa se făcu ţăndări. Cu o lovitură de picior el deschise uşa, trase o altă rafală şi, urmat de Malko, se năpusti în pivniţa Partidului Comunist.

În penumbră zăriră mai multe siluete şi din nou răsunară detunături. Un bărbat căzu, alţi doi năvăliră spre scară. Magalina privi lăzile aliniate până-n tavan, care ocupau peste jumătate din beci Mai multe erau desfăcute, descoperindu-şi conţinutul: pistoale-mitralieră cehe tip „Scorpion”, puşti de asediu sovietice tip „Kalachnikof[44]”, lansatoare de rachete antitanc B.40, grenade… Să tot echipezi o grămadă de „comandouri”. Marcajul lăzilor demonstra provenienţa cehoslovacă şi sovietică. Militanţii puseseră deja stăpânire pe câteva lăzi.

— Repede, repede, strigă Magalina.

Anarhistul nu-şi pierduse calmul. Un foc violent de arme automate izbucni pe scară. Comuniştii se repliaseră. Carlos, îngrijorat, se apropie de Malko.

— Precis că vor chema pe cei din COPCON. Nu vom avea timp să luăm totul… Va deveni foarte periculos şi n-aş vrea să-mi văd camarazii masacraţi.

Se auzi o nouă rafală, venind tot dinspre scară. Câteva gloanţe ricoşară în faţa lor, pe ciment. Deja primii militanţi

[44] Cunoscut şi sub numele de Kalashnikov (n.r.).

care transportaseră armele şi corpul lui Ibrahim, reveneau. Luară alte lăzi, în timp ce Malko, Carlos şi Krisantem păzeau scara.

O grenadă se rostogoli la picioarele lor. Într-o clipă, Krisantem o prinse din zbor şi o trimise înapoi. Se auzi o explozie surdă şi strigăte de durere. Asta le dădu câteva clipe de răgaz. Urechile lui Malko zvâcneau şi el se simţea teribil de vinovat. Toată operaţiunea lua aspect de masacru. Cei care se întorseseră îi luară pe cei doi răniţi, unul deja pe moarte.

— Nu vom putea rezista, zise Carlos. Ei cunosc subteranul şi vor încerca să ne prindă.

— Aveţi dreptate, spuse Malko.

Tirul de pe scară reîncepu. Malko privea lăzile cu arme. Era furios la gândul că ar putea eşua, fiind totuşi atât de aproape de reuşită. Brusc, îi veni o idee.

— Butoaiele, strigă el. Să le aruncăm în aer cu o grenadă! Asta va distruge restul arsenalului. Nici clădirea veche nu va rezista şi nici comuniştii nu-şi vor mai avea sediul.

— E o idee excelentă, spuse Carlos. Atenţie!

Ţeava unei arme tocmai apăruse pe scară. Gloanţele şuierară pe lângă ei, unul pătrunzând prin pernuţa de sub umărul hainei agentului, care se învârti sub şoc. Era cu neputinţă să mai rămână acolo. Comuniştii au cerut ajutor, în mod cert, celor din COPCON.

Cei trei bărbaţi se retraseră spre beciul în care se aflau butoaiele cu benzină. Krisantem trăgea după el o ladă cu grenade din care Malko luă una şi-i trase piedica.

— Plecaţi, vă ajung eu, zise el.

Krisantem începu să tragă cu mitraliera în direcţia scării. Malko aşteptă până ce Carlos se depărtă şi lăsă grenada să cadă în lada deschisă, năpustindu-se spre canal, urmat de turc. Aveau opt secunde pentru a ieşi. Fugeau amândoi, cât îi ţineau picioarele. Parcurseseră aproape jumătate din canal, când o deflagraţie îngrozitoare, urmată de un suflu arzător, îi trânti la pământ. Simţi solul cutremurându-se, văzu pietre căzând peste tot şi se întrebă dacă nu va fi îngropat de viu. Butoaiele explodaseră!

Se ridică, privi în jurul său, dar un nor cenuşiu îl

împiedica să vadă mai departe de douăzeci de centimetri. Îl auzi pe Krisantem care înjura în mijlocul dărâmăturilor. În spatele lor se mai auzi o nouă bubuitură: vechiul canal se prăbuşea sub unda de şoc. Pe pipăite, agentul continuă să înainteze şi se lovi pieptiş de cineva.

— Am crezut că aţi murit, auzi el vocea lui Carlos. Veniţi repede.

Krisantem ajunsese şi el. Alţi militanţi îi ajutară şi îi împinseră pe scara ce ducea afară. Ajunseră la arene câteva minute mai târziu. Cerul era roşu deasupra Avenidei Sirp. Auziră sirene de pompieri. În câteva clipe, cartierul avea să fie în revoluţie… Alergară cu toţii spre locul unde-şi lăsaseră maşinile. Cadavrul lui Ibrahim Salvador fusese încărcat în camionul cu arme care plecase deja. Carlos îi strigă lui Malko:

— *Adios!*

Militanţii L.U.A.R. se dispersau în toate direcţiile pe jos sau în maşini. Malko se trezi singur, numai cu Krisantem, Chris şi Milton, înconjurat de sunetul sirenelor de pompieri şi de poliţia care se apropia. Era doar o chestiune de minute înainte ca tot cartierul să fie în stare de asediu. Malko le spuse „gorilelor”:

— Ştergeţi-o! Duceţi-vă la Lapa şi calmaţi-o pe Amalia.

— Şi dumneavoastră?

— Eu vin mai târziu, promise Malko.

Se urcă în Taunus-ul lui Ibrahim însoţit de Krisantem. După ce se îndepărtară de zona periculoasă, încetini. Doar atunci îşi dădu seama că tremura şi-i curgea sânge din mâna stângă. Avea faţa înnegrită, cămaşa ruptă şi haina plină de praf.

În Lisabona, focurile pentru Saint-Jean ardeau peste tot. Mirosul sardelelor la grătar era omniprezent. Trecu prin faţa sediului Diviziei V: toate ferestrele erau luminate. De aici fusese probabil coordonată insurecţia montată de K.G.B. Dar acum, visele lor se vor transforma în praf şi pulbere.

— Unde mergem? întrebă Krisantem.

— Vă las la *Altis,* răspunse Malko. Mâine luaţi primul avion şi vă întoarceţi la Liezen.

— Şi Alteţa Voastră? întrebă turcul.

Emoţia îl făcea ceremonios…

— Eu nu pot lua avionul. Voi utiliza alte mijloace de transport, spuse Malko.

Krisantem nu insistă. Coborî şi închise cu grijă portiera. Agentul viră în jurul pieţei Rossio şi urcă spre labirintul din Alfama, ajunse în faţa restaurantului *Quese y Vino,* tot plin de lume şi cu acelaşi miros de peşte la grătar. Guadaloupe se repezi spre el.

— Doamne, Dumnezeule, ce aţi păţit? Noi am auzit o explozie…

— Partidul Comunist a sărit în aer, anunţă Malko şi era să sărim şi noi împreună cu el…

Un astfel de „accident” nu putea să nu declanşeze reacţiile celor de la COPCON… Malko simţea că nu trebuie să întindă coarda prea mult.

— Julio de Carvalho este aici? întrebă el.

— Da, vă aşteptă.

Austriacul coborî cele trei trepte şi fu izbit de un miros pătrunzător de brânză. Bătrânul miliardar era singur la o masă, cu un pahar de porto în faţă. Ridică spre Malko o privire îngrijorată:

— Aşezaţi-vă, dragul meu. Mi-a fost teamă că n-am să vă mai revăd. COPCON vă caută. Au fost la hotel şi supraveghează Ambasada S.U.A., reşedinţa ambasadorului şi casa lui Steve Thomas. Trebuie să părăsiţi imediat Lisabona. Încercaţi să ajungeţi la Sesimbra. Vasul meu, „Serafino”, e în port, cu rezervoarele pline. Cheia e ascunsă sub scaun, în sala de comenzi.

— Şi dumneavoastră?

— Eu?!

Don Julio făcu o mutră caraghioasă.

— Eu nu voi pleca. Am obiceiurile mele aici, prietenii mei… Sunt şi prea bătrân… Acum plecaţi, repede!

Timp de o fracţiune de secundă îşi puse mâna ca pergamentul pe cea a lui Malko.

— Noroc, dragul meu!

Agentul se sculă fără un cuvânt. Nu-i plăceau despărţirile lungi. Privirea sa spunea totul, fără a mai fi nevoie de cuvinte. Traversă barul, ieşi şi se opri brusc. Patru soldaţi,

cu arme B.3 în mână, înconjurau Taunus-ul. Reintră în grabă în restaurant şi-i spuse lui don Julio:

— Îmi supraveghează maşina…

Julio de Carvalho reacţionă instantaneu. Se sculă şi spuse:

— Veniţi, vom încerca să plecăm cu a mea.

Ieşiră din restaurant pe cealaltă uşă. În Rolls, lui Malko îi făcu bine mirosul de piele veche şi confortul liniştit. Portughezul conducea precaut.

— Vom încerca să ajungem la podul „25 aprilie”, spuse el.

Pentru a ajunge la Sesimbra, trebuia să treacă peste podul de deasupra fluviului Taho. Brusc, Malko se gândi la Amalia, care probabil îl aştepta. Malko îi promisese tinerei femei că o va scoate din Portugalia, ca preţ pentru ajutorul ei. Odată plecat, nimeni nu se va mai gândi la promisiunile lui. În plus şi ea era căutată de COPCON.

— Trebuie să facem un ocol prin Lapa, spuse Malko. Vreau să mai iau pe cineva.

Don Julio era gata să intre într-un zid.

— Este o imprudenţă teribilă, spuse el.

— Nu, răspunse Malko. Este o promisiune.

Îi explică ce făcuse Amalia pentru el. Bătrânul dădu din cap.

— Sunteţi nebun! Nici o femeie nu merită să-ţi rişti viaţa pentru ea.

— Eu o risc pentru mine!

— Vor bloca ieşirile din oraş. Fiecare minut contează.

— Don Julio, dacă nu doriţi, eu am să iau un taxi.

Mormăind, bătrânul o luă spre Lapa. După zece minute erau în faţa casei brazilianului.

— Vin imediat, spuse Malko.

Sună de mai multe ori. Era probabil aşteptat, căci uşa se deschise imediat şi apăru silueta lui Chris Jones.

— Spuneţi-i Amaliei să vină, strigă Malko. Repede!

Dar tânăra portugheză apăruse deja şi sări de gâtul lui.

— Plecăm, zise el. Vino!

Agentul îi spuse lui Chris să-l prevină pe Steve Thomas. Tocmai se îndreptau spre Rolls, când auzi un zgomot de

portiere trântite. La lumina unui felinar, avu timp să vadă două siluete, recunoscând profilul fleşcăit al lui *Niekoultourny* şi mustaţa lui Feitor. Apoi, nu mai văzu decât flăcările roşii ale focurilor de armă. Amalia scoase un ţipăt. Malko îşi scoase pistolul şi trase în direcţia adversarilor săi. În faţa sa, Chris Jones se repezi pe trotuar şi detunăturile armei sale „357 Magnum” izbucniră. Cele două siluete căzură. Americanul se întoarse spre Malko şi urlă:

— *Go on!*

Amalia se clătina, cu o spumă sângerândă pe buze. Malko o susţinu până la Rolls, o lungi pe bancheta din spate şi urcă lângă ea.

— Repede, demaraţi, îi strigă el lui Julio.

Palid, bătrânul acceleră şi spuse:

— Doamne, e rănită…

— Un spital, spuse Malko, repede, ne trebuie un spital.

— Este unul în apropiere, *Egas Moniz,* zise Julio, dar…

Malko o privi pe Amalia. Ea nici nu mai gemea măcar. Zări o gaură la baza gâtului, prin care sângele ţâşnea în stropi mari. În disperare, Malko apăsă puţin cu degetul, căutând artera. Tresări. Simţea cum viaţa se scurge prin această rană.

În timp ce coborau pe *Marginale,* Malko încetă să mai simtă pulsul sacadat al arterei. Amalia murea în braţele lui, fără să-şi fi recăpătat cunoştinţa.

— Pe dracu’! Pe dracu’! Pe dracu’! urlă Malko disperat. Nu mai e nevoie să mergem la spital.

Rolls-ul făcu brusc cale-ntoarsă. Câteva clipe mai târziu, Julio de Carvalho se angaja, cu toată viteza, spre podul „25 aprilie”. Malko trecuse în faţă lângă el şi îşi încărca pistoletul. De ce trebuia să aducă întotdeauna moartea?

Probabil că gloanţele lui şi ale lui Chris îi omorâseră pe *Niekoultourny* şi pe Feitor. Dar aceasta n-o readucea la viaţă pe tânăra femeie din spatele lui…

Ajunseră pe podul de deasupra fluviului Taho şi scrâşnetul pneurilor pe solul metalic era asurzitor. Don Julio scoase brusc o exclamaţie şi frână atât de neaşteptat, încât maşina se întoarse de-a curmezişul. În faţa lor, un filtru al armatei portugheze bara drumul, în mijlocul podului. Mai

mulţi soldaţi, liniştiţi şi deconectaţi, se rezemau de vehiculul militar ce bloca aproape tot drumul. Don Julio trecu în marşarier şi începu să dea înapoi. Malko spuse:

— Am să trec eu. Coborâţi şi spuneţi că v-am obligat să mă însoţiţi.

— Nu veţi trece niciodată!

— Ba da! spuse Malko.

Aurul din pupilele sale părea umbrit de o peliculă de gheaţă.

— Ar fi mai bine să conduceţi dumneavoastră, spuse don Julio.

Malko se strecură peste portughez şi se aşeză pe locul şoferului. Lângă el, în aparenţă impasibil, Julio de Carvalho se ghemuise în scaunul adânc de piele. Malko puse pistoletul pe scaun, convins că nu va avea nevoie de el. Maşina înainta cu treizeci de kilometri la oră. Făcu semn cu farurile pentru a-i lumina pe soldaţi. Aceştia, miraţi, le făcură semn să oprească. Probabil, nu mai văzuseră un Rolls.

Piciorul lui Malko se înfundă până la podea, dezlănţuind cei două sute şaizeci de cai putere. Maşina făcu un salt înainte. Filtrul se apropia văzând cu ochii. Soldaţii se depărtară rapid, apucând armele. Malko viră puţin la stânga, astfel ca partea din faţă a Rolls-ului să lovească spatele camionului, agăţându-se cu toată forţa de volan. Avu loc un şoc îngrozitor, o clătinătură şi maşina se legănă, cu pneurile scrâşnind. Malko redresă automobilul, frecându-se de parapet şi reintră în viteză.

Trecură mai mult de zece secunde până se auziră primele focuri de armă. Din cauza înclinării podului, maşina ajunse într-o zonă în care soldaţii nu mai puteau trage.

— Am trecut! strigă Malko.

Întoarse capul spre Julio de Carvalho. Bătrânul miliardar era încă ghemuit în scaun. Malko îl strigă, îl zgâlţâi. Se uită în retrovizor, dar nimeni nu-i urmărea. Opri pentru câteva clipe şi se aplecă peste bătrân. Acesta avea gura deschisă şi nu mai respira. Mâna sa dreaptă era crispată încă pe mânerul uşii. Era mort. Nu avea nici o rană: emoţia îl dăduse gata.

Malko demară din nou, cu un nod în gât, fără măcar să se mai grăbească. Ştia că nimic nu i se mai putea întâmpla, că-şi plătise tributul.

Lăsă în jos geamul şi parfumul eucalipţilor care mărgineau autostrada intră în maşină. Continuă să ruleze, privind din când în când în retrovizor, să vadă dacă Amalia nu-şi ridica spre el capul, cu toate că ştia că asta era imposibil.

Sfârşit.